

180-oji Visuotinė pusmetinė konferencija
Šeštadienio rytinė sesija, 2010 m. spalio 2 d.

Mes ir vėl susirinkome

Prezidentas Tomas S. Monsonas

Misionieriška tarnystė yra kunigijos pareiga – priedermė, kurios Viešpats tikisi iš mūsų, tiek daug gavusių.

Mano mylimieji broliai ir seserys, sveikiname jus visuotinėje konferencijoje, kurios klausomasi ir kuri žiūrima per įvairias priemones visame pasaulyje. Dėkojame visiems, kurie prižiūri sudėtingą šio didžio projekto techninę įrangą.

Nuo mūsų praeito susirinkimo, vykusio balandžio mėnesį, Bažnyčios darbas sklandžiai juda į priekį. Man teko privilegija pašventinti keturias naujas šventyklas. Lydimas savo patarėjų ir kitų visuotinių įgaliotinių keliavau į Hila Velei, Arizonos valst., į Vankuverį, Britų Kolumbijoje, į Sebu, Filipinuose bei Kijevo, Ukrainoje. Visose šiose vietose yra po didingai nuostabią šventyklą. Kiekviena laimina mūsų narių gyvenimą ir daro gerą įtaką žmonėms, nepriklausantiems mūsų tikėjimui.

Kiekvieno pašventinimo išvakarėse turėjome privilegiją stebėti kultūros šventes, kuriose dalyvavo mūsų jaunuoliai ir kai kurie ne tokie jauni mūsų žmonės. Tie renginiai dažniausiai vyko didžiuliuose stadionuose, o Kijeve susirinkome nuostabiuose rūmuose. Šokiai, dainos, muzikiniai numeriai ir parodos buvo puikūs. Reiškiu padėką ir meilę visiems prie to prisidėjusiems.

Kiekvienos šventyklos pašventinimas buvo dvasinė puota. Kiekviename iš jų jautėme Viešpaties Dvasią.

Kitą mėnesį iš naujo pašventinsime Havajų Lay šventyklą, vieną iš keturių seniausių šventyklų, kurioje daug mėnesių buvo atliekamas didelis remontas. Nekantriai laukiame to švento įvykio.

Mes ir toliau statome šventyklas. Šį rytą su džiaugsmu pranešu apie penkias šventyklas, kurioms buvo įsigyti sklypai ir kurios ateinančiais mėnesiais ir metais bus pastatytos šiose vietovėse: Lisabonoje, Portugalijoje; Indianapolyje, Indianos valst.; Urdanetoje, Filipinuose; Hartforde, Konektikuto valst. ir Tichuanoje, Meksikoje.

Apeigos, atliekamos mūsų šventyklose, yra būtinos mūsų ir mūsų mirusių artimųjų išgelbėjimui. Toliau ištikimai lankymės šventyklose, kurios statomos vis arčiau ir arčiau mūsų narių.

Dabar, prieš mums klausantis tų, kurie kalbės šį rytą, noriu paminėti mano širdžiai artimą dalyką, reikalaujantį rimto mūsų dėmesio. Kalbu apie misionierišką darbą.

Pirma, Aarono kunigystės vaikinams ir jums, vyrai, kurie tampate vyresniaisiais, kartoju tai, ko jau seniai moko pranašai – kad kiekvienas vertas, pajėgus vaikinai turi ruoštis tarnauti misijoje. Misionieriška tarnystė yra kunigijos pareiga – priedermė, kurios Viešpats tikisi iš mūsų, tiek daug gavusių. Vaikinai, raginu jus ruoštis misionieriškai tarnystei. Būkite švarūs, tyri ir verti atstovauti Viešpačiui. Rūpinkitės savo sveikata ir stiprybe. Studijuokite Raštus. Kur yra galimybė, dalyvaukite seminarijoje ir institute. Susipažinkite su misionierių vadovėliu *Skelbti mano evangeliją*.

Keletas žodžių jums, jaunosios seserys: nors jūs ir neturite tokios kunigystės prievolės tarnauti nuolatinėje misijoje, kokią turi vaikinai, jūsų, kaip misionierių, indėlis taip pat yra vertingas, ir mes laukiame jūsų tarnystės.

O dabar jūs, brandaus amžiaus broliai ir seserys, mums reikia daug daug daugiau vyresnių misionierių porų. Ištikimos poros, tarnaujančios dabar ar tarnavusios anksčiau, dėkojame už jūsų tikėjimą ir pasišventimą Jėzaus Kristaus Evangelijai. Jūs uoliai ir gerai tarnaujate bei nuveikiate daug gero.

Tiems iš jūsų, kurie dar nesulaukėte tokio savo gyvenimo meto, kad galėtumėte tarnauti misijoje kaip poros, skatinu dabar ruoštis tai dienai, kada su savo sutuoktiniu galėsite tai daryti. Pasiruoškite, kad priklausomai nuo jūsų aplinkybių, kai galėsite išeiti į pensiją ir jeigu leis jūsų sveikata, galėtumėte išvykti iš namų ir tarnauti nuolatinėje misijoje. Gyvenime nedaug bebus tokių progų, kai galėsite mėgautis malonia dvasia ir pasitenkinimu, kylančiais iš nuolatinės tarnystės, drauge dirbant Mokytojo darbą.

Dabar, mano broliai ir seserys, nusiteikite Viešpaties Dvasiai ateinančias dvi dienas klausantis Jo tarnų. Kad kiekvienam tai būtų palaima, nuolankiai meldžiu Jėzaus Kristaus vardu, amen.

180-oji Visuotinė pusmetinė konferencija
Šeštadienio rytinė sesija, 2010 m. spalio 2 d.

Dėl jūsų tikėjimo

Vyresnysis Džefris R. Holandas
Iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo

Dėkoju visiems jums, nuostabūs Bažnyčios nariai, – ir daugybei gerų ne mūsų tikėjimo žmonių – už tai, kad kiekviena savo gyvenimo diena įrodote, kad tyra Kristaus meilė „niekada nesibaigia“.

Prezidente Monsonai, šios Bažnyčios nariai visame pasaulyje kartu su šiuo nuostabiu choru gieda šį didingą priedainį „Už pranašą, Dieve, Tau dėkingi“. Ačiū už jūsų gyvenimą, pavyzdį ir už tą sveikinimo pranešimą pradėdant dar vieną visuotinę Bažnyčios konferenciją. Mylime, žavimės ir palaikome jus. Iš tiesų šios popietės sesijoje turėsime oficialesnę progą pakeldami ranką palaikyti ne tik prezidentą Monsoną, bet ir visus kitus visuotinius Bažnyčios įgaliotinius. Kadangi tame sąraše bus ir mano pavardė, išdrįsiu visų vardu iš anksto padėkoti už tas pakeltas rankas. Nė vienas iš mūsų negalėtume tarnauti be jūsų maldų ir palaikymo. Jūsų lojalumas ir meilė mums reiškia daugiau, nei kada nors galėsime tai išsakyti.

Toliau šioje dvasioje šiandien noriu pasakyti, kad *mes* palaikome *jus*, kad grąžiname *jums* tokias pat nuoširdžias maldas bei reiškiamo jums tokią pat meilę. Visi žinome, kad pirmininkaujantiems Bažnyčios pareigūnams suteikiami ypatingi raktai, sandoros ir atsakomybė. Tačiau taip pat žinome, kad Bažnyčia gauna neprilygstamą stiprybę, unikalų gyvybingumą iš tikėjimo ir atsidavimo *kiekvieno* šios Bažnyčios nario, kas jis bebūtų. Kokioje šalyje begyventumėte, koks jaunas ar netinkamas besijaustumėte, koku senu ir apribotu save belaikytumėte, liudiju jums: Dievas myli jus asmeniškai, jūs esate Jo darbo prasmės centras, ir pirmininkaujantieji Jo Bažnyčios pareigūnai brangina jus ir dėl jūsų meldžiasi. Asmeninė jūsų vertė, šventa *kiekvieno* iš jūsų didybė yra ta priežastis, dėl kurios egzistuoja išgelbėjimo ir išaukštinimo planas. Priešingai, nei įprasta šiais laikais kalbėti, ši žinia *yra* apie *jus*. Ne, nežiūrėkite į savo kaimyną. Aš kalbu *jums*!

Dėjau daug pastangų, kad rasčiau tinkamą būdą pasakyti jums, kaip Dievas jus myli ir kokie ant šios pakylės esame dėkingi už jus. Stengiuosi būti pačių dangaus angelų balsu dėkodamas už jūsų kiekvieną kada nors padarytą gerą darbą, už jūsų kiekvieną kada nors pasakytą gerą žodį, už jūsų kiekvieną pasiaukojantį poelgį, kurį kada nors atlikote pasiūlydami kam nors – bet kam – Jėzaus Kristaus Evangelijos grožį ir palaimas.

Esu dėkingas už Merginų organizacijos vadoves, vykstančias su merginomis stovyklauti ir be šampūno, dušo ir dažų blakstienoms padarančias, kad liudijimo susirinkimai prie rūkstančio stovyklos laužo taptų toms merginoms – ar toms vadovėms – vienas iš labiausiai jaudinančių dvasinių viso gyvenimo patyrimų. Esu dėkingas už *visas* Bažnyčios moteris, kurios mano gyvenime buvo tokios stiprios kaip Sinajaus kalnas ir tokios užjaučiančios kaip Palaimų kalnas. Kartais šypsomės dėl mūsų seserų istorijų – juk žinote – žalia želė, dygsniuotos antklodės ir laidotuvių bulvės. Bet mano šeima yra su padėka priėmusi kiekvieną iš šių dalykų, vienu ar kitu metu. O vieną kartą gavo dygsniuotą antklodę ir laidotuvių bulves tą pačią dieną. Tai buvo tik nedidelė antklodėlė – iš tiesų mažutė – padariusi mano mirusiam broliukui kelionę atgal į savo dangiškus namus tokią šiltą ir jaukią, kokia Paramos bendrijos seserys norėjo, kad ji būtų. Po laidotuvių mūsų šeimai pateiktas maistas, savanoriškai ir be jokio mūsų prašymo, buvo su padėka priimtas. Šypsokitės, jei norite, dėl mūsų tradicijų, bet kažkaip tos pernelyg dažnai šioje Bažnyčioje nepagiriamos moterys *visada* yra ten, kur rankos nusvirusios ir keliai nusilpę.¹ Atrodo, kad jos instinktyviai suvokia dieviškumą Kristaus pareiškime: „Kiek kartų tai padarėte vienam iš šitų mažiausiųjų...“, man padarėte.“²

Ne prastesni ir kunigijos broliai. Galvoju, pavyzdžiui, apie mūsų vaikų organizacijos vadovus, kurie, priklausomai nuo klimato ir žemyno, eina į 80 kilometrų žygius raižyta vietoje, arba kasa sniego olas – ir iš tiesų mėgina ten miegoti – taip praleisdami regis ilgiausias naktis žmonijos istorijoje. Esu dėkingas už keleto metų senumo prisiminimus apie savo aukštųjų kunigų grupės brolius, kurie paeiliui ištisas savaites miegojo mažame atlošiamame krėsle mirštančio grupės nario miegamajame tam, kad jo senyva ir tokia pat trapi žmona galėtų bent kiek pamiegoti tomis paskutinėmis jos mylimo vyro gyvenimo savaitėmis. Esu dėkingas už armiją Bažnyčios mokytojų, pareigūnų, patarėjų ir raštininkų, jau nekalbant apie žmones, kurie kiekvieną kartą sustato stalus ir išrikiuoja kėdes. Esu dėkingas už išventintus patriarchus, pianistus, šeimos istorikus ir osteoporozės kamuojamas poras, 5 valandą ryto kinkuojančias į šventyklą, su mažais lagaminėliais, vos ne didesniais už juos pačius. Esu dėkingas už pasiaukojančius gimdytojus, – galbūt visą gyvenimą – besirūpinančius neįgaliumi vaiku, kartais daugiau nei su viena negalia, ir kartais besirūpinančius daugiau nei vienu vaiku. Esu dėkingas už vaikus, kurie vėliau gyvenime susiburia, kad sugrąžintų skolą sergantiems ar nusenusiems gimdytojams.

Ir beveik tobulai pagyvenusiai seseriai, kuri neseniai vos ne atsiprašinėdama šnabždėjo: „Aš niekada Bažnyčioje nebuvau kokia nors vadove. Manau, buvau vien pagalbininkė.“ Aš sakau: „Brangioji sesute, telaimina Dievas jus ir visus tokius „pagalbininkus“ karalystėje.“ Kai kurie iš mūsų, kurie *esame* vadovai, tikimės kada nors užimti tokią pat padėtį Dievo akivaizdoje, kokią jūs jau pasiekėte.

Aš per dažnai praleisdavau progas parodyti dėkingumą už tokių žmonių tikėjimą ir gerumą mano gyvenime. Prezidentas Džeimsas E. Faustas prieš tryliką metų stovėjo prie šios sakyklos ir sakė: „Kai buvau mažas..., prisimenu savo senelę..., gaminusią mums skaniausius valgius ant karštos malkomis kūrenamos krosnies. Kai malkų dėžė šalia krosnies ištuštėdavo, senelė tyliai... eidavo į lauką, prikraudavo ją pilną kedro malkų iš rietuvės ir atnešdavo sunkią dėžę į namus. Aš buvau toks nejautrus..., kad sėdėjau ten ir leidau mylimajai senelei pačiai pripildyti [tą] dėžę.“ Tada jo balsas suvirpėjo sakant: „Visą gyvenimą jaučiu gėdą ir apgailėstąvimą dėl šio savo nieko nedarymo. Tikiuosi kada nors paprašyti jos atleidimo.“³

Jei toks tobulas žmogus, koks, manau, buvo prezidentas Faustas, gali pripažinti savo jaunystės neapsižiūrėjimo klaidas, vadinasi ir aš galiu prisipažinti dėl panašaus dalyko ir išsakyti savo paties pavėluotą padėką.

Kuomet prieš daugybę metų buvau pašauktas tarnauti misijoje, dar nebuvo misionieriško gyvenimo išlaidų sulyginimo. Kiekvienas turėjo apmokėti visas išlaidas tos misijos, kurion jis ar ji būdavo pasiūstas tarnauti. Kai kurios misijos buvo labai brangios ir, kaip pasirodė, manoji buvo viena iš tokių.

Kaip ir mes raginame misionierius daryti, aš susitaučiau pinigų ir pardaviau asmeninius daiktus, kad pats kiek galėdamas apmokėčiau visas išlaidas. Aš *maniau*, kad turiu pakankamai pinigų, bet nebuvau įsitikinęs, kaip ten bus paskutiniais mano misijos mėnesiais. Su tuo klausimu galvoje vis dėlto palaimingai palikau šeimą, kad gaučiau nuostabiausios patirties, kokios tik galėjau tikėtis. Mylėjau savo misiją taip, kaip, esu tikras, nemylėjo nė vienas vaikinys prieš tai ar po to.

Tada grįžau namo kaip tik tuo metu, kai mano tėvai patys buvo pašaukti tarnauti misijoje. Ką dabar man daryti? Kaip galėsiu sumokėti už studijas? Kaip galėsiu sumokėti už maistą ir nakvynę? Ir kaip galėsiu įgyvendinti didžiąją savo širdies svajonę: vesti kvapą gniaužiančiai tobulą Patriciją Teri? Man ne gėda pripažinti, kad buvau sutrikęs ir išsigandęs.

Neryžtingai nuėjau į vietos banką ir paklausiau vadybininką, šeimos draugą, kiek yra mano sąskaitoje. Jis nustebo ir tarė: „Kodėl klausi, Džefai? *Viskas* tebėra tavo sąskaitoje. Argi jie tau nepasakė? Tavo tėvai norėjo kiek galėdami padėti tau pradėti gyvenimą, kai grįši namo. Tavo misijos metu jie nepaėmė nė cento. Maniau, tu žinai.“

Ne, aš nežinojau. Žinojau tik, kad mano tėtis, savamokslis buhalteris, „sąskaitininkas“, kaip tokie žmonės buvo vadinami mūsų mažajame miestelyje, kur tebuvo keli klientai, tikriausiai

niekada nenešiojo naujo kostiumo ar naujų marškinių, ar naujų batų tuos dvejus metus tam, kad jo sūnus galėtų turėti visą tai savo misijai. Be to sužinojau, ko anksčiau nežinojau, kad mano mama, visą vedybinį gyvenimą niekada nedirbusi ne namuose, įsidarbino vietinėje universalinėje parduotuvėje tam, kad mano misijos išlaidos būtų apmokėtos. Ir man misijoje apie tai niekada nepasakė nė vieno žodžio. Nė žodelio apie visa tai nebuvo pasakyta. Kiek tėvų šioje Bažnyčioje yra pasielgę taip, kaip mano tėvas? Ir kiek motinų šiuo ekonomiškai sunkiu metu vis dar daro taip, kaip darė mano motina?

Jau 34 metai kaip mano tėvas miręs, todėl aš, kaip ir prezidentas Faustas, turėsiu laukti, kad galėčiau jam iki galo padėkoti anapus. Tačiau mano mieloji mama, kuriai kitą savaitę sueina 95, šiandien laiminga žiūri šią transliaciją savo namuose Sent Džordže, todėl jai padėkoti dar ne per vėlu. Tau, mamyte ir tėveli, ir jums, visi tėčiai ir mamos, ir šeimos, ir ištikimi žmonės visur, aš dėkoju už aukojimąsi dėl savo vaikų (ir dėl kitų žmonių vaikų!), už tokį didelį norą suteikti jiems tuos pranašumus, kurių patys niekada neturėjote, už tokį didelį norą suteikti jiems patį laimingiausią gyvenimą, kokį tik galėjote parūpinti.

Dėkoju visiems jums, nuostabūs Bažnyčios nariai, – ir daugybei gerų, ne mūsų tikėjimo žmonių – už tai, kad kiekviena savo gyvenimo diena įrodote, kad tyra Kristaus meilė „niekada nesibaigia“⁴. Nė vienas iš jūsų nesate nereikšmingas, iš dalies todėl, kad Jėzaus Kristaus Evangeliją padarote tuo, kas ji yra: gyvu Jo malonės ir gailėstingumo priminimu, to gėrio, kurį Jis padarė, ir gyvybės, kurią atidavė, atnešdamas ramybę ir išgelbėjimą kitiems žmonėms asmeniškai, bet stipriu pasireiškimu mažuose kaimeliuose ir dideliuose miestuose. Mums neapsakomai didelė garbė bendradarbiauti su jumis tokiame šventame reikale.

Ką Jėzus kalbėjo nefitams, tą šiandien kalbu aš:

„Dėl [jūsų] tikėjimo... mano džiaugsmas pilnas.

Ir ištaręs šiuos žodžius, jis pravirko.“⁵

Broliai ir seserys, matydamas jūsų pavyzdį, iš naujo iškilmingai pasižadu būti geresnis, ištikimesnis – maloningesnis ir labiau atsidavęs, labiau mylintis ir patikimas – toks, koks yra mūsų Dangišskasis Tėvas ir kokie jau esate daugelis iš jūsų. To meldžiu mūsų didžiojo visa ko pavyzdžio, būtent Viešpaties Jėzaus Kristaus, vardu, amen.

Išnašos

1. Žr. Hebrajams 12:12; Doktrinos ir Sandorų 81:5.

2. Mato 25:40.

3. Džeimsas E. Faustas, „The Weightier Matters of the Law: Judgment, Mercy, and Faith“, *Ensign*, Nov. 1997, p. 53.

4. 1 Korintiečiams 13:8; taip pat žr. Moronio 7:46–47.

5. 3 Nefio 17:20–21.

180-oji Visuotinė pusmetinė konferencija
Šeštadienio rytinė sesija, 2010 m. spalio 2 d.

Pasilikite kelyje

Rozmari M. Viksom
Visuotinė Pradinukų organizacijos prezidentė

Jeį savo vaikus laikysime už rankos ir seksime Gelbėtojo pavyzdžiu, visi sugrįšime į dangiškuosius namus ir būsime saugūs mūsų Dangiškojo Tėvo glėbyje.

Neseniai mačiau, kaip gimė mažoji Keitė Elizabet. Atėjusi į šį pasaulį ir atsidūrusi mamos glėby, ji pagriebė savo mamą už piršto. Atrodė, lyg mažoji Keitė saktų: „Jeį laikysiuosi, ar padėsi man pasilikti kelyje, vedančiame atgal pas Dangiškąjį Tėvą?“

Būdamas septynerių Džozefas Smitas susirgo vidurių šiltine ir jo kojoje išsivystė baisus užkrėtimas. Norėdamas išgelbėti infekcijos užkrėstą koją, daktaras Neitanas Smitas pritaikė naują gydymo procedūrą. Daktarui Smitui reikėjo be narkozės operuoti Džozefo koją ir pašalinti infekcijos užkrėstas kaulo dalis. Džozefas atsisakė išgerti brendžio skausmui apmalšinti ir atsisakė būti pririštas. Jis sakė: „Tegul mano tėtis sėdi ant lovos ir laiko mane savo rankose, tada darysiu visa ko reikės.“¹

Vaikams visame pasaulyje sakome: „Paimk mano ranką. Tvirtai laikykis. Kartu pasiliksim kelyje, vedančiame atgal pas mūsų Dangiškąjį Tėvą.“

Gimdytojai, seneliai, kaimynai, draugai, Pradinukų vadovai – visi mes galime paimti vaikus už rankos ir jos nepaleisti. Galime stabtelti, atsiklaupiti, pažvelgti į jų akis ir pajusti jų įgimtą troškimą sekti Gelbėtoju. Paimkite juos už rankų. Eikite kartu. Tai mūsų galimybė padėti jiems išsąknyti tikėjimo kelyje.

Jeį nuolat pasakosime savo vaikams apie išgelbėjimo planą, jokiai vaikui nereikės vienam eiti keliu. Jeį vaikai supras planą, tai padės jiems vadovautis tiesomis, teigiančiomis, kad jie yra Dievo vaikai ir kad Jis paruošęs jiems planą. Tiesomis, kad jie gyvena su Juo ikimirtingajame gyvenime, kad jie kryžstavo iš džiaugsmo, gavę galimybę ateiti į šią žemę, ir kad Gelbėtojo pagalbos dėka visi galime sugrįžti mūsų Dangiškojo Tėvo akivaizdon. Jeigu jie supranta planą ir supranta, kas jie yra, – jie nebijos.

Almos 24 skyriuje skaitome: „Jis myli mūsų sielas lygiai taip, kaip jis myli ir mūsų vaikus; todėl... išgelbėjimo planas galėtų būti atskleistas mums, lygiai kaip ir ateities kartoms.“²

Pradedame mokyti savo vaikus tvirtai laikydamiesi geležinės lazdos.

Tvirtai laikydamiesi geležinės lazdos galime uždėti savo rankas ant jų rankų ir kartu eiti siauru ir ankštu keliu. Mūsų pavyzdys išauga jų akyse. Jie seks mūsų pavyzdžiu dėl to, kad mūsų veiksmai padės jiems jaustis saugiai. Mums nereikia būti tobuliems, reikia tik būti sąžiningiems ir nuoširdiems. Vaikai su mumis nori jaustis viena. Vaikai pradės sekti, jeį gimdytojas sakys „Mes galime! Mes galime kasdien kartu su šeima skaityti Raštus.“

Viena šeima, turinti keturis mažus vaikus, pasakoja: „Kadangi mūsų vaikai negalėjo ilgam susikaupti, nusprendėme pradėti po truputį. Mūsų vyriausia dukra dar nemokėjo skaityti, tačiau ji galėjo atkartoti mūsų žodžius, taigi, kas vakarą pradėjome skaityti Mormono Knygą vos po tris eilutes. Mes su vyru perskaitydavome po vieną eilutę ir tuomet Sidni tą eilutę atkartodavo. Po truputį tobulėjome, ir kai berniukai pradėjo atkartoti savąsias eilutes, pradėjome skaityti po keturias, o vėliau – penkias eilutes. Taip, tai reikalavo daug pastangų, tačiau mes nenuleidome rankų. Stengėmės, kad mūsų veiksmuose atsispindėtų pastovumas, o ne greitis. Mums prirėikė trejų su puse metų, kad užbaigtume skaityti Mormono Knygą. Puikiai jautėmės tai pasiekę!“

Mama toliau pasakoja: „Dabar mūsų šeimoje Raštų skaitymas tapo įpročiu. Mūsų vaikai supranta Raštų kalbą, o mes su vyru naudojames proga liudyti apie tiesas. Visų svarbiausia tai,

kad savo namuose dažniau jaučiame Dvasią.“

Ar iš šios šeimos patirties pasimokėte to paties ko ir aš? Jei trokštame tvirtai laikytis Dievo žodžio, galime pradėti skaitydami vos po vieną Raštų eilutę. Niekuomet ne per vėlu pradėti. Galite pradėti dabar.

Jei nemokysime savo vaikų, tai darys pasaulis. Vaikai, būdami dar labai maži, greitai sugeba išmokti viską, ko jis moko. Tai, ką norime, kad jie žinotų po penkerių metų, turime pradėti aptarinėti jau šiandien. Mokykite įvairiausiomis progomis. Tegul kiekviena dilema, kiekviena pasekmė, kiekvienas išbandymas, su kuriuo jie susiduria, suteikia galimybę mokytis, kaip laikytis Evangelijos tiesų.

Šenon, jauna mama, nesitikėjo savo vaikus mokytis apie maldos galią, šiems sulipus į automobilį 40 minučių trukšiančiai kelionei namo. Jiems išvykus iš senelės namų oras buvo ramus, bet patraukus per slėnį lengvai krintantis sniegas virto pūga. Automobilis pradėjo slidinėti kelio danga. Netrukus beveik nieko nebuvo įmanoma matyti. Du mažiausieji vaikai išsigando ir pravirko. Šenon tarė vyresniems (aštuonerių ir šešerių metų) vaikams Haidi ir Tomui: „Melskitės. Mums reikia Dangiškojo Tėvo pagalbos, kad saugiai sugrįžtume namo. Melskitės, kad neįklimptume ir kad nenuslystume nuo kelio.“ Nors vairuojant drebėjo rankos, ji girdėjo nuolat gale besimeldžiančių vaikų šnabždesį. „Dangiškasis Tėve, prašome padėk mums saugiai sugrįžti namo. Prašau padėk mums nenuslysti nuo kelio.“ Maldos nuramino mažuosius ir jie liovėsi verkę. Netrukus jie sužinojo, kad kelią uždarė, todėl važiuoti toliau nebegalėjo. Jie atsargiai apsisuko ir rado netoliese esančius svečių namus, kuriuose galėjo apsistoti nakčiai. Apsistoję svečių namuose jie suklaupė ir padėkojo Dangiškajam Tėvui už tai, kad buvo apsaugoti. Tą vakarą mama išmokė savo vaikus apie tikėjimo maldos galią.

Su kokiais išbandymais susidurs mūsų vaikai? Kaip Džozefas Smitas, mūsų vaikai gali atrasti drąsos daryti „visa, ko prireiks“. Kai Raštų ir maldos pagalba tikslingai ugdome juos ir mokome apie Dangiškojo Tėvo planą, jie sužinos, iš *kur* jie atėjo, *kodėl* jie yra čia, ir *kur* jie eina.

Praeitą pavasarį mes su vyru lankėmės mūsų keturmečio anūko futbolo varžybose. Futbolininkams visomis kryptimis vaikantis kamuolį buvo galima pajusti futbolo aikštelėje tvyrantį jaudulį. Nuskambėjus paskutiniam rungtynių švilpukui futbolininkai nežinojo, kas laimėjo ar pralaimėjo. Jie tiesiog žaidė. Treneriai nurodė futbolininkams paspausti rankas priešininkų komandos nariams. Tuomet pamačiau kai ką nuostabaus. Treneris paprašė suformuoti pergalės tunelį. Visi gimdytojai, seneliai ir žiūrovai, atėję stebėti varžybų, sustojo į dvi eiles stovėdami veidu vieni į kitus ir iškėlę rankas suformavo arką. Vaikai krykštaudami bėgo pro suaugusiuosius žiūrovų nutiestu taku. Netrukus prie linksmybių prisijungė vaikai iš priešininkų komandos. Suaugusieji plojo visiems futbolininkams, laimėtojams ir pralaimėtojams, šiems bėgant pergalės tuneliu.

Tuomet savo mintyse mačiau kitokį reginį. Jutau, lyg būčiau mačiusi vaikus, gyvenančius pagal planą, planą, kurį Dangiškasis Tėvas sukūrė kiekvienam vaikui asmeniškai. Pro juos mylinčių žiūrovų rankas jie bėgo siauru ir ankštu keliu. Kiekvienas buvo laimingas, nes buvo kelyje.

Jokūbas sakė: „O koks didis mūsų Dievo planas!“³ Gelbėtojas „paženklino kelią ir vedė tenai“⁴. Liudiju, kad jei savo vaikus laikysime už rankos ir seksime Gelbėtojo pavyzdžiu, visi sugrįšime į dangiškuosius namus ir būsime saugūs mūsų Dangiškojo Tėvo glėbyje. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. Žr. Lucy Mack Smith, *History of Joseph Smith by His Mother*, ed. Preston Nibley (1958), 56–57.
2. Almos 24:14.
3. 2 Nefio 9:13.
4. „O, Dieve, kiek meilės ir išminties“, *Giesmės ir vaikų dainos*, p. 19.

180-oji Visuotinė pusmetinė konferencija
Šeštadienio rytinė sesija, 2010 m. spalio 2 d.

Paklusnumas pranašams

Vyresnysis Klaudio R. M. Kosta
Iš Septyniasdešimties

Koks didis palaiminimas, kad mūsų laikais yra pranašai!

Esu Bažnyčios atsivertusysis. Esu labai dėkingas, kad Dievas atsakė į mano maldą ir suteikė žinojimą ir stiprų liudijimą, kad Džozefas Smitas yra Dievo pranašas.

Prieš nusprendamas krikštytis Pastarųjų dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčioje, studijavau Džozefo Smito istorijos ištraukas. Meldžiausi kaskart atidžiai perskaitęs kiekvieną pastraipą. Jeigu jūs pamėgintumėte tai atlikti, tikriausiai užtruktumėte keturiolika valandų.

Po to, kai perskaičiau, apmaščiau ir pasimeldžiau, Viešpats suteikė man patikinimą kad Džozefas Smitas yra Jo pranašas. Liudiju jums, kad Džozefas Smitas yra pranašas, ir kadangi ši atsakymą gavau iš Viešpaties, aš žinau, kad visi jo darbo tęsėjai taip pat yra pranašai. Koks didis palaiminimas, kad mūsų laikais yra pranašai!

Kodėl svarbu, kad būtų gyvas pranašas, kuris vestų tikrąją Jėzaus Kristaus Bažnyčią ir jos narius?

Raštų rodyklėje randame žodžio *pranašas* reikšmę: „Asmuo, kuris pašauktas Dievo ir kalba Jo vardu. Kaip Dievo pasiuntinys, pranašas gauna įsakymus, pranašystes ir apreiškimus iš Dievo.“ (Raštų rodyklė, p. 150.)

Šiomis sunkiomis dienomis žemėje gauti Viešpaties žodį, įsakymus ir vadovavimą yra didis palaiminimas. Pranašas gali būti įkvėptas matyti ateitį žmonijos labui.

Mums pasakyta, kad „tikrai Viešpats DIEVAS nedaro nieko, pirma neapreiškęs savo užmojo savo tarnams pranašams“ (Amoso 3:7).

Iš šių eilučių sužinome, kad Viešpats savo pranašams atskleis absoliučiai viską, kas Jo manymu reikalinga žinoti mums. Per savo pranašus Jis atskleis mums savo valią ir duos nurodymus.

Viešpats pažadėjo, kad jei tikime šventaisiais pranašais, turėsime amžinąjį gyvenimą (žr. DS 20:26). Šeštame tikėjimo teiginyje mes pareiškiame, kad tikime pranašais. *Tikėti* reiškia tikėti ir pasikliauti jais bei sekti ir vykdyti tai, ko jie mūsų prašo.

Prezidentas Ezra Taftas Bensonas 1980-ais metais, tarnaudamas Dvylikos Apaštalų tarybos prezidentu, Brigamo Jango Univesiteto Merioto centre vykusioje dvasinėje valandėlėje pasidalino galinga žinia apie paklusnumą pranašams. Toji didi kalba, pavadinta „Fourteen Fundamentals in Following the Prophet“ (Keturiolika pagrindinių principų, kaip sekti pranašu), palietė mano širdį. Ji man suteikė pasitenkinimo savo sprendimu visą gyvenimą sekti pranašais, kurių priėmiau pasikrikštijęs tikrojoje Viešpaties Bažnyčioje.

Noriu pasidalinti keliais principais, kurių mokė prezidentas Bensonas:

„Pirmasis principas: Pranašas yra vienintelis žmogus, kuris Viešpaties vardu kalba apie viską.“ (*1980 Devotional Speeches of the Year* [1981], 26.)

Mūsų dienomis, Dievo pranašas sako mums laikytis įsakymų, mylėti savo artimą, tarnauti, rūpintis augančia karta, gelbėti neaktyvius ar mažiau aktyvius narius, daryti daugelį dalykų, kuriuos vadiname pranašiškaisiais prioritetais. Turime suprasti, kad šie prioritetai yra Dievo prioritetai ir kad pranašas yra Jo balsas, per kurį Jis paskelbia juos visai Bažnyčiai ir pasauliui.

Mes esame mokomi „[skirti] dėmesį visiems jo žodžiams ir įsakymams“ (DS 21:4). Taip pat mus moko „Jo žodį [priimti], lyg iš [Jo] paties burnos, – su visa kantrybe ir tikėjimu.

Nes jei tai darysite, pragaro vartai jūsų nenugalės; taip, ir Viešpats Dievas išsklaidys tamsos galias prieš jus ir supurtys dangus jūsų labai ir savo vardo šlovei“ (DS 21:5–6).

„Antrasis principas: Gyvojo pranašo mums reikia labiau nei patvirtintų Raštų“ („Fourteen Fundamentals“, p. 26).

Gyvasis pranašas gauna konkrečius, mums skirtus apreiškimus. Pamenu, kaip daug kartų girdėjau vieną iš Viešpaties tarnų kalbantį apie konkrečius dalykus, skirtus miestui arba šaliai. Pamenu bent tris gyvuosius pranašus, regėtojus ir apreiškėjus, kurie kalbėjo apie mano šalį Braziliją. Vienas iš šių tarnų sakė, kad Brazilija taps galinga pasaulio ekonomikos dalimi, kur nebebus infliacijos. Tuomet pas mus kas mėnesį būdavo dviženklė infliacija. Daugeliui žmonių buvo sunku patikėti pranašo žodžiais, bet aš tikėjau. Dabar, per pastaruosius daugelį metų, infliacija Brazilijoje tesiekia 5 procentus. Brazilija tapo aštunta šalimi pasaulyje pagal ekonominę išsivystymą ir ji puikiai laikosi!

„Trečiasis principas: Gyvasis pranašas mums svarbesnis už mirusį pranašą.“ („Fourteen Fundamentals“, p. 27.)

Apie šį principą Raštuose randame gerą pamoką. Nojaus laikais žmonėms buvo lengva patikėti mirusiais pranašais, bet sunku patikėti Nojumi. Mes žinome, kad dėl netikėjimo jie žuvo potvynio metu (žr. Pradžios 6–7).

„Ketvirtasis principas: Pranašas niekuomet Bažnyčios nenuves klaidingu keliu.“ („Fourteen Fundamentals“, p. 27.)

Vėlgi mokomės iš gyvųjų pranašų. Prezidentas Vilfordas Vudrafas sakė: „Viešpats niekada neleis man ar bet kuriam kitam vyrui, esančiam šios Bažnyčios prezidentu, nuklaidinti jus. To programoje nėra. To nėra Dievo sumanyme. Jei pamėginčiau tai padaryti, Viešpats pašalintų mane iš mano vietos, ir taip Jis pasiels su bet kuriuo kitu vyru, mėginančiu nuklaidinti žmonių vaikus nuo Dievo apreiškimų ir nuo jų pareigos.“ (1 Oficialus pareiškimas.)

„Penktasis principas: Pranašui nebūtina turėti kokį nors žemiškąjį išsilavinimą ar kvalifikaciją, kad galėtų kalbėti bet kokia tema ar spresti bet kokius klausimus bet kokių metų.“ („Fourteen Fundamentals“, p. 27.)

Viešpats pašaukė jaunuolį Džozefą Smitą atkurti Jo Bažnyčią. Ar manote, kad jaunasis Džozefas Smitas buvo teologijos ar gamtos mokslų daktaras? Mes žinome, jog jis buvo nuolankus ir akademinio išsilavinimo neturintis jaunuolis. Bet jį pasirinko Viešpats ir suteikė jam viską, kas buvo būtina, kad vykdytų ir išaukštintų pašaukimą būti Sugražinimo pranašu.

Prezidentas Bensonas tęsė: „Šeštasis principas: Pranašui nereikia sakyti: „taip sako

Viešpats“, kad tai būtų Raštai.“

„Septintasis principas: Pranašas sako tai, ką mums reikia žinoti, bet ne visada tai, ką norime žinoti.“ („Fourteen Fundamentals“, p. 27-28.)

Taip pat prezidentas Bensonas citavo iš 1 Nefio 16:1, 3:

„Ir dabar, buvo taip, kad po to, kai aš, Nefis, baigiau kalbėti savo broliams, štai jie tarė man: Tu paskelbei mums sunkius dalykus, sunkesnius, negu mes pajėgūs pakelti...“

Ir dabar, mano broliai, jei būtumėte teisūs, norėtumėte klausyti tiesos ir kreiptumėte dėmesį į ją, idant teisiai vaikšiotumėte priešais Dievą, tada nemurmėtumėte dėl tiesos ir nesakytumėte: Tu kalbi sunkius dalykus prieš mus.“

„Aštuntasis principas: Pranašo nevaržo žmogiškasis protas. Ar atrodo protinga liepti žmogui išsimaudyti septynis kartus konkrečioje upėje, kad pagytų nuo raupsų? Bet būtent tai pranašas Eliziejus liepė padaryti raupsuotajam ir šis pagijo (žr. 2 Karalių 5).“ („Fourteen Fundamentals“, p. 28.)

Toliau Prezidentas Bensonas išvardijo principus apie paklusnumą pranašui. Aš perskaitysiu likusius šešis principus ir kviečiu jus per ateinantį šeimos namų vakarą atrasti šiuos principus gyvųjų pranašų, regėtojų ir apreiškėjų žodžiuose ir mokymuose, kuriuos girdėsite šioje visuotinėje konferencijoje.

„Devintasis principas: Pranašas gali gauti apreiškimą bet kokiais klausimais – laikiniais ar dvasiniais...“

„Dešimtas principas: Pranašas gali dalyvauti visuomeniniuose reikaluose...“

„Vienuoliktasis principas: Dvi grupės, kurioms sunkiausia sekti pranašu – tai išdidūs dėl išsimokslinimo ir išdidūs dėl turto...“

„Dvyliktasis principas: Pranašas nebūtinai bus mėgiamas pasaulio ar pasauliečių...“

„Tryliktasis principas: Pranašas ir jo patarėjai sudaro Pirmąją prezidentūrą – aukščiausiąjį Bažnyčios kvorumą...“

„Keturioliktasis principas: Sekite pranašu ir prezidentūra – gyvuoju pranašu ir Pirmąją prezidentūrą – ir būkite palaiminti; atstumkite juos ir kentėkite.“ („Fourteen Fundamentals“, p. 29.)

Turime privilegiją šios nuostabios visuotinės konferencijos metu klausytis mūsų gyvųjų pranašų, regėtojų ir apreiškėjų žodžių. Jie kalbės apie Viešpaties valią mums, Jo žmonėms. Jie perduos Dievo žodį ir Jo mokymus mums. Įdėmiai klausykitės ir sekite jų nurodymais bei patarimais, ir aš jums liudiju, kad jūsų gyvenimas bus visapusiškai palaimintas.

Jėzus yra Kristus, mūsų Gelbėtojas ir Išpirkėjas. Tomas S. Monsonas yra gyvasis Dievo pranašas, ir Pirmoji prezidentūra bei Dvylika Apaštalų yra pranašai, regėtojai ir apreiškėjai. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

180-oji Visuotinė pusmetinė konferencija
Šeštadienio rytinė sesija, 2010 m. spalio 2 d.

Evangelijos mokymasis ir mokymas

Deividas M. Makonkis

Pirmasis patarėjas Visuotinėje sekmadieninės mokyklos prezidentūroje

Svarbiausia yra nusiteikimas, arba dvasia, kuria mokytojas moko.

Kadangi esu Visuotinės sekmadieninės mokyklos prezidentūros narys, manau šį rytą turėčiau pradėti sakydamas: „Labas rytas, mokiniai.“

Mano šiandienos žinia skirta visiems pašauktiems mokyti, nesvarbu kokioje organizacijoje tarnaujate ir ar Bažnyčioje esate naujas atsivertusysis, ar didelę patirtį turintis mokytojas.

Kalbėsiu ne apie „kaip“ mokyti, o apie „kaip“ mokyti. Tai, ką mokytojas sako ir tai ką mokiniai girdi ir išmoksta, gali smarkiai skirtis.

Sekundėlę prisiminkite kokį nors mokytoją, smarkiai paveikusį jūsų gyvenimą. Kodėl jis ar ji privertė jus atsiminti tai, ko mokė, kas sukėlė norą pačiam pažinti tiesą, naudoti savo valios laisvę, veikti ir nebūti veikiamam, kitaip sakant – mokyti? Kuo šis mokytojas skyrėsi nuo kitų mokytojų?

Vienas geras mokytojas ir rašytojas sakė: „Mokymosi procese svarbiausias yra nusiteikimas. Mokytojas nusiteikimas.“¹

Atkreipkite dėmesį į tai, kad mokymo procese svarbiausia, ne kiek metų mokytojas jau Bažnyčios narys ar kiek patirties mokytojas turi sukaupęs, ar net mokytojo Evangelijos žinios ar mokymo metodai. Svarbiausia yra nusiteikimas, arba dvasia, kuria mokytojas moko.

Pasaulinio vadovų mokymo metu Vyresnysis Džefris R. Holandas papasakojo tokią istoriją:

„Daugelį metų man patiko istorija, kurioje Prezidentas Pakeris pasakojo apie Viljamo E. Bereto vaikystės Sekmadieninės mokyklos mokytoją. Iš Danijos kilęs senstelėjęs brolis buvo pašauktas mokyti triukšmingų berniukų klasę. Jis nelabai gerai kalbėjo angliškai, vis tebeturėjo stiprų danišką akcentą, buvo daug vyresnis ir turėjo dideles ūkininko rankas. Nepaisant to, jam buvo pavesta mokyti šiuos jaunos, padūkusius penkiolikmečius. Visais atžvilgiais atrodė, kad jis netinka šiam darbui. Tačiau brolis Beretas sakydavo – tai yra ką cituoja Prezidentas Pakeris – kad šis vyras kažkaip sugebėjo juos mokyti; nepaisant visų kliūčių, visų tų ribotumų, šis vyras palietė tų triukšmingų penkiolikmečių širdis ir amžiams pakeitė jų gyvenimus. Brolio Bereto liudijimas buvo toks, kad „prie jo tikėjimo ugnies būtume galėję susišildyti rankas“².

Gerai Evangelijos mokytojai myli Evangeliją. Jie džiūgauja ja. Kadangi jie myli savo mokinius, jie nori, kad šie pajustų tai, ką jaučia jie, ir patirtų tai, kad jie patyrė. Mokyti Evangelijos reiškia dalintis meile Evangelijai.

Broliai ir seserys, mokytojo nusiteikimo negalima išmokyti, jį reikia pagauti.³

Taigi, kaip galime išsiugdyti geram mokytojui reikalingą nusiteikimą? Norėčiau aptarti keturis esminius Evangelijos mokymo principus.

Pirmas. Pasinerkite į Raštus. Negalime mylėti to, ko nepažįstame. Išsiugdykite kasdienio Raštų studijavimo įprotį, kuris nebus susijęs su pasiruošimu pamokai. Prieš sugebant mokyti Evangelijos, turime ją pažinti.

Prezidentas Tomas S. Monsonas vis dar brangina prisiminimą apie savo vaikystės Sekmadieninės mokyklos mokytoją. Jis sakė:

„Dar būdamas mažas berniukas gavau pačią geriausią ir labiausiai įkvėptą mokytoją, kuri mus išklausedavo ir mus mylėjo. Jos vardas buvo Liusė Gerč. Mūsų Sekmadieninės mokyklos

pamokoje ji mokė apie pasaulio sukūrimą, Adomo nuopuolį, apmokančiąją Jėzaus auką. Klasėn ji pakviesdavo garbės svečius; Mozę, Jozuę, Petrą, Tomą, Paulių ir, žinoma, Kristų. Nors jų ir nematėme, juos pamilome, gerbėme ir stengėmės atspindėti juos savo gyvenimuose.⁴

Liusė Gerč sugebėjo pakviesti šiuos garbės svečius į savo pamokas, kadangi ji juos pažinojo. Jie buvo jos brangūs draugai. Dėl to jos mokiniai taip pat išmoko „pamilti, gerbti ir atspindėti juos savo gyvenimuose“.

Viešpats Hairumui Smitui sakė: „Siek ne skelbti mano žodį, bet pirma siek gauti mano žodį.“⁵ Šis raginimas tinka mums visiems.

Viešpats įsakė mums tyrinėti Raštus⁶, sotintis jais⁷ ir juos krautis⁸. Jei stropiai tyrinėsime ir apmąstysime Viešpaties žodį, su mumis bus Jo Dvasia. Pažinsime Jo balsą.⁹

Netrukus po to, kai buvau pašauktas kuolo prezidentu, mūsų kuolo prezidentūrą apmokė krašto Septyniadešimties narys. Mokymo metu pateikiau klausimą, į kurį jis atsakė: „Tai geras klausimas. Atsiverskime *Bažnyčios Instrukcijų vadovėlių*, ten rasime atsakymą.“ Atsivertėme vadovėlių ir jame radome atsakymą į mano klausimą. Šiek tiek vėliau mūsų apmokyme pateikiau dar vieną klausimą. Jis vėl atsakė: „Geras klausimas. Atsiverskime *Instrukcijų vadovėlių*.“ Nedrįsau daugiau klausinėti. Pamaniau, kad geriausia būtų perskaityti tą vadovėlių.

Nuo to laiko galvoju, kad Viešpats galėtų panašiai atsakyti kiekvienam, besikreipiančiam į Jį su dvejonėmis ir klausimais. Jis galėtų sakyti: „Tai geras klausimas. Jei peržvelgsi Almos 5 skyrių ar Doktrinos ir Sandorų 76 skyrių, prisiminsi, kad jau kalbėjau tau apie tai.“

Broliai ir seserys, dangaus dėsniai neleidžia Viešpačiui pakartoti kiekvienam iš mūsų asmeniškai tai, ką Jis jau apreiškė mums bendrai. Raštuose yra Kristaus žodžiai. Jie yra Viešpaties balsas. Raštų studijavimas moko mus išgirsti Viešpaties balsą.

Antras. Savo gyvenime pritaikykite tai, ką išmokstate. Kai Hairumas Smitas panoro dalyvauti šiame nuostabiame pastarųjų dienų darbe, Viešpats jam pasakė: „Štai tavo darbas – laikykis mano įsakymų, taip, visa savo galia, protu ir stiprybe.“¹⁰ Svarbiausias mūsų darbas yra laikytis įsakymų visa galia, protu ir stiprybe.

Trečias. Siekite dangaus pagalbos. Iš visų savo širdies jėgų melskite Viešpatį Jo Dvasios. Raštai moko: „Jei Dvasios negausite, jūs nemokysite.“¹¹ Tai reiškia, kad net jei pasitelkiate visus tinkamus mokymo metodus ir mokysite tiesos, be Dvasios tikrasis mokymas nevyks.

Mokytojo pareiga yra „padėti žmonėms prisiimti Evangelijos mokymosi atsakomybę – pažadinti juose troškimą studijuoti, suprasti ir gyventi pagal Evangeliją“¹². Tai reiškia, kad būdami mokytojais turėtume kreipti dėmesį ne į savo pasirodymą, bet į tai, kaip padedame kitiems mokytis ir gyventi pagal Evangeliją.¹³

Kada paskutinį kartą atsiklaupėte ir maldoje prašėte Viešpatį padėti jums ne tik jūsų pamokoje, bet taip pat padėti jums sužinoti ir patenkinti kiekvieno jūsų klasės mokinio poreikius? Niekas neturi tiek daug mokinių, kad negalėtų melsti įkvėpimo, padėsiančio paliesti kiekvieną mokinį.

Natūralu, kad mokytojai jaučiasi nesugebą vykdyti savo pareigą. Turite suvokti, kad „bendraujant su Viešpačiu ir Jo Dvasia, amžius, branda ir bendras išsilavinimas visiškai nėra reikalingi“¹⁴.

Viešpaties pažadai yra tikri. Jei stropiai tyrinėsite Raštus ir krausitės savo protuose gyvenimo žodžius, jei laikysitės įsakymų visa savo širdimi ir melsitės už kiekvieną mokinį, turėsite Šventosios Dvasios bendrystę ir gausite apreiškimą.¹⁵

Ketvirtas. Broliai ir seserys, be galo svarbu naudoti savo valios laisvę ir nedelsiant veikti pagal gaunamus Dvasios raginimus.

Prezidentas Tomas S. Monsonas mokė: „Mes stebime. Laukiame. Klausomės švelnaus, tylaus balso. Kai jis prabyla, išmintingi vyrai ir moterys jam paklūsta. Dvasios raginimų nederėtų atidėlioti.“¹⁶

Neturėtumėte bijoti naudoti savo valios laisvės ir veikti pagal tas mintis ir raginimus, kuriuos jūsų širdyse sukelia Viešpaties Dvasia. Iš pradžių galite jaustis nepatogiai, tačiau pažadu, jei būdami mokytojais atsiduosite Viešpaties valiai ir seksite Šventosios Dvasios raginimais, patirsite pačius nuostabiausius ir didžiausią pasitenkinimą teikiančius išgyvenimus. Jūsų išgyvenimai sustiprins jūsų tikėjimą ir suteiks jums daugiau drąsos veikti ateity.

Brangūs mokytojai, esate vieni didžiausių šios Bažnyčios stebuklų. Jums yra pavesta šventa pareiga. Mylime jus ir pasitikime jums. Žinau, kad jei tyrinėsime Raštus ir būsime verti Šventosios Dvasios bendrystės, Viešpats išaukštins mus mūsų pašaukimuose ir pareigose ir galėsime atlikti mums Viešpaties pavestą darbą. Kad visi tai ir darytume, to meldžiu Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. David McCullough, „Teach Them What You Love“, (address given May 9, 2009, in the Salt Lake Tabernacle, Salt Lake City, Utah, May 9, 2009).
2. Jeffrey R. Holland, „Teaching and Learning in the Church“, *Liahona*, June 2007, 72.
3. Žr. McCullough, „Teach Them What You Love“.
4. Thomas S. Monson, „Examples of Great Teachers“, *Liahona*, June 2007, 76.
5. Doktrina ir Sandoros 11:21.
6. Žr. Jono 5:39.
7. Žr. 2 Nefio 32:3.
8. Žr. Džozefas Smitas–Mato 1:37.
9. Žr. Doktrina ir Sandoros 18:36; 84:52.
10. Doktrina ir Sandoros 11:20.
11. Doktrina ir Sandoros 42:14.
12. *Teaching, No Greater Call: A Resource Guide for Gospel Teaching* (1999), p. 61.
13. Žr. *Teaching, No Greater Call*, p. 60–62.
14. J. Reuben Clark Jr., *The Charted Course of the Church in Education* (address given to seminary and institute leaders at Aspen Grove, Utah, Aug. 8, 1938), 6.
15. Žr. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), 132.
16. Thomas S. Monson, „The Spirit Giveth Life“, *Liahona*, June 1997, p. 4.

180-oji Visuotinė pusmetinė konferencija
Šeštadienio rytinė sesija, 2010 m. spalio 2 d.

Apmąstymai apie pasišventimo gyvenimą

Vyresnysis D. Todas Kristofersonas
Iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo

Tikrą sėkmę šiame gyvenime rasime pašventę savo gyvenimą, tai yra savo laiką ir pasirinkimus, Dievo tikslams.

Jaunystėje lankiausi 1964 metų Pasaulinėje mugėje Niujorke. Viena iš man labiausiai patikusių vietų buvo Pastarųjų Dienų Šventųjų Bažnyčios paviljonas su išpūdingu Solt Leiko šventyklos maketu. Ten pirmą kartą pamačiau filmą *Man's Search for Happiness*. Tame filme pavaizduotas ir vyresniojo Ričardo L. Evanso pakomentuotas išgelbėjimo planas padarė didžiulį įspūdį daugeliui lankytojų, įskaitant ir mane. Tarp kitų dalykų vyresnysis Ričardas L. Evansas pasakė:

„Gyvenimas jums siūlo dvi brangias dovanas: viena yra laikas, kita yra pasirinkimo laisvė – už savo laiką pirkti ką norite. Jums suteiktą laiką galite išleisti sensacijoms. Galite iššvaistyti jį kūniškiems geiduliams. Galite jį panaudoti godumui...“

Jums duota rinktis. Bet tai prasti pirkiniai, nes jie neatneš jums ilgalaikio pasitenkinimo.

Už kiekvieną savo žemiškojo gyvenimo dieną, kiekvieną valandą, kiekvieną minutę kada nors turėsite atsiskaityti. Ir būtent šiame gyvenime turite gyventi tikėjimu ir įrodyti, kad sugebate pasirinkti gėrį, o ne blogį, tiesą, o ne neteisybę, ilgalaikę laimę, o ne tik pramogą. Amžinąjį atlygį gausite pagal savo pasirinkimus.

Dievo pranašas yra pasakęs: „Žmonės yra, kad galėtų džiaugtis“ – džiaugtis visaverčiu gyvenimu, pašvęstu tarnavimui, meilei ir darnai šeimoje; džiaugtis sąžiningo darbo vaisiais, gyvenimu pagal Jėzaus Kristaus Evangeliją, pagal jos reikalavimus ir įsakymus.

Tik tame rasite tikrą laimę, laimę, kuri nepraeina kartu su šviesomis, muzika ir miniomis.⁴¹

Šie teiginiai išreiškia tiesą, kad žemiškame gyvenime esame Kūrėjo mums suteiktų laiko ir galimybių prievaizdai. Žodis prievaizdai man primena Viešpaties pasišventimo įstatymą (žr. DS 42:32, 53), kuris turi ne tik ekonominę reikšmę, bet yra celestialinio įstatymo pritaikymas čia ir dabar (žr. DS 105:5). Pašvęsti reiškia paskirti ar atiduoti kažką kaip šventą, šventiems tikslams. Tikrą sėkmę šiame gyvenime rasime pašventę savo gyvenimą, tai yra savo laiką ir pasirinkimus, Dievo tikslams (žr. Jono 17:1, 4; DS 19:19). Tai padarydami leidžiame Jam nuvesti mus į aukščiausią laimę.

Norėčiau su jumis apsvarstyti penkis pasišventimo gyvenimo elementus: tyrumą, darbą, pagarbą fiziniam kūnui, tarnavimą ir dorumą.

Iš Gelbėtojo pavyzdžio žinome, kad pasišventimo gyvenimas yra tyras gyvenimas. Nors Jėzus yra vienintelis žmogus, gyvenęs be nuodėmės, tie, kurie ateina pas Jį ir ima ant savo pečių Jo jungą, turi teisę į Jo malonę, kuri padarys juos tokius, koks yra Jis, – be nuodėmės ir be dėmės. Su nuoširdžia meile Viešpats ragina mus tokiais žodžiais: „Atgailaukite, visi jūs, žemės pakraščiai, ir ateikite pas mane, ir priimkite krikštą mano vardu, idant būtumėte pašventinti Šventosios Dvasios priėmimu, kad stotumėte be dėmės priešais mane paskutinįją dieną.“ (3 Nefio 27:20.)

Taigi pasišventimas reiškia atgailą. Užsispyrimą, maištavimą ir teisinimąsi būtina palikti ir pakeisti nuolankumu, troškimu taisyti ir priimti viską, ko Viešpats bepareikalautų. Karalius Benjaminas kaip tik tai vadino prigimtinio žmogaus nusirengimu, pasidavimu Šventosios Dvasios vilionėms ir tapimu „šventuoju per Viešpaties Kristaus apmokėjimą“ (Mozijo 3:19).

Tokiam pažadėta, kad su juo visada bus Šventoji Dvasia. Šį pažadą prisimename ir atnaujiname kiekvieną kartą, kai priimame Viešpaties vakarienę (žr. DS 20:77, 79).

Vyresnysis B. H. Robertsas apie šį vyksmą pasakė taip: „Žmogus, kuris taip vaikšto Dievo šviesoje, išmintyje ir galioje, būtent per tokį bendravimą galiausiai perims tą Dievo šviesą, išmintį ir galią – supins tuos skaisčius spindulius į dievišką ryšį, amžiams jungiantį jį su Dievu ir Dievą su juo. Tai atitinka paslaptinius Mesijo žodžius: „Tu, Tėve, manyje, ir aš tavyje“, – daugiau žmogus negali pasiekti.“²

Pasišventimo gyvenimas yra triūso gyvenimas. Nuo pat vaikystės Jėzus rūpinosi savo Tėvo reikalais (žr. Lk 2:48–49). Pats Dievas šlovinamas tuo, kad stengiasi įgyvendinti savo vaikų nemirtingumą ir amžinąjį gyvenimą (žr. Mozės 1:39). Mes natūraliai trokštame dalyvauti su Juo šiame darbe ir tai darydami turime pripažinti, kad visas sąžiningas darbas yra Dievo darbas. Pasak Tomo Karlailo: „Bet koks nuoširdus darbas yra šventas; bet kokiame nuoširdžiame darbe, nors tai būtų nuoširdus rankų darbas, yra kažkas dieviško. Visam darbui žemėje vadovaujama iš Dangaus.“³

Šį žemišką gyvenimą Dievas sukūrė taip, kad jis reikalautų nuolatinių pastangų. Prisimenu paprastą pranašo Džozefo Smito teiginį: „Nuolatinio darbo dėka pasiekėme patenkinamą pragyvenimą.“ (Džozefas Smitas–Istorija 1:55.) Darbu palaikome ir praturtiname gyvenimą. Jis leidžia mums įveikti žemiško gyvenimo nusivylimus ir tragedijas. Sunkiai užtarnautas pasiekimas atneša savo vertės suvokimą. Darbas ugdo ir taurina charakterį, kuria grožį ir yra priemonė mums tarnauti vienas kitam ir Dievui. Pasišventimo gyvenimas yra kupinas darbo, kartais rutininio, kartais juodo, kartais nedėkingo, bet visada gerinančio, kuriančio tvarką, palaikančio, pakylėjančio, tarnaujančio, vedančio į šviesesnę tikslą.

Pašlovinęs darbą privalau kažką gero pasakyti ir apie laisvalaikį. Kaip sąžiningas darbas daro poilsį saldų, lygiai taip visavertis poilsis yra darbo draugas ir patikimas bendražygis. Muzika, literatūra, menas, šokiai, teatras, sportas – viskas gali būti panaudota pramogoms, kad žmogus galėtų praturtinti savo gyvenimą ir vėl jį pašvęsti. Antra vertus, vargu ar bereikia sakyti, kad šiais laikais daugelis vadinamųjų pramogų yra vulgarios, žeminančios, smurtingos, bukinančios ir švaistančios laiką. Ironiška, bet kartais tenka gerokai paprakaituoti, kad rastum, kaip visaverčiai pailsėti. Kai pramogos iš gėrio pavirsta blogiu, jos žlugdo pasišventimo gyvenimą. „Todėl žiūrėkite, ... kad to, kas pikta, nepriskirtumėte Dievui.“ (Moronio 7:14.)

Gyventi pasišventimo gyvenimą reiškia gerbti neprilygstamą fizinio kūno dovaną, Dievo kūrinį pagal Jo paties atvaizdą. Pagrindinis mirtingojo gyvenimo tikslas – kad kiekviena dvasia gautų tokį kūną ir išmoktų naudotis moraline valios laisve gyvendama kūno palapinėje. Fizinis kūnas taip pat būtinas išaukštinimui, kuris įmanomas tik esant tobulai darnai tarp to, kas fiziška, ir to, kas dvasiška, kaip tai pademonstravo mūsų mylimas prisikėlęs Viešpats. Šiame puolusiame pasaulyje kai kurie gyvenimai bus skausmingai trumpi, kai kurie kūnai bus nepilnai susiformavę, sudarkyti ar vos pajėgūs gyvuoti, tačiau kiekvienai dvasiai gyvenimas bus pakankamai ilgas ir kiekvienas kūnas prisikels.

Tie, kurie mano, kad mūsų kūnai tėra evoliucionavimo rezultatas, nori nejausti atsakomybės prieš Dievą ar bet ką kitą už tai, ką jie daro su savo kūnu. Tačiau mes, kurie turime liudijimą apie platesnę ikimirtingosios, mirtingosios ir pomirtinės amžinybės tikrovę, turime pripažinti, kad esame atsakingi prieš Dievą už tai, ką darome su šiuo aukščiausiu Jo fizinio kūrimo pasiekimu. Paulius rašė:

„Ar nežinote, kad jūsų kūnas yra šventykla jumyse gyvenančios šventosios Dvasios, kurią gavote iš Dievo, ir kad jūs nebeprisklausote patys sau?

Iš tiesų esate brangiai nupirkti. Tad šlovinkite Dievą savo kūnu.“(1 Korintiečiams 6:19–20.)

Pripažindami šias tiesas ir prezidento Tomo S. Monsono nurodymus, išsakytus per paskutinę balandžio visuotinę konferenciją, be abejo, nedarkytume savo kūno, pavyzdžiui, tatuiruotėmis, nesilpnintume, pavyzdžiui, narkotikais, ar neterštume, pavyzdžiui, ištvirkavimu,

svetimavimu ar nekuklumu.⁴ Kadangi mūsų kūnas yra mūsų dvasios įrankis, privalome juo rūpintis kuo geriausiai. Jo galias turime pašvęsti tarnavimui ir Kristaus darbo pažangai. Apaštalas Paulius sakė: „Dėl Dievo gailėstingumo raginu jus, broliai, aukoti savo kūnus, kaip gyvą, šventą, Dievui patinkančią auką.“ (Romiečiams 12:1.)

Jėzus parodė, kad pasišventimo gyvenimas yra tarnystės gyvenimas. Likus kelioms valandoms iki Apmokėjimo kentėjimų, Viešpats nuolankiai nuplovė kojas savo mokiniams, sakydamas jiems:

„Jei tad aš – Viešpats ir Mokytojas – numazgojau jums kojas, tai ir jūs turite vieni kitiems kojas mazgoti.

Aš jums daviau pavyzdį, kad ir jūs darytumėte, kaip aš jums dariau.

Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: tarnas ne didesnis už savo šeiminką, ir pasiuntinys ne didesnis už savo siuntėją.“ (Jono 13:14–16.)

Tie, kurie tyliai ir rūpestingai gyvena darydami gera, yra pasišventimo pavyzdys. Niekas kitas mūsų laikais tobuliau neįkūnija šios savybės kasdieniame gyvenime, kaip prezidentas Tomas S. Monsonas. Jis išsiugdė tokią klausą, kad gali išgirsti net silpniausių Dvasios šnabždesį, pranešantį apie bėdos ištiktą žmogų, kuriam jis gali ištiesti ranką ir padėti. Dažniausiai Tomas Monsonas atsiliepia paprastais poelgiais, liudijančiais dievišką meilę ir supratimą, bet atsiliepia visada.

Tokio pasišventimo pavyzdį randu savo senelio Aleksandro de Vito ir senelės Luizės Vikeri Kristofersonų gyvenime. Senelis buvo stiprus žmogus ir geras avių kirpėjas tada, kai dar nebuvo elektrinių mašinėlių. Jis tiek įgudo tame amate, kad, kaip pats pasakojo: „vieną dieną nukirpau 287 avis ir galėjau nukirpti virš 300, bet pasibaigė avys“. Per 1919 metus jis nukirpo virš 12 000 avių ir uždirbo maždaug 2000 dolerių. Už šiuos pinigus jis galėjo gerokai išplėsti savo ūkį ir pagerinti namą, bet BroLIAI pašaukė jį tarnauti Pietinių valstijų misijoje, ir Luizei visiškai pritariant jis priėmė šį pašaukimą. Jis paliko žmoną (tada ji laukėsi savo pirmo sūnaus, mano tėvo) ir tris dukras su pinigais, uždirbtais iš avių kirpimo. Džiaugsmingai grįžęs po dviejų metų jis parašė: „Mūsų santaupų užteko tiems dvejiems metams ir dar buvo likę 29 doleriai.“

Pasišventimo gyvenimas yra dorumo gyvenimas. Jį spinduliuoja vyras ir žmona, „kurie ištikimai gerbia savo santuokos įžadus“⁵. Jį spinduliuoja tėvas ir motina, kuriems svarbiausia yra puoselėti savo santuoką ir užtikrinti savo vaikų fizinę ir dvasinę gerovę. Tai spinduliuoja tie, kurie yra sąžiningi.

Kartą per bendros įmonės dalijimo procesą susipažinau su dviem šeimomis. Kadaiše šie savininkai, du vyrai, kurie buvo draugai ir tos pačios krikščioniškos bendruomenės nariai, įkūrė įmonę. Jie gana draugiškai bendradarbiavo kaip verslo partneriai. Bet kai paseno ir į verslą įsijungė nauja karta, kilo konfliktai. Galiausiai visi nusprendė, kad bus geriausia pasidalinti turtą ir eiti savo keliais. Vienas iš tų dviejų pirmųjų partnerių su savo advokatais sumanė gudrų planą, kad galėtų iš to pasidalinimo gauti žymią finansinę naudą kito partnerio ir jo sūnų sąskaita. Per šalių susitikimą vienas iš sūnų išsakė nepasitenkinimą tokiu neteisingu elgesiu, apeliuodamas į pirmojo partnerio garbę ir krikščionišką tikėjimą. Jis sakė: „Patys žinote – tai neteisinga. Kaip galite taip kitu pasinaudoti, ypač tos pačios bažnyčios broliu?“ Pirmojo partnerio advokatas atsakė: „O, nebūkite vaikas! Kaip galite būti toks naivus?“

Dorumas – ne naivumas. Naivu yra manyti, kad nesame atsakingi prieš Dievą. Gelbėtojas sakė: „Mano Tėvas pasiuntė mane, kad būčiau iškeltas ant kryžiaus ir kad ... visus žmones traukčiau pas save, idant kaip aš buvau iškeltas žmonių, taip žmonės būtų iškelti Tėvo, kad stotų priešais mane, idant būtų teisiami už savo darbus, ar jie geri, ar jie pikti.“ (3 Nefio 27:14.) Tas, kuris gyvena pasišventimo gyvenimą, nesistengia pasinaudoti kitu, bet esant reikalui atsuks kitą skruostą, o reikalaujančiam atiduoti marškinius atiduos ir apsiaustą (žr. Mato 5:39–40). Rūsčiausiai Gelbėtojas barė veidmainius. Veidmainystė daro siaubingą žalą ne tik veidmainiui,

bet ir tiems, kurie stebi ar žino apie jo elgesį, ypač vaikams. Tai yra tikėjimą žlugdanti terpė, o garbingumas yra palanki terpė, kurioje tikėjimo sėkla klesti.

Pasišventimo gyvenimas yra nuostabus dalykas. Jo stiprybė ir romumas yra „kaip labai derlingas medis, pasodintas geroje žemėje, prie tyro upelio, duodantis daug vertingų vaisių“ (DS 97:9). Labai svarbi yra pasišventusio vyro ar moters įtaka kitiems, ypač artimiausiems ir brangiausiems. Daugelio gyvenusių prieš mus ir dabar gyvenančių žmonių pasišventimas padėjo pakloti mūsų laimės pamatą. Panašiai būsimos kartos semsis drąsos iš jūsų pasišventimo gyvenimo, suvokdamos, kad yra skolingos jums už viską, kas iš tikrųjų svarbu gyvenime. Tad pasišvęskime kaip Dievo sūnūs ir dukros; „idant kada jis pasirodys, būtume tokie kaip jis, kadangi matysime jį tokį, koks jis yra; idant turėtume šitą viltį“ (Moronio 7:48; taip pat žr. 1 Jono 3:2). To meldžiu Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. *Man's Search for Happiness* (pamphlet, 1969), 4–5.
2. B. H. Roberts, „Brigham Young: A Character Sketch“, *Improvement Era*, June 1903, 574.
3. Thomas Carlyle, *Past and Present* (1843), 251.
4. See Thomas S. Monson, „Preparation Brings Blessings“, *Liahona and Ensign*, May 2010, 64–67.
5. „The Family: A Proclamation to the World“, *Liahona*, Oct. 2004, 49; *Ensign*, Nov. 1995, 102.

180-oji Visuotinė pusmetinė konferencija
Šeštadienio rytinė sesija, 2010 m. spalio 2 d.

Apie svarbiausius dalykus

Prezidentas Dyteris F. Uchtdorfas
Antrasis patarėjas Pirmojoje prezidentūroje

Jei dėl gyvenimo ir jo pašėlusio ritmo bei daugelio suspaudimų jums sunku džiūgauti, galbūt dabar yra tinkamas laikas persiorientuoti į tai, kas svarbiausia.

Nuostabu, kiek daug galime išmokti apie gyvenimą tirdami gamtą. Pavyzdžiui, mokslininkai, pažiūrėję į medžio kamieno rieves, gali padaryti moksliskai pagrįstus spėjimus apie klimata ir augimo sąlygas prieš šimtus ar net tūkstančius metų. Vienas iš dalykų, kurį galime sužinoti tirdami medžių augimą, yra tai, kad idealiomis sezoninėmis sąlygomis jų augimas yra normalus. Tačiau nepalankiomis sąlygomis medžiai pristabdo augimą ir savo energiją skiria pagrindiniams dalykams, būtiniams išgyvenimui.

Dabar kai kurie iš jūsų tikriausiai mąstote: „Visa tai labai gerai, bet ką bendro tai turi su lėktuvo pilotavimu?“ Na, leiskite paaiškinti.

Ar esate skridę lėktuvu ir jautę turbulenciją? Dažniausiai turbulenciją sukelia skirtingu kryptimi oro srovės, dėl kurių lėktuvas yra blaškomas ir siūbuojamas visomis kryptimis. Nors lėktuvai sukonstruoti taip, kad atlaikytų daug stipresnę turbulenciją nei tą, su kuria galite susidurti įprastinio skrydžio metu, vis tik tai gali kelti nerimą keleiviams.

Ką, jūsų manymu, daro pilotai, kada susiduria su turbulencija? Pradedantis pilotas gali manyti, kad greičio padidėjimas būtų geras sprendimas, nes tai padėtų greičiau praskristi turbulenciją. Bet tai gali būti neteisingas sprendimas. Profesionalūs pilotai supranta, jog yra optimalus greitis, kuriuo reikia skristi per turbulenciją, kad jos poveikis būtų minimalus. Dažniausiai tai reiškia greičio sumažinimą. Tas pats principas tinka ir ant kelio esantiems greičio ribojimo kalneliams.

Taigi, susidūrus su nepalankiomis aplinkybėmis, geras patarimas būtų pristabdyti, laikytis kurso ir susitelkti ties svarbiausiais dalykais.

Šiuolaikinio gyvenimo ritmas

Tai paprasta pamoka, bet labai svarbu ją išmokti. Kai kalbame apie medžius ar turbulenciją, viskas atrodo logiška, bet stebina tai, kaip lengva nepaisyti šios pamokos, kada šiuos principus reikia taikyti savo pačių kasdieniniame gyvenime. Kuomet užklumpa sunkumai, užgriūna nelaimė, ištinca tragedija, labai dažnai bandome išlaikyti tą patį pašėlusį tempą ar net jį padidinti. Kažkodėl manome, kad kuo labiau padidinsime tempą, tuo mums bus geriau.

Viena iš šiuolaikinio gyvenimo savybių yra tai, kad judame vis greitejančiu tempu, nepriklausomai nuo turbulencijos ar kliūčių.

Būkime atviri {en} lengva būti užimtiems. Visi galime sugalvoti darbų sąrašą, kuris perpildytų mūsų dienotvarkę. Kai kurie gali manyti, kad jų pačių savigarba priklauso nuo jų darbų sąrašo apimties. Jie užtvindo savo laisvalaikį susirinkimais ir nereikšmingais dalykais {en} net sunkumų ir nuovargio metu. Kadangi bereikalingai apsunkina savo gyvenimą, jie dažnai pradeda jausti nusivylimą, sumažėjusį džiaugsmą ir prasmės stoką gyvenime.

Sakoma, kad bet kokia vertybė, dėl kurios persistengta, gali tapti yda. Tai tikrai tinka mūsų tvarkaraščių perpildymui. Galiausiai atsitiks taip, kad mūsų pasiekimai taps kliūtimis, o ambicijos {en} akmeniu po kaklu.

Kokia išėitis?

Išmintingi žmonės supranta ir pritaiko mokymus apie medžio kamieno rieves ir oro turbulenciją. Jie atsispiria pagundai įsitraukti į pašėlusį kasdieninio gyvenimo tempą. Jie naudojami patarimu „Gyvenimas yra kažkas daugiau nei jo greitinimas.“¹ Trumpai kalbant, jie susitelkia ties svarbiausiais dalykais.

Vyresnysis Dalinas H. Ouksas neseniai vykusioje visuotinėje konferencijoje mokė: „Turime atsisakyti kai kurių gerų dalykų, kad pasirinktume kitus, geresnius ar geriausius, kadangi jie ugdo tikėjimą Viešpačiu Jėzumi Kristumi ir stiprina mūsų šeimas.“²

Geriausių dalykų ieškojimas neišvengiamai nuves prie pagrindinių Jėzaus Kristaus Evangelijos principų {en} paprastų ir gražių tiesų, kurias mums apreiškė rūpestingas, amžinas ir visa žinantis Tėvas Danguje. Šie esminiai doktrinos ir principai, nors tokie paprasti, kad ir vaikas suprastų, atsako į painiausius gyvenimo klausimus.

Grožis ir aiškumas glūdi paprastume, kurio mes dažnai nevertiname ieškodami sudėtingų sprendimų.

Pavyzdžiui, ne taip seniai astronautai ir kosmonautai apskridę žemę pastebėjo, kad tušiniai kosminėje erdvėje neveikia. Taigi, kai kurie labai protingi žmonės ėmėsi spręsti šią problemą. Tai pareikalavo tūkstančių valandų bei milijonų dolerių, kol galiausiai jie išrado rašiklį, kuris gali rašyti bet kur, bet kokioje temperatūroje ir beveik ant bet kokio paviršiaus. Bet ką gi darė astronautai ir kosmonautai iki tol, kol ši problema buvo išspręsta? Jie paprasčiausiai naudojami pieštuku.

Leonardui da Vinčiui priskiriamas posakis „genialumas glūdi paprastume“³. Žvelgdami į pagrindinius Laimės plano, Išgelbėjimo plano, principus galime pastebėti ir gėrėtis jo paprastumu ir aiškumu, mūsų Dangiškojo Tėvo išminties elegancija ir grožiu. Savo gyvenimo suderinimas su Jo gyvenimu yra mūsų išminties pradžia.

Pagrindų galia

Pasakojama, kad legendinis amerikietiško futbolo treneris Vincas Lombardis turėjo ritualą, kurį atlikdavo pirmąją treniruočių dieną. Jis paimdavo kamuolį, parodydavo jį sportininkams, kultivuojuantiems šį sportą jau daugelį metų, ir sakydavo: „Ponai, ... tai yra futbolo kamuolys!“ Jis kalbėdavo apie jo dydį, formą, kaip jį galima spirti, nešti ar perduoti kitam. Jis nusivesdavo komandą į tuščią aikštę ir sakydavo: „Tai yra futbolo aikštė.“ Jis aprodydavo ją, apibūdindavo jos išmatavimus, formą, taisykles ir kaip žaisti.⁴

Šis treneris žinojo, kad net šie patyrę žaidėjai ir komanda, daug pasiekti galėjo tik įvaldę pagrindus. Jie galėtų išnaudoti savo laiką kartodami sudėtingus žaidimo judesius, bet neišvaldę žaidimo pagrindų, niekada netaptų komanda čempione.

Manau, kad daugelis iš mūsų intuityviai suprantame, kokie svarbūs yra pagrindai. Tiesiog, kartais mus blaško dalykai, kurie atrodo patrauklesni.

Spauda, platus žiniasklaidos pasirinkimas, elektroniniai įrankiai ir prietaisai – visi naudingi, kai tinkamai naudojami, – gali tapti žalingais iškrypimais arba izoliacinėmis kameromis.

Tačiau tarp visų balsų ir pasirinkimų, ištiestomis rankomis stovi nuolankus Žmogus iš Galilėjos. Jis laukia. Jo žinia paprasta: „Ateik ir sek paskui mane.“⁵ Ir Jis nekalba per galingą megafoną. Jis kalba švelniu, tyliu balsu.⁶ Evangelijos žiniai labai lengva paklysti tarp informacijos srovių, talžančių mus iš visų pusių.

Šventieji Raštai ir gyvųjų pranašų žodžiai pabrėžia pagrindinius Evangelijos principus ir doktrinas. Priežastis, dėl kurios grįžtame prie šių pagrindinių principų, tyrų doktrinų, yra ta, kad

jie yra vartai į galias tiesas. Jie yra durys į kvapą gniaužiančius patyrimus – nepraeję pro duris jų nepatirtume. Šie paprasti, pagrindiniai principai yra raktas į darnų gyvenimą su Dievu ir žmogumi. Tai yra raktai, atrakinantys dangaus langus. Jie veda mus į ramybę, džiaugsmą ir supratimą, kuriuos Dangiškasis Tėvas pažadėjo savo vaikams, kurie Jį girdi ir Jam paklūsta.

Brangūs mano broliai ir seserys, būtų gerai pristabdyti, gyventi optimaliu mūsų aplinkybėms greičiu, susitelkti į svarbiausius dalykus, žvelgti aukštyn ir tikrai matyti tai, kas svarbiausia. Būkime atidūs pagrindiniams principams, kuriuos mūsų Dangiškasis Tėvas davė savo vaikams ir kurie bus turiningo ir vaisingo žemiškojo gyvenimo pagrindas su amžinosios laimės pažadais. Jie mokys mus viską daryti „išmintingai ir tvarkingai; nes nereikia, kad [bėgtume] greičiau, nei leidžia [mūsų] jėgos. [Bet] būtina, kad [būtume stropūs], kad per tai [galėtume] laimėti apdovanojimą“⁷.

Broliai ir seserys, stropus svarbiausių dalykų vykdymas nuves mus pas pasaulio Gelbėtoją. Štai todėl mes kalbame apie Kristų, mes džiūgaujame Kristumi, mes pamokslaujame apie Kristų, mes pranašaujame apie Kristų, kad galėtume žinoti į koki šaltinį galime žvelgti savo nuodėmių atleidimo.⁸ Tarp šiuolaikinio gyvenimo sudėtingumo, painiavos ir skubėjimo, tai yra „dar pranašesnis kelias“⁹.

Taigi, kas tie pagrindiniai dalykai?

Kai kreipiamės į savo Dangiškąjį Tėvą ir prašome Jo išminties dėl svarbiausių dalykų, vėl ir vėl sužinome apie keturis svarbiausius santykius: santykius su Dievu, su savo šeima, su savo artimu ir su savimi. Jei atidžiai pažvelgsime į savo gyvenimą, pamatysime, kur nuklydome nuo dar pranašesnio kelio. Mūsų supratimo akys bus atvertos ir mes pastebėsime, ką reikia padaryti, kad išgrynintume savo širdis ir perorientuotume savo gyvenimus.

Visų pirma mūsų santykiai su Dievu yra švenčiausi ir svarbiausi. Esame Jo dvasiniai vaikai. Jis yra mūsų Tėvas ir trokšta, kad būtume laimingi. Kada, ieškodami Jo mokomės apie Jo Sūnų Jėzų Kristų, atveriamė savo širdį Šventosios Dvasios įtakai, mūsų gyvenimas tampa stabilesnis ir saugesnis. Mes jaučiame didesnę ramybę, džiaugsmą ir pasitenkinimą, kada iš visų jėgų stengiamės gyventi pagal Dievo amžinąjį planą ir laikytis Jo įsakymų.

Mes tobuliname savo santykius su savo Dangiškuoju Tėvu, kuomet mokomės iš Jo, bendraujame su Juo, atgailaujame dėl savo nuodėmių ir aktyviai sekame Jėzumi Kristumi, nes „niekas nenuėina pas Tėvą kitaip, kaip tik per [Kristų]“¹⁰. Kad sustiprintume savo santykius su Dievu, turime prasmingai leisti laiką kartu su Juo. Laiko skyrimas kasdienei asmeninei maldai bei Raštų studijavimui ir nuolatinės pastangos būti vertam turėti galiojančią šventyklos rekomendaciją – tai kelios išmintingos laiko ir pastangų investicijos, kurios priartins mus prie Dangiškojo Tėvo. Atkreipkime dėmesį į Psalmynę išsakytą kvietimą: „Taikykitės ir žinokite, kad aš esu Dievas.“¹¹

Antrieji, svarbiausieji santykiai, tai santykiai su savo šeima. Kadangi „jokia sėkmė negali kompensuoti nesėkmės“¹² šioje srityje, šeimai turime skirti svarbią vietą savo gyvenime. Mes vystome gilius ir kupinus meilės šeimos santykius kartu darydami paprastus dalykus, pavyzdžiui, drauge pietaudami, rengdami šeimos namų vakarus ir tiesiog smagiai leisdami laiką kartu. Šeimos santykiuose *meilė* iš tikrųjų skamba l-a-i-k-a-s, laikas. Laiko skyrimas vienas kitam yra raktas į darnią šeimą. Kalbame ne apie vienas kitą, bet vienas su kitu. Mes mokomės vienas iš kito ir branginame tiek savo panašumus, tiek ir skirtumus. Kuriame dievišką ryšį vienas su kitu, kuomet kreipiamės į Dievą per šeimos maldą, Evangelijos studijavimą ir garbinimą sėkmadieniais.

Tretieji svarbiausi mūsų santykiai, tai santykiai su savo artimu. Šiuos santykius vienu metu tik su vienu žmogumi puoselėjame būdami jautrūs kitų reikmėms, tarnaudami jiems ir aukodami

savo laiką bei talentus. Man paliko gilų įspūdį viena sesuo, kurią slėgė amžiaus bei ligų našta. Nepaisydama to, kad mažai ką galėjo nuveikti, ji stengėsi daryti, ką galėjo {en} klausyti. Taigi, kiekvieną savaitę ji ieškojo žmonių, kurie atrodė susikrimtę ar nusiminę, ir praleisdavo savo laiką išklaudydama juos. Koks palaiminimas ji buvo daugelio žmonių gyvenime.

Ketvirtieji, svarbiausi santykiai, tai santykiai su pačiu savimi. Rodos, keista turėti santykius su pačiu savimi, bet jie yra. Kai kurie žmonės nesutaria su savimi. Jie ištisą dieną kritikuoja ir menkina save, kol pradeda savęs nekęsti. Norėčiau jums patarti pristabdyti lėkimą pirmyn ir skirti šiek tiek daugiau laiko geriau save pažinti. Vaikščiokite gamtoje, stebėkite saulėtekį, gėrėkitės Dievo kūrniais, apmąstykite sugražintosios Evangelijos tiesas ir išsiaiškinkite, ką jums asmeniškai jos reiškia. Išmokite save pamatyti tokį, kokį jus mato Dangiškasis Tėvas – Jo brangią dukterį ar sūnų su dievišku potencialu.

Džiūgaukite tyra Evangelija

Broliai ir seserys, būkime išmintingi. Atsigręškime į tyrus sugražintosios Jėzaus Kristaus Evangelijos doktrinos vandenį. Džiaugsmingai gerkime juos, skaidrius ir švairius. Dangūs vėl atverti. Jėzaus Kristaus Evangelija vėl žemėje, ir jos paprastos tiesos yra neišsenkantis džiaugsmo šaltinis!

Broliai ir seserys, tikrai turime rimtą priežastį džiūgauti. Jei dėl gyvenimo ir jo pašėlusio ritmo bei daugelio suspaudimų jums sunku džiūgauti, galbūt dabar yra tinkamas laikas persiorientuoti į tai, kas svarbiausia.

Stiprybė ateina ne iš skubotų veiksmų, o iš tvirto stovėjimo ant tvirtos tiesos ir šviesos pagrindo. Ji ateina, kai savo dėmesį ir pastangas skiriame sugražintosios Jėzaus Kristaus Evangelijos pagrindams. Ji ateina, kai skiriame dėmesį patiems svarbiausiems dieviškiems dalykams. Truputi supaprastinkime savo gyvenimą. Atlikime būtinus pakeitimus, kad perorientuotume savo gyvenimą į taurų paprastos nuolankios krisčioniškos mokinystės grožį – kelią, kuris visuomet veda link prasmingo, džiugaus ir ramaus gyvenimo. Palikdamas savo palaiminimą, šito meldžiu šventu Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. Mahatma Gandhi, in Larry Chang, *Wisdom for the Soul* (2006), 356.
2. Dalinas H. Ouksas, „Geri, geresni ir geriausi dalykai“, 2007 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.
3. Leonardo da Vinci, in John Cook, comp., *The Book of Positive Quotations*, 2nd ed. (1993), 262.
4. Vince Lombardi, in Donald T. Phillips, *Run to Win: Vince Lombardi on Coaching and Leadership* (2001), 92.
5. Luko 18:22.
6. Žr. 1 Karalių 19:12.
7. Žr. Mozijo 4:27.
8. Nefio 25:26.
9. 1 Korintiečiams 12:31; Eterio 12:11.
10. Jono 14:6.
11. Psalmynas 46:10.
12. J. E. McCulloch, *Home: The Savior of Civilization* (1924), 42; taip pat žr. Conference Report, Apr. 1935, 116.

180-oji Visuotinė pusmetinė konferencija
Šeštadienio popietinė sesija, 2010 m. spalio 2 d.

Bažnyčios visuotinių pareigūnų palaikymas

Pristatė prezidentas Henris B. Airingas, pirmasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje

Siūloma palaikyti Tomą Spenserį Monsoną kaip pranašą, regėtoją ir apreiškėją bei Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios prezidentą; Henri Benioną Airingą – kaip pirmąjį patarėją Pirmojoje Prezidentūroje ir Dyterį Fridrichą Uchtdorfą – kaip antrąjį patarėją Pirmojoje Prezidentūroje.

Kas pritariate, galite tai parodyti.

Kas nepritariate, jeigu tokių yra, galite tai parodyti.

Siūloma palaikyti Boidą Kenetą Pakerį kaip Dvylikos Apaštalų Kvorumo prezidentą ir šiuos brolius kaip Dvylikos Apaštalų Kvorumo narius: Boidą K. Pakerį, L. Tomą Perį, Raselą M. Nelsoną, Daliną H. Oukšą, M. Raselą Balardą, Ričardą G. Skotą, Robertą D. Heilsą, Džefrį R. Holandą, Deividą A. Bednarį, Kventiną L. Kuką, D. Todą Kristofersoną ir Nylą L. Anderseną.

Kas pritariate, prašome tai parodyti.

Kas nepritariate, galite tai parodyti taip pat.

Siūloma palaikyti Pirmosios Prezidentūros patarėjus ir Dvylika Apaštalų kaip pranašus, regėtojus ir apreiškėjus.

Visi, kas pritariate, prašome tai parodyti.

Kas prieš, jeigu tokių yra, – tuo pačiu ženklu.

Siūloma atleisti vyresnius Spenserį Dž. Kondį, Briusą C. Heifeną, Kenetą Džonsoną, Gleną L. Peisą ir Lensą B. Vikmaną iš Pirmojo Septyniasdešimties kvorumo ir paskirti juos garbės visuotiniais įgaliotiniais.

Taip pat siūloma atleisti vyresnius Spenserį V. Džouną ir Volfgangą H. Paulą iš Antrojo Septyniasdešimties kvorumo.

Kas nori kartu su mumis išreikšti dėkingumą šiems broliams už jų puikią tarnystę, prašome tai parodyti.

Siūloma atleisti Fernandą Maluendą ir Chosé L. Toresą kaip Septyniasdešimties narius krašte.

Kas nori kartu su mumis išreikšti dėkingumą šiems broliams už jų puikią tarnystę, prašome tai parodyti.

Siūloma palaikyti Venčeslavą H. Svecą kaip Septyniasdešimties narį krašte.

Visi, kas pritariate, prašome tai parodyti.

Kas prieš?

Kitus visuotinius įgaliotinius, Septyniasdešimčių narius kraštuose ir visuotines pagalbinių organizacijų prezidentūras siūloma palaikyti kaip jie yra dabar.

Kas pritariate, prašome tai parodyti.

Kas prieš, galite tai parodyti.

Prezidente Monsonai, kiek galėjau matyti, balsavimas Konferencijų Centre buvo vienbalsis. Ačiū, broliai ir seserys, už jūsų palaikomąjį balsavimą, tikėjimą, pasišventimą ir maldas. Dabar mums bus malonu klausytis vyresniojo Heilso.

180-oji Visuotinė pusmetinė konferencija
Šeštadienio popietinė sesija, 2010 m. spalio 2 d.

Gyvenimo planui būtina valios laisvė

Vyresnysis Robertas D. Heilsas
Iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo

Kai tik pasirenkame ateiti pas Kristų, priimti Jo vardą ir sekti paskui Jo tarnus, mes imame žengti keliu, vedančiu į amžinąjį gyvenimą.

Neseniai gavau laišką iš draugo, kurį pažįstu jau daugiau nei 50 metų ir kuris nėra mūsų Bažnyčios narys. Buvau nusiuntęs jam evangelinės literatūros. Į tai jis atsakė: „Iš pradžių man buvo sunku suprasti specifinius mormonų žodžius, tokius kaip *valios laivė*. Gal vertėtų pridėti lapą su tokių terminų paaiškinimu.“

Buvau nustebintas, kad jis nesuprato, ką mums reiškia žodžiai *valios laisvė*. Pasižiūrėjau internetiniame žodyne. Iš dešimties termino *valios laisvė* apibrėžimų ir vartojimo pavyzdžių nė viename nebuvo kalbama apie pasirinkimus veikti. Mes mokome, kad „valios laisvė – tai Dievo žmonėms duotas sugebėjimas ir privilegija rinktis, „kad veiktų savo nuožiūra ir nebūtų veikiami“¹. Valios laisvė reiškia būti atskaitingam ir atsakingam už savo veiksmus. Mūsų valios laisvė yra būtina išgelbėjimo planui. Turėdami ją esame „laisvi pasirinkti laisvę ir amžinąjį gyvenimą per didįjį visų žmonių Tarpininką arba pasirinkti nelaisvę ir mirtį, sulig velnio nelaisvę ir galia.“²

Šio principo mus labai aiškiai moko šie žinomos giesmės žodžiai:

„Žinoki, rinktis pats gali,
Kaip tau gyventi ir kuo būt.
Nes amžina tiesa – tauri:
Nė vieno Dievas nevarys dangun.“³

Kad atsakyčiau į klausimą, kuris iškilo mano draugui ir kitiems geriems vyrams bei moterims, norėčiau su jumis plačiau pakalbėti apie tai, ką žinome apie šios valios laisvės reikšmę.

Prieš mums ateinant į žemę Dangiškasis Tėvas pristatė Savo išgelbėjimo planą – planą ateiti į žemę, gauti kūną, rinktis daryti gera ar bloga ir tobulėti, kad taptume tokie kaip Jis ir gyventume su Juo amžinai.

Mūsų valios laisvė – sugebėjimas rinktis ir veikti savo nuožiūra – buvo būtinas šio plano elementas. Be valios laisvės negalėtume priimti sprendimų ir tobulėti. Tačiau dėl valios laisvės galime priimti ir neteisingus sprendimus, nusidėti ir prarasti galimybę vėl gyventi su Dangiškuoju Tėvu. Todėl turėjo būti parūpintas Gelbėtojas, kuris kentėtų už mūsų nuodėmes ir išpirktų mus, jei atgailautume. Šiuo beribiu Apmokėjimu Jis įgyvendino „gailestingumo planą, kad patenkintų teisingumo reikalavimus“⁴.

Dangiškajam Tėvui pristaciūs savo planą, Liuciferis žengė į priekį ir tarė: „Siųsk mane... ir aš išpirksiu visą žmoniją, tad nė viena siela nepražus; todėl duok man savo garbę.“⁵ Tėvas atmetė šį planą, nes jis būtų paneigęs mūsų valios laisvę. Iš tikrųjų tai buvo maišto planas.

Tada Jėzus Kristus, Dangiškojo Tėvo „Mylimasis ir Išrinktasis [Sūnus] nuo pradžios“⁶ panaudodamas savo valios laisvę tarė: „Tėve, tebus tavo valia, ir šlovė tebus tavo per amžius.“⁶ Jis tapo mūsų Gelbėtoju – pasaulio Gelbėtoju.

Dėl Liuciferio maišto kilo didelis dvasinis konfliktas. Kiekvienas Dangiškojo Tėvo vaikas turėjo galimybę pasinaudoti Dangiškojo Tėvo jam suteikta valios laisve. Mes pasirinkome tikėti Gelbėtoją Jėzų Kristų: ateiti pas Jį, sekti Juo ir priimti Dangiškojo Tėvo mūsų labai paruoštą

išgelbėjimo planą. Bet trečdalis Dangiškojo Tėvo vaikų neturėjo tikėjimo, kad sektų Gelbėtoju, ir pasirinko sekti paskui Liuciferį, arba Šėtoną.⁷

Ir Dievas tarė: „Kadangi tas Šėtonas sukilo prieš mane ir siekė sunaikinti žmogaus valios laisvę, kurią aš, Viešpats Dievas, jam suteikiau... aš padariau, kad jis būtų numestas žemyn.“⁸ Tie, kurie nusekė paskui Šėtoną, prarado galimybę gauti mirtingą kūną, gyventi žemėje ir tobulėti. Dėl to, kaip pasinaudojo savo valios laisve, jie prarado ją.

Vienintelė galia, kurią turi Šėtonas ir jo pasekėjai, – tai galia gundyti ir bandyti mus. Vienintelis jų džiaugsmas yra padaryti mus nelaimingus, kaip ir jie.⁹ Jie laimingi tik tada, kai mes nepaklūstame Viešpaties įsakymams.

Bet pagalvokite apie tai: ikimirtingojoje būsenoje pasirinkome sekti Gelbėtoju Jėzumi Kristumi! Dėl to mums buvo leista ateiti į žemę. Liudiju, kad lygiai taip pat, pasirinkdami sekti Gelbėtoju dabar, kol esame čia žemėje, gausime dar didesnę palaiminimą amžinybėse. Bet nepamirškime, kad privalome ir toliau pasirinkti sekti paskui Gelbėtoją. Sprendžiasi mūsų amžinybės klausimas, ir turime išmintingai naudotis savo valios laisve, kad galėtume pasiekti amžinąjį gyvenimą.

Mūsų Gelbėtojas savo gyvenimu parodė mums, kaip naudotis savo valios laisve. Būdamas berniukas Jeruzalėje jis sąmoningai pasirinko „būti savo Tėvo reikaluose“¹⁰. Tarnaudamas Jis klusniai pasirinko „vykdyti savo Tėvo valią“¹¹. Getsemanėje Jis pasirinko viską iškentėti, sakdamas „tebūna ne mano, bet Tavo valia! Jam pasirodė iš dangaus angelas ir Jį sustiprino“¹². Ant kryžiaus Jis pasirinko mylėti savo priešus, melddamasis „Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką darą“¹³. Ir tada, kad pagaliau galėtų parodyti, ką pats pasirenka, Jis buvo paliktas vienas. Jis klausė: „Tėve, kodėl mane apleidai?“¹⁴ Galiausiai Jis pasinaudojo savo valios laisve išverti iki galo, kol galėjo pasakyti: „Atlikta.“¹⁵

Nors Jis, kaip ir mes, buvo visai gundomas¹⁶, kiekvienu pasirinkimu ir kiekvienu poelgiu Jis panaudojo valios laisvę būti mūsų Gelbėtoju – sutraukti nuodėmės ir mirties grandines dėl mūsų. Ir savo tobulu gyvenimu Jis mus mokė, kad pasirinkus vykdyti savo Dangiškojo Tėvo valią, mūsų valios laisvė apsaugoma, mūsų galimybės padidėja ir mes tobulėjame.

Šios tiesos patvirtinimų gausu Raštuose. Pavyzdžiui, Jobas prarado viską, ką turėjo, tačiau pasirinko likti ištikimas ir pelnė amžiną Dievo palaiminimą. Marija ir Juozapas pasirinko paklausti angelo įspėjimo, kad jiems reikia bėgti į Egiptą, ir Gelbėtojo gyvenimas buvo apsaugotas. Džozefas Smitas pasirinko elgtis pagal Moronio nurodymus ir prasidėjo Sugrąžinimas, kaip buvo pranašauta. Kai tik pasirenkame ateiti pas Kristų, priimti Jo vardą ir sekti paskui Jo tarnus, mes imame žengti keliu, vedančiu į amžinąjį gyvenimą.

Šioje mirtingoje kelionėje pravartu prisiminti, kad teisingas ir atvirkščias teiginys: kai nesilaikome įsakymų ar nepaisome Šventosios Dvasios vadovavimo, mūsų galimybės laisvai veikti ir daryti pažangą menkėja. Kada Kainas nužudė savo brolių dėl to, kad Šėtoną mylėjo labiau nei Dievą, jo dvasinė pažanga sustojo.

Jaunystėje išmokau svarbią pamoką, kaip pasirinkimai gali veikti mūsų laisvę. Jums leidus iliustruosiu tai pavyzdžiu iš savo jaunystės. Vieną dieną mano tėvas pavedė man nulakuoti medines grindis. Aš pasirinkau pradėti nuo durų ir lakuoti link savęs, gilyn į kambarį. Kai beveik baigiau, suvokiau, kad nepalikau sau galimybės išeiti. Toje kambario pusėje nebuvo lango ar durų. Aš tikrąja to žodžio prasme įvariau save į kampą. Man neliko kur daugiau eiti. Pakliuvau į nelaisvę.

Kai tik nepaklūstame, mes dvasiškai įvarome save į kampą ir tampame savo pasirinkimų belaisviais. Nors esame patekę į dvasinę nelaisvę, visada yra būdas sugrįžti. Apsigrežimas irėjimas per ką tik išlakuotas grindis reiškia papildomą darbą – daug šveitimo ir lakavimo iš naujo! Taip yra ir su atgaila. Sugrįžti pas Viešpatį nelengva, bet verta.

Suprasdami, kaip sunku atgailauti, esame dėkingi, kad turime Šventąją Dvasią, kuri padeda mums teisingai naudotis valios laisve, ir Dangiškąjį Tėvą, kuris duoda mums įsakymus, stiprina ir

remia mus laikantis jų. Taip pat suprantame, kaip paklusnumas įsakymams galiausiai apsaugo mūsų valios laisvę.

Pavyzdžiui, kai paklūstame Išminties Žodžiui, išvengiame silpnos sveikatos nelaisvės ir priklausomybės nuo medžiagų, kurios tikrąją to žodžio prasme atima iš mūsų galimybę veikti savo nuožiūra.

Kai paklūstame patarimui vengti skolų ir išsivaduoti iš jų, mes panaudojame savo valios laisvę ir įgyjame laisvę savo disponuojamas pajamas naudoti kitiems padėti ir laiminti.

Kai sekame pranašų patarimu rengti šeimos namų vakarus, su šeima melstis ir studijuoti Raštus, mūsų namai tampa palankia aplinka vaikų dvasiniam augimui. Čia juos mokome Evangelijos, liudijame, reiškiamo meilę ir klausome, kai jie dalinasi savo jausmais ir patyrimais. Savo teisiais pasirinkimais ir veiksmais išvaduojame juos iš tamsos didindami jų gebėjimą vaikščioti šviesoje.

Pasaulis skleidžia daug melo apie valios laisvę. Daugelis galvoja taip: „Valgyk, gerk ir linksminkis..., o jei bus taip, kad būsime kalti, Dievas įkirs mums kelis rėžius ir galiausiai būsime išgelbėti.“¹⁷ Kiti pamilsta pasaulį ir atmeta Dievą. Jie įtikinėja save, kad visame kame nėra priešingybės¹⁸ ir „visa, ką žmogus daro, nėra joks nusikaltimas“¹⁹. Tai „[žlugdo] Dievo išmintį ir Jo amžinuosius tikslus“²⁰.

Priešingai pasaulio mokymui, Raštai mus moko, kad galime rinktis, ir mūsų teisūs pasirinkimai visada paveikia mūsų galimybes ir gebėjimą veikti pagal juos ir amžinai tobulėti.

Pavyzdžiui, per pranašą Samuelį Viešpatys davė aiškų įsakymą Karaliui Sauliui: „Mane Viešpatys siuntė patepti tave savo tautos Izraelio karaliumi... Todėl dabar klausykis Viešpaties žodžių. Eik, pulk jį ir skirk sunaikinti visa, kas jam priklauso.“²¹

Bet Saulius nesilaikė Viešpaties įsakymo. Jis praktikavo, kaip aš tai vadinu, „dalinį paklusnumą“. Remdamasis savo išmintimi, jis pasigailėjo Karaliaus Agago ir pasiėmė geriausias avis, jaučius ir kitus galvijus.

Viešpatys apreiškė tai pranašui Samueliui ir siuntė jį nušalinti Saulių nuo karaliavimo. Pranašui atėjus Saulius sakė: „Aš įvykdžiau Viešpaties įsakymą.“²² Bet pranašas žinojo ką kita. Jis tarė: „Bet ką reiškia tas avių bliovimas ir jaučių baubimas mano ausyse?“²³

Saulius pasiteisino apkaltindamas kitus, sakydamas, kad žmonės pasiliko galvijus, kad galėtų aukoti Viešpačiui. Pranašo atsakymas buvo aiškus: „Argi tiek pat džiugina Viešpatį deginamosios aukos ir kruvinos aukos, kiek klusnumas Viešpaties balsui? Tikrai klusnumas geriau už kruviną auką ir atsidavimas [Viešpačiui] – už avinų taukus.“²⁴

Galviausiai Saulius prisipažino, sakydamas: „Nusidėjau, – nes bijodamas karių ir klausydamas jų balso, nusižengiau Viešpaties įsakymui ir tavo žodžiams.“²⁵ Dėl to, kad pasirinko paklusti tik iš dalies, Saulius prarado galimybę ir laisvę būti karaliumi.

Mano broliai ir seserys, ar tiksliai vykdome Viešpaties ir Jo pranašų žodį? Ar kaip Saulius, praktikuojuome *dalinį paklusnumą* bijodami žmonių nuomonės?

Pripažįstu, kad visi darome klaidų. Raštai mus moko: „Visi yra nusidėję ir stokoja Dievo garbės.“²⁶ Tiems, kurie yra atsidūrę neteisių praeities sprendimų vergovėje, išprausti į tamsų kampą, negauna visų naudojimosi laisva valia teikiamų palaimų, sakome: mylime jus. Sugrįžkite! Išeikite iš tamsaus kampo į šviesą. Net jei jums tektų eiti per ką tik išlakuotas ir lipnias grindis, tai daryti verta. Tikėkite, kad „per Kristaus apmokėjimą visa žmonija [įskaitant jus ir mane] gali būti išgelbėta per paklusnumą Evangelijos įstatymams ir apeigoms“²⁷.

Atėjus Apmokėjimo valandai, Gelbėtojas ištare nuostabią užtarimo maldą ir kalbėjo apie kiekvieną iš mūsų, sakydamas: „Tėve, aš noriu, kad tavo man pavestieji būtų su manim ten, kur ir aš, kad jie pamatytų mano šlovę, kurią esi man suteikęs.“²⁸ „O amžinasis gyvenimas – tai pažinti Tave, vienintelį tikrąjį Dievą, ir tavo siųstąjį Jėzų – Mesiją.“²⁹

Palieku jums ypatingą savo liudijimą, kad Jie gyvena. Kai teisiai naudojame savo valios

laisvę, pažįstame Juos, tampame panašesni į Juos ir pasiruošiame tai dienai, kai „kiekvienas kelis klaupsis ir kiekvienas liežuvis išpažins“³⁰, kad Jėzus yra mūsų Gelbėtojas. Toliau sekime Juo ir savo Amžinuoju Tėvu, kaip tai darėme pradžioje. To meldžiu Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. 2 Nefio 2:26.
2. 2 Nefio 2:27.
3. „Know This, That Every Soul Is Free“, *Hymns*, no. 240.
4. Almos 42:15.
5. Mozės 4:1.
6. Mozės 4:2.
7. Žr. Doktrina ir Sandoros 29:36.
8. Mozės 4:3.
9. 2 Nefio 2:27, taip pat žr. 2 Nefio 9:9.
10. Luko 2:49.
11. 3 Nefio 27:13.
12. Luko 22:42–43.
13. Žr. Luko 23:34.
14. Mato 27:46; Morkaus 15:34.
15. Jono 19:30.
16. Hebrajams 4:15.
17. 2 Nefio 28:8.
18. 2 Nefio 2:11.
19. Almos 30:17.
20. 2 Nefio 2:12.
21. 1 Samuelio 15:1, 3.
22. 1 Samuelio 15:13.
23. 1 Samuelio 15:14.
24. 1 Samuelio 15:22.
25. 1 Samuelio 15:24.
26. Romiečiams 3:23.
27. Tikėjimo Teiginiai 1:3.
28. Jono 17:24.
29. Jono 17:3.
30. Mozijo 27:31.

Tebūnie šviesa!

Vyresnysis Kventinas L. Kukas
Iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo

Religinis tikėjimas yra šviesos, pažinimo ir išminties saugykla, labai naudinga visuomenei, kuomet tikintieji gyvena dorai, nes jaučiasi atsakingi prieš Dievą.

Praeitą mėnesį švenčiau gimtadienį. Ta proga mano žmona Meri padovanojo man kompaktinę plokštelę su garsios britų dainininkės Veros Lyn dainomis apie tikėjimą ir viltį. Tamsiomis II-ojo pasaulinio karo dienomis tokiomis dainomis ši dainininkė įkvėpdavo savo klausytojus.

Tokią dovaną žmona man padovanojo neatsitiktinai. 1940-ųjų metų rugsėjo bombardavimas Londone prasidėjo dieną iki mano gimimo.¹ Mano mama, ligoninės palatoje per radiją klausydama reportažo apie Londono bombardavimą, nusprendė mane pavadinti radijo komentatoriaus vardu, Kventinas.

Dabar dainininkei Verai Lyn yra 93 metai. Pernai pakartotinai buvo išleistos kai kurios jos karo laikų dainos, kurios iš karto užkopė į populiariausių Britanijos dainų sąrašo viršūnę. Senesni iš jūsų prisimenate keletą jos dainų, kaip antai „The White Cliffs of Dover“ („Baltosios Doverio uolos“).

Viena daina, pavadinimu „When the Lights Go on Again All over the World“ („Kai pasaulyje vėl sušvis šviesa“), mane giliai sujaudino. Daina man sukėlė du prisiminimus: pirmą – apie pranašiskus Britų valstybės veikėjo žodžius: „Visoje Europoje gęsta šviesa. Šiais laikais nebematysime jų išsižiebiančių“²; antrą – apie Britų miestų, kaip antai Londono, bombardavimus. Kad bombarduotojams apsunkintų taikinių paiešką, buvo išleistas nurodymas išjunginėti šviesas. Taigi, buvo išjunginėjamos šviesos ir uždenginėjami langai.

Daina spindėjo šviesa viltimi, kad laisvė ir šviesa sugrįš. Tiems, kas supranta Gelbėtojo ir Kristaus šviesos³ vaidmenį nuolatinėje kovoje tarp gėrio ir blogio, analogija tarp to pasaulinio karo ir šių dienų moralinės kovos yra aiški. Tik Kristaus Šviesoje visa žmonija gali pažinti „kas gera ir kas pikta“⁴.

Laisvė ir šviesa niekada nebuvo lengvai pasiekiami ir išlaikoma. Dar nuo karo danguje blogio jėgos naudojo visas įmanomas priemones, kad būtų sunaikinta valios laisvė ir užgesinta šviesa. Dar niekada nebuvo taip puolami moraliniai principai bei religinė laisvė.

Būdami pastarųjų dienų šventieji, turime kaip įmanoma labiau stengtis išlaikyti šviesą bei apsaugoti savo šeimas ir bendruomenes nuo tokio moralės bei religinės laisvės puolimo.

Saugokime šeimas

Šeimą nuolat iš visų pusių puola blogio jėgos. Nors mūsų pagrindinės pastangos turi būti siekti šviesos ir tiesos, bet būtų išmintinga, jei namuose užgesintume šviesas mirtinoms bomboms, griauančioms dvasinį tobulėjimą bei augimą. Kalbant konkrečiai, pornografija yra masinio moralinio naikinimo ginklas. Nuo jos poveikio prasideda moralinių vertybių griuvimas. Kai kurios televizijos programos bei interneto puslapiai yra tokie pat mirtini. Blogio jėgos iš pasaulio atima šviesą ir viltį. Nuosmukio greitis didėja.⁵ Jei blogiui namuose ir gyvenime neužgesinsime šviesų, tai nesistebėkite, jei visa griauančios moraliniai sprogimai suardys ramybę, kuri yra atlygis už teisų gyvenimą. Mūsų pareiga yra būti pasaulyje, bet ne iš pasaulio.

Be to, savo namuose turime kur kas aktyviau gyventi pagal savo religiją. Savaitiniai šeimos vakarai ir kasdieninės šeimos maldos ir Raštų studijos yra svarbūs. Turime žiūrėti, kad į namus patektų tai, kas „dora, mylėtina ar verta pritarimo, ar girtina“⁶. Jei savo namus pavargsime nuo blogio

mus saugančiomis šventovėmis, tai būsime apsaugoti nuo triuškinančių padarinių, apie kuriuos byloja Raštai.

Saugokime bendruomenes

Be savo pačių šeimos saugojimo, turime būti šviesos šaltiniu vardan savo bendruomenės apsaugos. Gelbėtojas sakė: „Taip tešviečia ir jūsų šviesa žmonių akivaizdoje, kad jie matytų gerus jūsų darbus ir šlovintų jūsų Tėvą danguje.“⁷

Mūsų dienas kažkas pavadino „apstybės laikmečiu ir netikrumo amžiumi“⁸. Paprastas tikėjimas Dievo galia ir įgaliojimu yra ne tik laikomas abejotinu, bet dar ir šmeižiamas. Tad kaip tokiomis aplinkybėmis galime skatinti vertybes, kurios ne tik paveiktų netikinčiuosius ir apatiškuosius, bet ir padėtų išvengti spiralinio smukimo į smurtą ir blogį?

Šis klausimas yra labai svarbus. Prisiminkite pranašą Mormoną ir jo sielvartą, kai jis pareiškė: „Kaipgi jūs galėjote atmesti tą Jėzų, kuris stovėjo išskėstomis rankomis, kad jus priimtų!“⁹ Mormono sielvartas pasitvirtino. Jo sūnus Moronis pasiliko užrašyti „liūdną pasakojimą apie savo žmonių sunaikinimą“¹⁰.

Mano asmeninio gyvenimo ir bendravimo su žmonėmis visame pasaulyje patirtis verčia mane būti optimistu. Tikiu, kad šiais laikais sugebėsime išlaikyti šviesą ir tiesą. Visose tautose daugybė žmonių garbina Dievą ir jaučiasi Jam atskaitingi už savo poelgius. Kai kurie stebėtojai tiki, kad iš tikrųjų pasaulyje jaučiamas tikėjimo atgimimas.¹¹ Kaip Bažnyčios vadovai buvome susitikę su kitų tikėjimų vadovais ir supratome, kad egzistuoja bendras moralinis pagrindas, pranokstantis bet kokius teologinius skirtumus ir vienijantis mus siekiant kurti geresnę visuomenę.

Taip pat supratome, kad dauguma žmonių vis dar laikosi pagrindinių moralinių vertybių. Bet neapsigaukite: yra ir tokių jėgų, kurios pasiryžusios sunaikinti ne tik tikėjimą, bet ir paminti bet kokią religijos įtaką visuomenei. Kiti blogi žmonės išnaudoja, manipuliuoja ir žudo visuomenę per kvaišalus, pornografiją, seksualinį išnaudojimą, prekybą žmonėmis, plėšimus ir nesąžiningai elgdami versle. Nors tokių žmonių yra palyginti nedaug, bet jie yra galingi ir įtakingi.

Visada vyko nuolatinė kova tarp tikėjimo žmonių ir tų, kurie nori išmesti religiją ir Dievą iš visuomenės gyvenimo.¹² Daug įtakingų vadovų šiandien atmeta moralinę pasaulėžiūrą, paremtą judėjų ar krisčionių vertybėmis. Jie mano, kad nėra jokios objektyvios moralinės tvarkos.¹³ Jie mano, kad moraliniams tikslams nereikia teikti jokių prioritetų.¹⁴

Tačiau dauguma žmonių stengiasi būti geri ir garbingi. Kristaus šviesa, kuri skiriasi nuo Šventosios Dvasios, kalba jų sąžinei. Iš Raštų žinome, kad Kristaus šviesa „apšviečia kiekvieną žmogų, ateinantį į pasaulį“¹⁵. Ši šviesa yra duota „viso pasaulio labui“¹⁶. Prezidentas Boidas K. Pakeris mokė, kad tai yra „įkvėpimo šaltinis, kurį kiekvienas turime bendrai su visais kitais žmonijos šeimos nariais“¹⁷. Štai kodėl daugelis priims moralines vertybes, net tas, kurios remsis religiniais įsitikinimais, kurių jie asmeniškai nepalaiko. Mormono Knygos Mozijo knygoje skaitome: „Neįprasta, kad liaudies balsas nori ko nors priešingo tam, kas teisu; bet įprasta, kad mažesnioji liaudies dalis nori to, kas neteisu.“ Tada Mozijas įspėja: „Jei ateis toks laikas, kad liaudies balsas pasirinktų nedorybę, tada bus tas laikas, kada [išstiks] Dievo teismai.“¹⁸

Vis nelabėjančiame pasaulyje svarbu, kad religiniais įsitikinimais pagrįstos vertybės būtų viešų svarstymų dalimi. Moralinė pozicija, paremta religine sąmone, turi turėti lygiavertę reikšmę viešuosiuose debatuose. Daugumos šalių konstitucijose religinei sąmonei prioriteti neteikiami, bet nederėtų jos ir ignoruoti.¹⁹

Religinis tikėjimas yra šviesos, pažinimo ir išminties saugykla, labai naudinga visuomenei, kuomet tikintieji gyvena dorai, nes jaučiasi atsakingi prieš Dievą.²⁰

Tai pailiustruosiu dviem religiniais principais.

Sąžiningumas dėl atskaitingumo Dievui

Tryliktasis tikėjimo teiginys prasideda taip: „Mes tikime, jog turime būti sąžiningi.“ Sąžiningumas yra paremtas religiniu tikėjimu ir yra vienas iš pagrindinių Dievo įstatymų.

Prieš daugelį metų, kai Kalifornijoje verčiausi teisine praktika, pas mane užėjo vienas draugas, klientas, kuris nebuvo mūsų Bažnyčios narys. Jis buvo labai pakylėtas ir parodė man laišką, kurį gavo iš vieno PDŠ vyskupo, tarnaujančio gretimoje apylinkėje. Vyskupas rašė, kad vienas jo parapijietis, buvęs mano kliento darbuotojas, iš kliento darbovietės išsinešė medžiagų, kurias jis palaikė atliekomis. Bet tapęs pasišventusiu Pastarųjų dienų šventuoju ir stengdamasis sekti Jėzumi Kristumi, tas darbuotojas pripažino, kad tai, ką jis padarė, buvo nesąžininga. Prie laiško tas žmogus pridėjo pinigų sumą, ne tik padengusią pasisavintų medžiagų vertę, bet ją net viršijusią. Mano klientas buvo nustebintas, kad Bažnyčia per savo neapmokamus vadovus padėjo tam žmogui susitaikyti su Dievu.

Pagalvokite apie šviesą ir tiesą, kurią bendra sąžiningumo vertybė turi judėjų ar krisčionių pasaulyje. Pagalvokite, kaip pasikeistų visuomenė, jei jaunimas nesukčiautų mokykloje, jei suaugusieji būtų sąžiningi darbe ir ištikimi savo santuokos įžadams. Supratimas apie elementarų sąžiningumą mums pateiktas Gelbėtojo gyvenime ir mokymuose. Sąžiningumas taip pat vertinamas daugelyje kitų tikėjimų bei istorinėje literatūroje. Poetas Robertas Bernsas pasakė: „Sąžiningas žmogus yra kilniausias Dievo darbas.“²¹ Beveik visi tikintieji mano, kad reikės atsiskaityti prieš Dievą, kaip sąžiningai jie elgėsi. Štai kodėl tas žmogus iš Kalifornijos atgailavo už savo ankstesnį nesąžiningą poelgį.

Pernai pasakytoje mokslo metų pradžios kalboje Klaitonas Kristensenas, Harvardo profesorius ir Bažnyčios vadovas, papasakojo tikrą nutikimą apie savo kolegą užsienietį, kuris studijavo demokratiją. Tas draugas labai stebėjosi suvokęs, kiek religija yra svarbi demokratijai. Jis pažymėjo, kad visuomenėje, kurios piliečiai nuo mažumės mokomi būti atskaitingi Dievui už sąžiningą ir dorą elgesį, bus laikomasi tokių taisyklių ir praktikų, kurios savaime remia demokratinius idealus. Visuomenėje, kurioje toks mokymas nevyksta, sąžiningam elgesiui įtvirtinti nepakaks ir policijos pareigūnų.²²

Akivaizdu, kad su sąžiningumu susijusios moralinės vertybės gali suvaidinti svarbų vaidmenį įtvirtinant šviesą ir tiesą bei tobulinant visuomenę. Jos turėtų būti vertingos ir tiems, kurie netiki Jėzumi Kristumi.

Visi Dievo vaikai yra mūsų broliai ir seserys

Antras pavyzdys, kaip religinis tikėjimas padeda visuomenei ir neša šviesą pasauliui, yra religijos vaidmuo mokant, kad visi Dievo vaikai yra broliai ir seserys.

Daug religinių organizacijų pastaruosius du šimtmečius savo pagrindiniu darbu laikė žiaurumo aukų paiešką ir gelbėjimą, nes jų nariai tikėjo, kad žmonės buvo sukurti pagal Dievo atvaizdą ir panašumą.²³ Puikus to pavyzdys yra Viljamas Vilberforsas, didis britų valstybės veikėjas, pagrindinis vergų prekybos Didžiojoje Britanijoje oponentas.²⁴ Jaudinančioje giesmėje, pavadinimu „Amazing Grace“ („Nuostabi malonė“) ir to paties pavadinimo filme vaizduojama XIX-ojo šimtmečio pradžios dvasia ir pasakojama apie jo didvyriškas pastangas. Nenuilstamos Vilberforso pastangos buvo pirmieji žingsniai naikinant šią baisią, engėjišką, žiaurią ir savanaudišką praktiką. Dalis jo ir kitų vadovų pastangų buvo nukreiptos į visuomenės moralės reformavimą. Jis tikėjo, kad švietimas ir valdžia turi remtis morale.²⁵ „Jis gyveno moralinio ir dvasinio atgimimo vizija, todėl gynė santuoką, puolė vergų prekybos praktiką ir aršiai gynė Šabo dieną.“²⁶ Kad visoje šalyje būtų išgyvendinta ši yda, jis energingai mobilizavo šalies moralinius ir visuomenės vadovus.²⁷

Ankstyvosiomis mūsų Bažnyčios dienomis didžiama narių buvo nusiteikę prieš vergovę.²⁸ Šalia jų religinių įsitikinimų, tai buvo viena pagrindinių priežasčių, dėl ko žmonės buvo jiems priešiški, juos puldinėjo gaujos ir galiausiai Misūrio valstijos gubernatorius Bogzas pasirašė jų išnaikinimo įsaką.²⁹ 1833 metais Džozefas Smitas gavo apreiškimą, pareiškiantį: „neteisinga, kad

bet kuris žmogus būtų kito vergijoje³⁰. Mūsų doktrinos esmė yra religijos laisvė ir mokymas, kad visi žmonės yra Dievo sūnūs ir dukros.

Tai tik pora pavyzdžių apie tai, kaip tikėjimu pagrįstos vertybės visuomenei nulemia didžiai laiminančius principus. Yra daug daugiau. Turime tiek patys tame dalyvauti, tiek remti principingus bei dorus žmones, kad padėtume vėl įtvirtinti visą visuomenę palaiminsiančias moralines vertybes.

Sakau aiškiai, kad viešuose debatuose turi būti išklausyti visi balsai. Neturi būti tildomi nei religiniai, nei pasaulietiniai balsai. Be to, neturėtume tikėtis, kad religiniais principais paremtos kai kurios mūsų pažiūros bus automatiškai priimtose ar joms bus teikiamas prioritetas. Bet aišku ir tai, kad būtina peržiūrėti, kiek tokios pažiūros ir vertybės yra vertingos.

Moralinis mūsų doktrinos pagrindas gali būti šviesos švyturys pasauliui ir jėga, vienijanti tiek moralumo, tiek tikėjimo Jėzumi Kristumi šalininkus. Turime apsaugoti savo šeimas ir būti priešakyje su visais geros valios žmonėmis, kad darytume viską, ką galime, kad savo bendruomenėse išsaugotume šviesą, viltį ir moralumą.

Jei gyvensime pagal šiuos principus ir skelbsime juos, tai seksime Jėzumi Kristumi, kuris yra tikroji pasaulio šviesa. Galime būti teismo jėga, ruošiantis Antrajam mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus atėjimui. Nekantraudami laukiame tos nuostabios dienos, kai „laisvos širdys uždainuos pasaulyje vėl nušvitus šviesai“³¹. Šventu Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. Žr. Richard Hough and Denis Richards, *The Battle of Britain: The Greatest Air Battle of World War II* (1989), 264.
2. Attributed to Sir Edward Grey. Žr. „When the Lights Go On Again (All over the World)“, wikipedia.org.
3. Žr. Doktrina ir Sandoros 88:11–13. Kristaus šviesa yra „šviesa, kuri yra visame kame, kuri viską atgaivina, kuria viskas valdoma“. Kad geriau suprastumėte apie Kristaus šviesą ir kuo skiriasi Kristaus šviesa nuo Šventosios Dvasios, žr. *Light of Christ and the Holy Ghost*, Boyd K. Packer, „The Light of Christ“, *Ensign*, April 2005, pp. 8–14.
4. Moronio 7:19.
5. Žr. Jacques Barzun, *From Dawn to Decadence: 500 Years of Western Cultural Life* (2000), 798.
6. Tikėjimo Teiginiai 1:13.
7. Mato 5:16.
8. Roger B. Porter, „Seek Ye First the Kingdom of God“ (talk given at Cambridge University Ward, Cambridge Massachusetts Stake, Sept. 13, 2009).
9. Mormono 6:17.
10. Mormono 8:3.
11. Žr. John Micklethwait and Adrian Wooldridge, *God Is Back: How the Global Revival of Faith Is Changing the World* (2009).
12. Žr. Diana Butler Bass, „Peace, Love and Understanding“ (review of *God Is Back*, by John Micklethwait and Adrian Wooldridge), *Washington Post National Weekly Edition*, Jul. 27–Aug. 2, 2009, 39.
13. Žr. David D. Kirkpatrick, „The Right Hand of the Fathers“, *New York Times Magazine*, Dec. 20, 2009, 27.
14. Žr. Kirkpatrick, „The Right Hand of the Fathers“, 27. Robertas P. Džordžas moko, kad mes arba turime moralinę motyvaciją ir valios laisvę arba amoralumą ir determinizmą.
15. Doktrina ir Sandoros 84:46.
16. Doktrina ir Sandoros 84:48.
17. Boyd K. Packer, *Liahona*, Apr. 2005, 8.
18. Mozijo 29:26–27.

19. Žr. Margaret Somerville, „Should Religion Influence Policy?“
www.themarknews.com/articles/1535-should-religion-influence-policy.
20. Žr. Zhao Xiao, „Market Economies with Churches and Market Economies without Churches“, 2002, www.danwei.org/business/churches_and_the_market_econom.php. Šis kinų valstybės ekonomistas teigia, kad moralinis pamatas yra būtinas, norint apsaugoti žmones nuo melavimo ir kitų skaudinimo.
21. „The Cotter’s Saturday Night“, in *Poems by Robert Burns* (1811), 191.
22. Žr. Clayton M. Christensen, „The Importance of Asking the Right Questions“ (commencement speech, Southern New Hampshire University, Manchester, N.H., May 16, 2009).
23. Žr. Pradžios 1:26.
24. Žr. William Hague, *William Wilberforce: The Life of the Great Anti-Slave Trade Campaigner* (2007), 352–56.
25. Žr. Hague, *William Wilberforce*, 104–5.
26. Hague, *William Wilberforce*, 513.
27. Žr. Hague, *William Wilberforce*, 107–8.
28. Žr. James B. Allen and Glen M. Leonard, *The Story of the Latter-day Saints*, 2nd ed. (1992), 93, 120, 202.
29. Žr. Leonard J. Arrington and Davis Bitton, *The Mormon Experience: A History of the Latter-day Saints*, 2nd ed. (1992), 48–51; see also Clyde A. Milner and others, *The Oxford History of the American West* (1994), 362: „Proslavery settlers and politicians persecuted them mercilessly“.
30. Doktrina ir Sandoros 101:79.
31. Paskutinis dainos „When the Lights Go On Again (All over the World)“ posmelis.

180-oji Visuotinė pusmetinė konferencija
Šeštadienio popietinė sesija, 2010 m. spalio 2 d

Renkatės patys

Vyskupas Ričardas K. Edžlis
Pirmasis patarėjas Pirmininkaujančioje Vyskupijoje

Rinkitės tikėjimą vietoje abejonės, rinkitės tikėjimą vietoje baimės, rinkitės tikėjimą vietoje to, kas nežinoma ar nematyta, ir rinkitės tikėjimą vietoje pesimizmo.

Gyvename vienu iš šlovingiausių Evangelijos laikotarpiu – laikotarpiu, kurį numatė, apie kurį pranašavo ir kurio, manau, nekantriai laukė ankstesnieji pranašai. Visgi, nors mums ir suteikta tiek daug dangiškų palaiminimų, Šėtonas, kaip visada, tikras ir yra labai aktyvus, o prieštaravimai be paliovos atakuoja mus visus. Angelas Moronis įspėjo jaunąjį Džozefą Smitą, kad jo vardas bus vartojamas geram ir piktam tarp visų tautų (žr. Džozefas Smitas–Istorija 1:33), ir dar niekuomet pranašystės išsipildymas nebuvo toks akivaizdus. Pranašas už savo liudijimą padėjo galvą, tačiau Bažnyčia ir pats Gelbėtojas tebėra puolami. Gelbėtojo realumas, Jo apmokančioji auka ir tai, kad ją galima pritaikyti visiems mums, yra mėginami ir dažnai atmetami kaip mitas ar nemokšiško proto viltis. Be to, vis dar neigiamas Evangelijos sugražinimo šiomis pastarosiomis dienomis tikrumas. Nuolatinis bombardavimas tokiomis idėjomis gali sukelti sumaištį, dvejonę ir pesimizmą, nes visa tai nukreipta į pagrindines mūsų tikėjimo tiesas – mūsų tikėjimą Dievu ir mūsų viltį rytojumi.

Galbūt tai ir yra šiandieninio mūsų pasaulio tikrovė, tačiau galime rinktis, kaip į tai reaguosime. Kai mūsų šventa doktrina atakuojama ir įsitikinimai neigiami, atsiveria galimybė geriau ir artimiau susipažinti su Dievu. Atsiveria galimybė rinktis.

Dėl to, kad šiuolaikiniame pasaulyje susiduriame su prieštaravimais ir iššūkiais, norėčiau pasiūlyti išeitį – tokią išeitį, kuri apsaugotų, universalią išeitį. Toji išeitis yra tikėjimas. Žinokite, kad tikėjimas nėra dovana, kuri teikiama beatodairiškai, neturint noro ar nesistengiant. Ji nenusileidžia tarsi rasa iš dangaus. Gelbėtojas sakė: „Ateikite pas mane“ (Mato 11:28) bei „belskite ir bus jums atidaryta“ (Mato 7:7). „Ateikite“ ir „belskite“ yra aktyvieji veiksmažodžiai – tai pasirinkimai. Taigi, kviečiu rinktis tikėjimą. Rinkitės tikėjimą vietoje abejonės, rinkitės tikėjimą vietoje baimės, rinkitės tikėjimą vietoje to, kas nežinoma ar nematyta, ir rinkitės tikėjimą vietoje pesimizmo.

Mormono Knygoje, Almos 32-ame skyriuje, užrašytas klasikinis Almos pamokymas apie tikėjimą susideda iš pasirinkimų, kurie padeda vystyti mūsų tikėjimą bei jį išsaugoti. Alma nurodė rinktis. Jis vartojo žodžius, apibūdinančius pasirinkimą. Tie žodžiai yra: *pabusite, pažadinsite, išbandysite, panaudosite, norė[site], veikti* ir *pasodin[ti]*. Tuomet Alma paaiškino, kad šitaip pasirinkus ir savo netikėjimu neišmetus sėklos lauk, „ji pradės brinkti [mūsų] krūtinėje“ (Almos 32:28).

Taip, tikėjimas yra pasirinkimas, kurio reikia siekti ir kurį reikia auginti. Taigi esame atsakingi už savo tikėjimą. Taip pat esame atsakingi už tikėjimo trūkumą. Renkamės patys.

Aš daug ko nežinau. Tiksliai nežinau, kaip mūsų gražiame pasaulyje, kuriame gyvename, suorganizuota materija. Nesuprantu Apmokėjimo niuansų, kaip Gelbėtojo auka gali apvalyti visus atgailaujančiuosius arba kaip Gelbėtojas galėjo kęsti „visų žmonių skausmą“ (DS 18:11). Nežinau, kur buvo Zarahemlos miestas, apie kurį rašoma Mormono Knygoje. Nežinau, kodėl mano įsitikinimai kartais nesutampa su mokslo ar pasaulietinio pobūdžio žiniomis. Galbūt tai yra tai, ką mūsų Tėvas danguje apibūdino kaip „dangaus karalystės paslaptis“ (DS 107:19), kurios bus apreikštos vėliau.

Nors nežinau visko, žinau tai, ką žinoti yra svarbu. Žinau aiškias ir paprastas Evangelijos tiesas, kurios veda į išgelbėjimą ir išaukštinimą. Žinau, kad Gelbėtojas iš tikrųjų kentė visų žmonių skausmus, idant atgailaujantieji galėtų būti apvalyti nuo nuodėmės. Tuo atveju, jei ko nors nežinau ar nevisiškai suprantu, pasitelkiu į pagalbą tikėjimą, ir užpildęs spragą keliauju toliau priimdamas Evangelijos teikiamus pažadus ir palaiminimus. Tuomet, kaip ir moko Alma, mūsų tikėjimas padeda tobulai pažinti (žr. Almos 32:34). Keliaudami pirmyn į nežinomąbę apsiginklavę vien viltimi ir troškimu parodome savo tikėjimą ir pasišventimą Viešpačiui.

Taigi, vadovaudamiesi Almos formule, rinkimės. Rinkimės tikėjimą.

- Jeigu jūsų protą slegia sąmyšis ir neviltis, *rinkitės* „pabusti ir pažadinti savo sielos galias“ (Almos 32:27). Nuolankus kreipimasis į Viešpatį sudužusia širdimi ir atgailaujančia dvasia yra tas kelias, vedantis į tiesą bei Viešpaties šviesos, pažinimo ir ramybės kelią.
- Jeigu jūsų liudijimas nepribrendęs, netvirtas ir nepatvarus, *rinkitės* „panaudo[ti] dalelę tikėjimo“, rinkitės „išbandyti [Jo] žodžius“ (Almos 32:27). Gelbėtojas paaiškino: „Kas nori vykdyti Jo valią, supras, ar tas mokymas iš Dievo, ar Aš kalbu iš savęs“ (Jono 7:17).
- Kai logika, protas ar asmeninis intelektas prieštarauja šventiems mokymams ir doktrinai arba prieštaravimai tarsi Pauliaus aprašytos ugningosios strėlės atakuoja jūsų įsitikinimus (žr. Efeziečiams 6:16), *rinkitės* neišmesti sėklos lauk savo netikėjimu. Atminkite, kad liudijimo negausime tol, kol mūsų tikėjimas nebus išbandytas (žr. Etero 12:6).
- Jeigu jūsų tikėjimas išmėgintas ir brandus, *rinkitės* rūpestingai jį puoselėti (Almos 32:27). Nors mūsų tikėjimas ir yra stiprus, dėl visų jį atakuojančių painių mokymų, jis gali tapti ir labai trapus. Jį reikia nuolatos puoselėti reguliariai studijuojant šventuosius Raštus, meldžiantis, ir pritaikant Jo žodį.

Kai mokiniai Jėzaus paklausė, kodėl jie negali išvaryti velnio taip, kaip matė Jį darant, Jis atsakė: „Jei turėtumėte tikėjimą kaip garstyčios grūdelį, jūs tartumėte šiam kalnui: „Persikelk iš čia į tenai“, ir jis persikeltų“ (Mato 17:20). Niekada nemačiau, kaip kalnas buvo perkeltas. Tačiau esu matęs, kaip dvejonės ir nevilties kalnas buvo pašalintas ir pakeistas viltimi bei optimizmu. Dėl tikėjimo pats patyriau, kaip nuodėmės kalną pakeitė atgaila ir atleidimas. Dėl tikėjimo pats patyriau, kaip skausmo kalną pakeitė ramybė, viltis ir dėkingumas. Taip, mačiau perkeliamus kalnus.

- Dėl savo tikėjimo galėjau pasinaudoti mano turimos kunigystės galia, patyriau Evangelijos saldumą ir priėmiau gelbėjančias apeigas.
- Dėl savo tikėjimo gyvenimo vargus ir sunkumus įveikiu kupinas ramybės ir pasitikėjimo.

- Dėl savo tikėjimo sugebėjau klausimus ir netgi dvejones paversti tikrumu ir supratimu.
- Dėl savo tikėjimo į tai, kas nežinoma, nematyta ar nepaaiškinta, žvelgiu su besąlygišku pasitikėjimu.
- Būtent dėl savo tikėjimo netgi pačiais blogiausiais laikais ramiai ir dėkodamas suvokių, kad iš tiesų tai geriausi laikai.

Kai renkamės tikėjimą ir puoselėjame jį tol, kol jis taps „tobulu [Viešpaties dalykų pažinimu“, tuomet vartojame žodžius „liudiju“ ar „žinau“. Aš pats pasodinau sėklą savo širdyje ir gyvendamas stengiausi puoselėti tą sėklą, kad taptų „tobulu pažinimu“. Šiandien stovėdamas prie šios sakyklos, liudiju, kad Jėzus yra Kristus, pasaulio Išpirkėjas. Taip pat liudiju, kad Džozefas Smitas buvo Dievo pranašas bei gyvasis įrankis Viešpaties rankose, sugražinant žemėn pilną ir tikrą Jėzaus Kristaus Evangeliją. Liudiju, kad prezidentas Tomas S. Monsonas yra Viešpaties pranašas mūsų dienomis. Taip pat ir tai, kad galite rinktis tikėti, kaip ir aš. Pasirinkime tikėti. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Mūsų pačių išgelbėjimas

Vyresnysis Kevinas R. Dankanas
Iš Septyniasdešimties

Turėkime išminties pasitikėti ir sekti gyvųjų pranašų bei apaštalų mokymais.

1848 metų žiema Solt Leiko slėnyje pionierių naujakuriams buvo sunki ir kupina iššūkių. Brigamas Jangas 1847 metų vasarą paskelbė, kad šventieji pagaliau pasiekė savo tikslą. „Tai ta vieta“¹ – tarė Brigamas Jangas, regėjime matęs, kur turėtų įsikurti šventieji. Pirmieji Bažnyčios šventieji Evangelijos sugražinimo pradžioje iškentėjo milžiniškus sunkumus. Juos išvarė iš namų, persekiojo ir medžiojo. Keliaudami per lygumas jie iškentė neapsakomus išbandymus. Bet dabar jie pagaliau buvo „toje vietoje“.

Ir visgi 1848 metų žiema buvo nepaprastai atšiauri. Ji buvo tokia šalta, kad net kai kurių žmonių kojos stipriai nušalo. Nerimo dvasia apgaubė šventuosius. Kai kurie Bažnyčios nariai pareiškė, kad nestatys savo namų slėnyje. Jie norėjo pasilikti savo vežimuose, nes buvo įsitikinę, kad Bažnyčios vadovai pakvies vykti į geresnę vietą. Šventieji atsigabeno sėklų ir vaismedžių sodinukų, bet nedrįso jų sodinti nederlingoje dykynėje. Džimas Bridžeris, tais laikais gerai žinomas keliautojas, pasakė Brigamui Jangui, kad duos tūkstantį dolerių už pirmąjį Solt Leiko slėnyje išaugintų javų bušelį, nes, jo teigimu, to padaryti neįmanoma.²

Kalifornijoje ką tik atrastas auksas dar labiau apsunokino aplinkybes. Kai kurie Bažnyčios nariai įsivaizdavo, kad gyvenimas bus lengvesnis ir apstesnis, jei jie persikels į Kaliforniją ieškoti turtų ir geresnio klimato.

Kad išsklaidytų tokį apmaudą, Brigamas Jangas kreipėsi į Bažnyčios narius. Jis pareiškė „[Šis slėnis] yra Dievo paskirta vieta Jo žmonėms. Mus išmetė iš keptuvės į ugnį, iš ugnies – ant grindų, ir štai mes čia ir čia pasiliksime. Dievas man parodė, kad čia yra ta vieta, kur gyvens Jo žmonės ir čia yra vieta, kur jie klestės; Jis sutramdys stichijas Jo šventųjų labui; Jis išgins šalną ir nederlingumą iš dirvos, žemė taps vaisinga. Broliai, dabar eikite ir sodinkite savo sėklas.“

Pažadėdamas šiuos palaiminimus prezidentas Jangas paskelbė, kad Solt Leiko slėnis taps žinomas kaip vieškelis tautoms. Karaliai ir imperatoriai lankys šią žemę. O geriausia tai, kad bus pastatyta šventykla Viešpačiui.³

Tai buvo nepaprasti pažadai. Daug Bažnyčios narių patikėjo Brigamo Jango pranašystėmis, o kiti išliko skeptiški ir išvyko ieškoti, jų manymu, geresnio gyvenimo. Visgi istorija parodė, kad kiekviena Brigamo Jango pranašystė išsipildė. Slėnis iš tikrųjų sužydėjo ir davė vaisius. Šventieji suklestėjo. 1848 metų žiema tapo puikiu įrankiu, kuriuo Viešpats mokė savo žmones vertingos pamokos. Jie išmoko – kaip ir mes turime išmokti – kad vienintelis užtikrintas ir saugus kelias į apsaugą šiame gyvenime ateina per pasitikėjimą ir paklusnumą Dievo pranašų mokymams.

Žinoma, vienas didžiausių narystės Bažnyčioje palaiminimų yra palaiminimas būti vedamiems gyvojo Dievo pranašo. Viešpats pasakė: „Vienu metu žemėje yra tik vienas žmogus,

kuriam suteikti ši galia ir šios kunigystės raktai.“⁴ Šiandien Bažnyčios pranašas ir prezidentas Tomas S. Monsonas gauna Dievo žodį visiems Bažnyčios nariams ir visam pasauliui. Taipogi mes palaikome Pirmąją Prezidentūrą ir Dvylikos Apaštalų Kvorumo narius kaip pranašus, regėtojus ir apreiškėjus.

Be abejo, pirmiesiems šventiesiems, nederlingoje dykynėje nušalusiems kojas, tikrai reikėjo tikėjimo, kad pasikliautų pranašu. Jų išsigelbėjimui ir gyvybėms iškilo grėsmė. Tačiau Viešpats apdovanojo už paklusnumą, palaimino ir leido suklestėti tiems, kurie sekė paskui Jo skelbėją.

Su jumis ir manimi šiandien Viešpats elgiasi taip pat. Šis pasaulis pilnas savipagalbos knygų, daugybės apsiskelbusių ekspertų, teoretikų, švietėjų ir filosofų, kurie turi atsakymus ir patarimus visiems bet kokiais klausimais. Su šiandieninėmis technologijomis, vos vieno mygtuko paspaudimu galima gauti informaciją begale temų. Nesunku pakliūti į spąstus, kai patarimo kreipiamės į „kūno ranką“⁵, patarimo apie viską, pradedant vaikų auklėjimu ir baigiant laimės ieškojimu. Nors kai kuri informacija yra vertinga, bet būdami Bažnyčios nariai, turime prieigą prie tyro tiesos šaltinio, net prie paties Dievo. Tyrinėdami tai, ką Viešpats apreiškė per savo pranašus, mes sėkmingai rastume atsakymus į mūsų problemas ir klausimus. Naudodami tas pačias technologijas, mygtuko spustelėjimu galime pasiekti pranašų žodžius bet kuria tema. Ką per savo pranašus Dievas mokė mus apie santuoką ir šeimą? Ką per savo pranašus Jis mokė apie išsilavinimą ir taupų gyvenimo būdą? Ką per savo pranašus Jis mokė apie asmeninę laimę ir pasitenkinimą?

Pranašų mokymai kai kuriems gali atrodyti pasenę, nepopuliarūs ar net neįvykdomi. Tačiau Dievas yra tvarkos Dievas ir Jis sukūrė sistemą, kurios dėka galime žinoti Jo valią. „Tikrai Viešpats DIEVAS nedaro nieko, pirma neapreiškęs savo užmojo savo tarnams pranašams.“⁶ Šio laikų pilnatvės Evangelijos laikotarpio pradžioje Viešpats iš naujo patvirtino, kad su mumis Jis bendraus per Savo pranašus. Jis sakė: „Mano žodis... [visas] bus [įvykdytas], ar mano paties balsu, ar mano tarnų balsu – tai tas pats.“⁷

Pasitikėti ir sekti pranašais yra daugiau nei palaiminimas ar privilegija. Prezidentas Ezra Taftas Bensonas sakė, kad „mūsų pačių išgelbėjimas priklauso nuo to, kaip sekame pranašu.“ Jis pateikė tai, ką pats pavadino „Fourteen Fundamentals in Following the Prophet“ [Keturiolika pagrindinių principų, kaip sekti pranašu]. Šio ryto sesijoje Vyresnysis Klaudio Kosta iš Septyniadešimčių prezidentūros labai išraiškingai mus mokė apie šiuos keturiolika pagrindinių principų. Kadangi jie yra labai svarbūs mūsų išgelbėjimui, aš dar kartą juos pakartosiu.

„Pirmas principas: Pranašas yra vienintelis žmogus, kuris Viešpaties vardu kalba apie viską.

Antras principas: Gyvojo pranašo mums reikia labiau nei patvirtintų Raštų.

Trečias principas: Gyvasis pranašas mums svarbesnis už mirusį pranašą.

Ketvirtas principas: Pranašas niekuomet Bažnyčios nenuves klaidingu keliu.

Penktas principas: Pranašui nebūtina turėti kokį nors žemiškąjį išsilavinimą ar kvalifikaciją, kad galėtų kalbėti bet kokia tema ar spręsti bet kokius klausimus bet koku metu.

Šeštas principas: Pranašui nereikia sakyti: „Taip sako Viešpats“, kad tai būtų Raštai.

Septintas principas: Pranašas sako tai, ką mums reikia žinoti, bet ne visada tai, ką norime žinoti.

Aštuntas principas: Pranašo nevaržo žmogiškasis protas.

Devintas principas: Pranašas gali gauti apreiškimą bet kokiais klausimais – laikiniais ar dvasiniais.

Dešimtas principas. Pranašas gali dalyvauti visuomeniniuose reikaluose.

Vienuoliktas principas: Dvi grupės, kurioms sunkiausia sekti pranašu – tai išdidūs dėl išsimokslinimo ir išdidūs dėl turto.

Dvyliktas principas: Pranašas nebūtinai bus mėgiamas pasaulio ar pasauliečių.

Tryliktas principas: Pranašas ir jo patarėjai sudaro Pirmąją Prezidentūrą – aukščiausiąjį Bažnyčios kvorumą.

Keturioliktas principas: Sekite pranašu ir prezidentūra – gyvuoju pranašu ir Pirmąja Prezidentūra – ir būkite palaiminti; atstumkite juos ir kentėkite.^{“8}

Broliai ir seserys, kaip 1848-ųjų metų šventieji, mes irgi galime pasirinkti sekti pranašu arba galime ieškoti kūno rankos. Turėkime išminties pasitikėti ir sekti gyvųjų pranašų bei apaštalų mokymais. Aš esu jų gerumo liudininkas ir liudiju, kad jie yra pašaukti Dievo. Taip pat liudiju, kad nėra saugesnio būdo gyventi, rasti atsakymus į mūsų problemas, rasti ramybę bei džiaugsmą šiame pasaulyje ir užtikrinti savo pačių išgelbėjimą, kaip tik per paklusnumą jų žodžiams. Tai liudiju šventu Viešpaties, Jėzaus Kristaus, vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. Brigham Young, as quoted by Wilford Woodruff, in *The Utah Pioneers* (1880), 23.
2. Žr. Bryant S. Hinckley, *The Faith of Our Pioneer Fathers* (1956), 9–15; see also Gordon B. Hinckley, „Remarks at Pioneer Day Commemoration Concert“, *Ensign*, Oct. 2001, 70–72.
3. Žr. Hinckley, *The Faith of Our Pioneer Fathers*, 11–12; see also *Ensign*, Oct. 2001, 71.
4. Doktrina ir Sandoros 132:7.
5. Doktrina ir Sandoros 1:19.
6. Amoso 3:7.
7. Doktrina ir Sandoros 1:38.
8. Ezra Taft Benson, „Fourteen Fundamentals in Following the Prophet“, in *1980 Devotional Speeches of the Year* (1981), 29–30.

180-oji Visuotinė pusmetinė konferencija
Šeštadienio popietinė sesija, 2010 m. spalio 2 d

Amžinybę atspindintys šventyklos veidrodžiai

Vyresnysis Geritas V. Gongas
Iš Septyniasdešimties

Amžinoji evangelinio atsivertimo ir šventyklos sandorų perspektyva gali padėti mums matyti gausias palaimas kiekvienoje mūsų amžinųjų šeimų kartoje.

Brangūs broliai ir seserys, kuomet mūsų sūnus buvo Provo misionierių ruošimo centre, sesuo Gong jam ir jo porininkams misionieriams paštu nusiuntė šviežiai keptos duonos. Štai keletas sesers Gong gautų misionierių padėkos atvirukų: „Sese Gong, tos duonos skonis priminė man namus.“ „Sese Gong, viskas, ką galiu pasakyti, – oho! Ta duona buvo geriausias į mano burną pakliuvęs maistas po mamos enčiladų.“ Bet šitas yra mano mėgstamiausias: „Sese Gong, duona buvo nuostabi. – Tada juokaudamas pridūrė – Jei kartais jūsų santuoka su ponu Gongu subyrės, prisiminkite mane.“

Mes mylime savo misionierius – kiekvieną vyresnijį, seserį ir pagyvenusią porą. Esame amžinai dėkingi tam ypatingajam misionieriui, kuris pirmasis į mūsų šeimą atnešė sugrąžintąją Jėzaus Kristaus Evangeliją. Su dėkingumu liudiju, kad amžinoji evangelinio atsivertimo ir šventyklos sandorų perspektyva gali padėti mums matyti gausias palaimas kiekvienoje mūsų amžinųjų šeimų kartoje.

Pirmoji mūsų, Gongų, šeimoje į Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčią atsivertė mūsų motina Džina Gong. Būdama paauglė ir gyvendama Honolulu, Havajuose, ji išklausė, suprato, pasikrikštijo, buvo patvirtinta ir toliau laikosi tikėjimo. Ištikimi Bažnyčios nariai padėjo mano motinai, kad ji turėtų draugų Evangelijoje, bažnytinį pašaukimą ir toliau būtų maitinama geruoju Dievo žodžiu. Šių dienų kalba kalbant, kiekvienas naujas atsivertusysis, kiekvienas vienišas jaunas žmogus, visi grįžtantys į aktyvų bažnytinį gyvenimą nariai ir kiti laimina kartų kartas, kai tampa šventųjų bendrapiliečiais Dievo šeimynoje.¹

Viena iš šeimų, kuri ugdė mano motiną, buvo Gerito de Jongo jaunesniojo šeima. Dvasios ir širdies kalbą mylintis lingvistas senelis de Jongas skatindavo mano, dar mažo berniuko, vaizduotę tokiais posakiais: „Kai mėlynės raudonos, jos yra žalios.“ Šiais laikais, kalbėdamas apie elektroninius kišeninius prietaisus, sakau jaunesiems draugams: „Juodais telefonais Bažnyčioje rašinėdami žinutes „žalius“ vyskupus verčiate „mėlynuoti“.

Mano tėvai Valteris ir Džina Gongai tuokėsi tris kartus: pagal kinietiškus papročius – šeimai, pagal amerikietiškus – draugams, ir šventa apeiga Viešpaties namuose – laikui ir amžinybei.

Mūsų Pradinukų organizacijos vaikai dainuoja: „Mėgstu žvelgti į šventyklą. Kada nors ten įeisiu.“² Mūsų jaunimas pasižada „priimti šventyklos apeigas“³.

Neseniai stovėjau Viešpaties namuose kartu su verta pora, pasiruošusia per sandorą gauti palaiminimus. Pakviečiau juos elgtis taip, kad jų pirmasis medaus mėnuo tęstųsi 50 metų, o tada, tiems metams praėjus, pradėti antrąjį medaus mėnesį.

Pastebėjau, kad kartu su šia nuostabia pora žvelgiu į šventyklos veidrodžius: vieną vienoje pusėje, kitą – kitoje. Drauge šie šventyklos veidrodžiai į priekį ir atgal atspindi vaizdus, kurie, atrodo, tęsiasi iki amžinybės.

Amžinybę atspindintys šventyklos veidrodžiai mums primena, kad kiekviena žmogiška esybė turi „dievišką prigimtį ir paskirtį“, kad „šventose šventyklose vykdomos šventos apeigos ir sudaromos sandoros suteikia žmonėms galimybę grįžti Dievo akivaizdon ir šeimoms būti amžinai suvienytoms“⁴ ir kad kartu augdami meile ir ištikimybe galime suteikti vaikams šaknis ir sparnus.

Žvelgdamas į amžinybę atspindinčius šventyklos veidrodžius aš mažčiau apie Pirmąjį Dragoną Gongą, gimusį 837 mūsų eros metais (vėlyvoji Tangų dinastija) pietinėje Kinijoje, ir po jo einančias Gongų šeimos kartas iki mano tėvelio, atstovaujančio mūsų šeimos 32-ajai užrašytai kartai. Mano brolis, sesuo ir aš esame iš šeimos 33-čiosios kartos, mano sūnūs ir jų pusbroliai yra 34-oji karta; o mūsų vaikaitis yra 35-oji užrašyta Gongų šeimos karta. Amžinybę atspindinčiuose šventyklos veidrodžiuose aš negalėjau matyti nei kartų pradžios, nei jų pabaigos.

Tada įsivaizdavau ne tik viena kitą keičiančias kartas, bet taip pat ir besitęsiančius šeimos ryšius. Žvelgdamas viena kryptimi mažiau save kaip sūnų, vaikaitį, provaikaitį, iki pat Pirmojo Dragono Gongą. Veidrodžiuose kita kryptimi aš mažiau save kaip tėvą, senelį, prosenelį. Galėjau matyti savo žmoną Siuzaną kaip dukterį, anūkę, proanūkę, ir žvelgiant kita kryptimi – kaip motiną, senelę, prosenelę.

Amžinybę atspindinčiuose šventyklos veidrodžiuose pradėjau suvokti savo žmoną ir save kaip vaikus savo tėvams ir gimdytojus saviesiems vaikams, kaip vaikaitis savo seneliams ir kaip senelius saviesiems vaikaitiams. Didžiąsias mirtingojo gyvenimo pamokas mūsų sielos įsisavina, kuomet mokomės ir mokome amžinuosiuose vaidmenyse, tarp kurių yra vaiko ir gimdytojo, gimdytojo ir vaiko vaidmenys.

Raštuose mūsų Gelbėtojas apibūdinamas kaip „Tėvas ir Sūnus“.⁵ Gyvenęs kūne, bet pajungęs kūną Tėvo valiai, mūsų Gelbėtojas žino, kaip pagelbėti mums, savo žmonėms, mūsų skausmuose, suspaudimuose, gundymuose, ligose, netgi mirtyje.⁶ Nusileidęs žemiau visko⁷ mūsų Gelbėtojas gali išverti mūsų širdgėlą ir panešti mūsų sielvartus. „Jis buvo sužalotas dėl mūsų prasižengimų, sumuštas už mūsų kaltes, mes buvome išgydyti mūsų Gelbėtojo žaizdomis.“⁸

Nuo pat dangaus pasitarimų mūsų Gelbėtojas siekė vykdyti tik Tėvo valią. Šis Tėvo ir Sūnaus parodytas modelis gali padėti paaiškinti paradoksą „kas praranda savo gyvybę dėl manęs, atras ją“⁹. Pasaulis siekia teisingo savanaudiškumo. Tačiau nėra mummyse galios patiems save išgelbėti. Tokios galios mummyse nėra. Bet ji yra Jame. Begalinis ir amžinas¹⁰ mūsų Gelbėtojo Apmokėjimas peržengia laiko ir erdvės ribas, kad prarytų mirtį, pyktį, kartelį, neteisybę, vienatvę ir širdgėlą.

Kartais reikalai klostosi blogai, nors viską esame padarę kiek galime geriausiai. Nekaltas ir tyras Avinėlis, mūsų Gelbėtojas verkia kartu su mumis ir dėl mūsų. Kai visuomet atmename Jį¹¹, Jis gali stovėti šalia mūsų „visada ir visame, ir visur, kur bebūtumėm“¹². Jo ištikimybė stipresnė

už mirties raiščius.¹³ Traukdamas mus prie savęs, mūsų Gelbėtojas taip pat traukia mus pas mūsų Tėvą Danguje. Nors ne viskas yra tobula žemėje, galime pasikliauti, kad mūsų dangiškasis Tėvas įvykdys „didingąjį išpirkimo planą, kuriame teisingumas, meilė ir gailestingumas susijungia dieviškoje darnoje“¹⁴.

Amžinybę atspindinčiuose šventyklos veidrodžiuose žiūrimų vaizdų stebuklas yra tas, kad jie – t.y. mes – gali keistis. Sudarydami naująją ir nesibaigiančiąją sandorą Džina ir Valteris Gongai atvėrė kelią protėviams, tokiems kaip Pirmasis Dragonas Gongas, būti užantspauduotiems, o palikuonims – gimti sandoroje. Prašyčiau prisiminti: ištiesdami pagalbos ranką kiekvienam broliui ar seseriai, mes laiminame kartų kartas.

Pasaulis yra sąmyšyje¹⁵, bet vienintelėje tikroje ir gyvoje Jo Bažnyčioje¹⁶ yra tikėjimas ir nėra jokios baimės. Kaip ir apaštalas Paulius, aš taip pat iškilmingai liudiju: „Aš juk esu tikras, kad nei mirtis, nei gyvenimas... nei aukštumos, nei gelmės, nei jokie kiti kūriniai negalės mūsų atskirti nuo Dievo meilės, kuri yra mūsų Viešpatyje Kristuje Jėzuje.“¹⁷ Nuolankiai liudiju: Dievas gyvas. Jis „nušluostys kiekvieną ašarą nuo mūsų akių“¹⁸ – išskyrus džiaugsmo ašaras, atsirandančias, kai žiūrime į amžinybę atspindinčius šventyklos veidrodžius ir matome save namuose, tyrus ir švairius, mūsų šeimos kartas užantspaudotas meilėje kunigystės įgaliojimu, kad šauktų: „Osana, osana, osana“. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. Žr. Efeziečiams 2:19.
2. „I Love to See the Temple“, *Children's Songbook*, p. 95.
3. „Young Women Theme“, *Young Women Personal Progress: Standing as a Witness of God* (booklet, 2009), 3
4. Šeima. Pareiškimas pasauliui, 1995.
5. Žr. Mozijo 15:2.
6. Žr. Almos 7:11–12.
7. Žr. Doktrinos ir Sandorų 88:6; taip pat žr. Doktrinos ir Sandorų 122:5–8.
8. Žr. Izaijo 53:5.
9. Mato 10:39.
10. Žr. Almos 34:14.
11. Žr. Doktrinos ir Sandorų 20:77, 79.
12. Mozijo 18:9.
13. Žr. Doktrinos ir Sandorų 121:44.
14. „How Great the Wisdom and the Love“, *Hymns*, p. 195.
15. Žr. Doktrinos ir Sandorų 45:26; 88:91.
16. Žr. Doktrinos ir Sandorų 1:30.
17. Romiečiams 8:38–39.
18. Žr. Apreiškimo 21:4.

Niekada nepalikime Jo

Vyresnysis Nylas L. Andersenas
Iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo

Pažadu jums, jei nepyksite ir nesigėdysite, tai pajusite Jo meilę ir pritarimą. Suprasite, kad tampate panašesni į Jį.

Mano mylimi broliai ir seserys visame pasaulyje, reiškiu savo gilų susižavėjimą tuo tikėjimu ir drąsa, kurią matau jūsų gyvenime. Gyvename beveik nuostabiais laikais, bet kartu ir sunkiais laikais.

Apie pavojus Viešpats mus išpėja iš anksto

Viešpats nepaliko mūsų vienų kelionėje atgal pas Jį. Įsiklausykite į šiuos perspėjančius Jo žodžius apie būsimus pavojus: „Žiūrėkite, budėkite [ir melskitės]¹, „saugokitės, kad nebūtumėte apgauti“². „[Būkite] dėmesingi ir atidūs“³, „sergėkitės, kad neiškryptumėte iš savo stiprybės“⁴.

Nė vienas iš mūsų nesame apsaugoti nuo pasaulio įtakos. Viešpaties išpėjimai padeda mums likti budriems.

Prisiminkite Jėzaus istoriją Kafarnaume, kuomet Gelbėtoju sekę mokiniai nenorėjo Jo pripažinti Dievo Sūnumi. Raštuose rašoma: „Nuo to meto nemaža Jo mokinių ... daugiau su Juo nebevaikščiojo.“⁵

Tada Jėzus atsisuko į Dvylika ir paklausė: „Gal ir jūs norite pasitraukti?“⁶

Gal ir jūs norite pasitraukti?

Pats mintyse į šį klausimą atsakiau daug kartų: „Tikrai ne! Tik ne aš! Aš Jo niekada nepaliksiu!“ Esu čia amžiams. Žinau, kad ir jūs panašiai atsakėte.

Bet klausimas „Gal ir jūs norite pasitraukti?“ verčia susimąstyti apie mūsų pažeidžiamumą. Gyvenimas – tai ne dvasinė iškyla. Mūsų mintyse tyliai iškyla kitomis aplinkybėmis pasakyti žodžiai: „Nejaugi aš, Viešpatie?“⁷

Į krikšto vandenį einame džiūgaudami ir nekantraudami. Gelbėtojas kviečia ateiti pas Jį⁸, o mes atsakome, prisiimdami Jo vardą. Niekas iš mūsų nenorime, kad ši kelionė būtų lyg trumpas pafirtavimas su dvasingumu, ar nuostabus, bet pabaigą turintis skyrius. Mokinio kelias nėra skirtas dvasiniams silpnaširdžiams. Jėzus pasakė: „Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela ir visu protu.“⁹ „Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada pats savęs, teima savo kryžių ir teseka manimi.“¹⁰

Sekant Gelbėtoju, be abejo, pasitaiko iššūkių. Jei jie pasitinkami su tikėjimu, tai tokie ištobulinantys patyrimai pagilina liudijimą apie Gelbėtojo tikrumą. Jei jie pasitinkami pasaulietišškai, tai tie patys patyrimai temdo mums akis ir silpnina ryžtą. Kai kurie mūsų mylimieji nuklysta nuo ankšto ir siauro kelio ir „daugiau su Juo nebevaikšto“.

Kaip galime išlikti ištikimi?

Tad kaip galime išlikti ištikimi Gelbėtojui, Jo Evangelijai ir Jo kunigystės apeigoms? Kaip mums išsiugdyti tokį tikėjimą ir stiprybę, kad niekada Jo nepaliktume?

Jėzus sakė: „Jeigu neatsiversite ir nepasidarysite kaip vaikai, neįeisite į dangaus karalystę.“¹¹ Mums prireiks tikinčios vaiko širdies.

Per Jo Apmokėjimo galią turime tapti „kaip vaikas – klusnus, romus, nuolankus, kantrus, pilnas meilės, norintis paklusti viskam, ką Viešpats mato reikalinga [mums] uždėti, lygiai kaip vaikas paklūsta savo tėvui“¹². Tai ir yra galinga širdies permaina.¹³

Netrukus suvoksime tokios širdies permainos reikalingumą. Apie būsimą pavojų perspėja du žodžiai: pyktis ir gėda.

Pasirinkite nepasipiktinti

Nerimstančių dėl Gelbėtojo dieviškumo žmonių Jėzus paklausė: „[Ar] jus tai piktina?“¹⁴ Palyginime apie sėjėją Jėzus perspėjo: „Jis ... nepastovus. Ištikus kokiai negandai ar persekiojimui dėl žodžio, jis greit atkrinta.“¹⁵

Pyktis turi daug kaukių ir nuolat veržiasi į sceną. Žmonės, kuriais tikime, mus apvilia. Mus ištinka netikėti sunkumai. Mūsų gyvenimas klojasi ne visai taip, kaip tikėjomės. Padarome klaidų, jaučiamės neverti ir nerimaujame dėl to, ar mums atleis. Sukame galvas dėl doktrinos. Susirūpiname kažkuo, kas Bažnyčioje nuo sakyklos buvo pasakyta prieš 150 metų. Su mūsų vaikais elgiamasi neteisingai. Esame ignoruojami ar nepakankamai vertinami. Gali būti 100 priežasčių ir visos jos tada mums atrodo labai rimtos.¹⁶

Tokiomis silpnumo akimirkomis Priešininkas stengiasi pavogti mūsų dvasinius pažadus. Jei nebūsime budrūs, mūsų sužeista vaikiška dvasia paliks šiltą ir gydančią Gelbėtojo šviesą ir vėl sugrįš į šaltą ir tamsų ankstesnį baisų mūsų egoizmą.

Kai 1835 metais su Parliu P. Pratu buvo pasielgta neteisingai, kas jam ir jo šeimai sukėlė nepatogumų ir atnešė gėdą, pranašas Džozefas Smitas jam patarė: „[Parli] ... visa tai pamink po kojom ... [ir] Visagalis Dievas bus su tavimi.“¹⁷

Kitas pavyzdys: 1830 metais pasikrikštijo garsus medicinos daktaras Frederikas Dž. Viljamsas. Jis nedelsdamas savo talentus ir turtą pašventė Bažnyčiai. Jis tapo vadovu Bažnyčioje. Jis paaukojo nuosavybę Kirtlando šventyklos statybai. 1837 metais, užkluptas to meto sunkumų, Frederikas Dž. Viljamsas padarė rimtų klaidų. Apreiškime Viešpats pareiškė, kad „dėl [jo] prasižengimų iš [jo] atimamas turėtas pašaukimas [Bažnyčios vadovybėje].“¹⁸

Iš Frederiko Dž. Viljamsso išmokstame šią nuostabią pamoką: „Kad ir kokių asmeninių silpnųjų jis turėjo, tačiau jam pakako stiprybės [atnaujinti] ištikimybę [Viešpačiui], Pranašui ir ... Bažnyčiai. O juk taip lengva būtų buvę susigrauzti iš kartelio.“¹⁹ 1840-ųjų metų pavasarį jis atvyko į visuotinę konferenciją, kurios metu nusižeminęs paprašė atleidimo dėl savo praeties poelgių ir pareiškė ryžtą vykdyti Dievo valią ateityje. Hairumas Smitas tada pristatė jo prašymą susirinkusiesiems ir jam buvo maloningai atleista. Jis mirė būdamas ištikimu Bažnyčios nariu.

Neseniai buvau susitikęs su Brazilijos Resifo šventyklos prezidentu, kurio vardas yra Frederikas Dž. Viljamsas. Jis pasidalino savo išgyvenimais apie tai, kaip jo proprosenelio valios sprendimas palaimino jo šeimą ir šimtus palikuonių.

Pasirinkite nesigėdyti Evangelijos

Pyktis turi pražūtingą draugę, vardu gėda.

Mormono Knygoje aprašytas Lehis regėjimas apie gyvybės medį. Regėjime kalbama apie kilnias sielas, kurios „veržėsi pirmyn per tamsos miglą, tvirtai [laikydamosi] geležinės lazdos, kol atėjo ir valgė medžio vaisiaus.“²⁰

Tą medį Nefis apibūdino kaip Dievo meilę,²¹ o jo vaisiai „pripildė ... sielą nepaprastai didelio džiaugsmo“²².

Paragavęs to vaisiaus, Lehis pamatė „didžiulį ir erdvų pastatą; [pilną] žmonių, tiek senų, tiek ir jaunų, tiek vyrų, tiek ir moterų; ir jų rūbai buvo labai puikūs; ir jie tyčiojosi ir rodė [pašaipos] pirštais į tuos, kurie ... valgė vaisiaus“²³. Angelas paaiškino, kad tyčiojimasis, panieka ir pašaipos pirštai reiškė pasaulio išdidumą ir išmintį.²⁴

Nefis aiškiai pareiškė: „Bet mes jų nepaisėme.“²⁵

Liūdna, bet ten buvo ir tokių, kurie neteko ryžto. Raštai apie juos sako: „Ir paragave vaisiaus šie gėdinosi tų, kurie iš jų šaipėsi; ir jie atpuolė į uždraustus kelius ir pasimetė.“²⁶

Būdami Kristaus mokiniai mes išsiskiriame iš pasaulio. Gali būti tokių akimirų, kuomet jaučiamės nejaukiai, nes į mus rodoma pašaipos pirštais ir atmetama tai, kas mums šventa.²⁷ Prezidentas Monsonas patarė: „Kol jūsų liudijimo šaknys giliai neišsiskyns, tol bus sunku pakelti jūsų tikėjimui iššūkį metančių žmonių pajuoka.“²⁸ Nefis nurodė jų nepaisyti.²⁹ Paulius patarė: „Dievas juk davė mums ne baimės dvasią, bet galybės, meilės ir savitvardos dvasią. Todėl nesigėdyk mūsų Viešpaties liudijimo.“³⁰ Mes niekada Jo nepaliekame.

Praeitais metais lydėdamas Prezidentą Dytterį F. Uchtdorfą į Rytų Europą stebėjau tenykščių šventųjų tikėjimu ir drąsa. Vienas kunigijos vadovas Ukrainoje mums pasakojo, kaip tepraėjus vos šešeriems mėnesiams po jo krikšto, 1994-aisiais metais jis buvo pašauktas į skyriaus prezidentūrą. Visa tai reiškė, kad jam reikėjo viešai išpažinti tikėjimą ir padėti įregistruoti bažnyčią Dnepropetrovske. Ukrainoje tuomet buvo nestabilūs laikai, ir toks atviras tikėjimo Kristumi ir sugrąžintąja Evangelija išpažinimas galėjo sukelti sunkumų, įskaitant piloto darbo praradimą.

Tas kunigijos vadovas mums pasakojo: „Aš meldžiausi ir meldžiausi. Turėjau liudijimą ir buvau sudaręs sandorą. Žinojau, ko Viešpats iš manęs norėjo.“³¹ Kupinas drąsos, nesigėdindamas Jėzaus Kristaus Evangelijos, jis su žmona tikėdamas žengė pirmyn.

Kam daug duodama, iš to daug reikalaujama

Kai kurie klausia: „Ar privalau išsiskirti iš kitų?“ „Argi negaliu būti Kristaus mokinys ir nesukti galvos dėl savo poelgių?“ „Argi negaliu mylėti Kristaus nesilaikydamas skaisybės įstatymo?“ „Argi negaliu Jo mylėti ir daryti sekmadieniais tai, ką noriu?“ Jėzus atsakė paprastai: „Jei mane mylite, jūs laikysitės mano įsakymų.“³²

Kai kurie klausia: „Argi daugybė kitų tikėjimų žmonių nemyli Kristaus?“ Žinoma, kad myli! Tačiau esame Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios nariai. Turime Jo realumo liudijimą ne vien iš Biblijos, bet ir iš Mormono Knygos. Žinome apie Jo kunigystės sugrąžinimą žemėn. Esame sudarę šventą sandorą sekti paskui Jį. Esame gavę Šventosios Dvasios dovaną. Esame apdovanoti galia Jo šventoje šventykloje. Esame pasiruošimo Jo šlovingam sugrįžimui į žemę dalyviai. Todėl negalime lygintis su šių tiesų kol kas negavusiais žmonėmis, „nes iš to, kuriam daug duota, daug ir reikalaujama“³³.

Viešpats yra pasakęs: „Tačiau tu pats gali pasirinkti.“³⁴

Pažadu kad jei nepyksite ir nesigėdysite Evangelijos, pajusite Jo meilę ir pritarimą. Suprasite, kad tampate panašesni į Jį.³⁵

Ar mes viską suprasime? Žinoma ne. Kai kuriuos klausimus kol kas atidėsime į šalį, kol ateis laikas juos suprasti.

Ar viskas bus teisinga? Ne, nebus. Teks taikytis su tuo, ko negalime pakeisti, ir teks atleisti kitiems, nors bus skaudu.

Ar tam tikromis aplinkybėmis nesijausime atskirti nuo aplinkinių? Žinoma, jausimės.

Ar kartais mūsų neglumins kai kurių žmonių pyktis prieš Viešpaties Bažnyčią ir jų bandymas pavogti svyruojantį silpnatikių tikėjimą?³⁶ Taip. Bet tai nepakeis Bažnyčios augimo ir nepakeis jos lemties. Tai nesustabdys visų mūsų, kaip Viešpaties Jėzaus Kristaus mokinių, dvasinės pažangos.

Niekada nepalikime Jo

Man labai patinka šie mėgstamos giesmės žodžiai:

„Tos sielos, kur Jėzumi vien pasikliaus,

Tikrai neapleisiu, kai priešai apsiaus.
Nors kiltų Šėtono galybė juoda,
Aš jos neapleisiu tikrai niekada!³⁷

Tobulumo šiame gyvenime nepasieksime, bet naudokime tikėjimą Viešpačiu Jėzumi Kristumi ir laikykimės sudarytų sandorų. Prezidentas Monsonas pažadėjo: „Jūsų liudijimas, jeigu jį nuolat maitinsite, saugos jus.“³⁸ Kasdien sotindamiesi Raštuose esančiais Kristaus žodžiais, vis giliau leiskime savo dvasines šaknis. Pasitikėkime gyvųjų pranašų žodžiais, esančiais prieš mus, kad rodytų mums kelią. Melskimės ir melskimės, ir klausykimės ramybę mūsų sielai kalbančio ir mus vedančio tylaus Šventosios Dvasios balso. Kad ir kokių iššūkių besulauktume, niekada, niekada Jo nepalikime.

Gelbėtojas apaštalų paklausė: „Gal ir jūs norite pasitraukti?“³⁹ Petras atsakė: „Viešpatie, pas ką mes eisime?! Tu turi amžinojo gyvenimo žodžius. Mes įtikėjome ir pažinome, kad tu – Dievo Šventasis.“⁴⁰

Ir aš tai liudiju Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. Morkaus 13:33.
2. Doktrinos ir Sandorų 46:8.
3. Doktrinos ir Sandorų 42:76.
4. 2 Petro 3:17.
5. Jono 6:66.
6. Jono 6:67.
7. Mato 26:22.
8. 3 Nefio 9:14.
9. Mato 22:37.
10. Morkaus 8:34.
11. Mato 18:3, taip pat žr. Morkaus 10:15, Luko 18:17, 3 Nefio 9:22; 11:37–38.
12. Mozijo 3:19.
13. Žr. Almos 5:14.
14. Jono 6:61.
15. Mato 13:21.
16. Žr. David A. Bednar, „And Nothing Shall Offend Them“, *Liahona*, Nov. 2006, 89–92.
17. Joseph Smith, in *Autobiography of Parley P. Pratt*, ed. Parley P. Pratt Jr. (1938), 118.
18. *History of the Church*, 3:46, išnaša.
19. Frederick G. Williams, „Frederick Granger Williams of the First Presidency of the Church“, *BYU Studies*, vol. 12, no. 3 (1972): 261.
20. 1 Nefio 8:24.
21. 1 Nefio 11:25.
22. 1 Nefio 8:12.
23. Žr. 1 Nefio 8:26–27; taip pat žr. 33 eil.
24. Žr. 1 Nefio 11:35–36; 12:18–19.
25. 1 Nefio 8:33.
26. 1 Nefio 8:28, kursyvas pridėtas.
27. Prezidentas Boidas K. Pakeris sakė: „Dėl didžiulės televizijos [ir interneto] įtakos mes ne žiūrime į tą erdvę pastatą, bet jame jau gyvename.“ („Finding Ourselves in Lehi’s Dream“, *Liahona*, Aug. 2010, 29).
28. Toje pačioje kalboje Prezidentas Tomas S. Monsonas pasakė: „Tas didis ir erdvus pastatas Lehi regėjime simbolizuoja tuos žmones pasaulyje, kurie tyčiojasi iš Dievo žodžio ir šaiposi iš

tų žmonių, kurie tą žodį priima ir myli Gelbėtoją bei gyvena pagal įsakymus.“ (Thomas S. Monson, „May You Have Courage“, *Liahona*, May 2009, 126).

29. Žr. 1 Nefio 8:33.

30. 1 Timotiejui 1:7-8.

31. Iš asmeninio pokalbio ir išverstos ištraukos iš Aleksandro Davydovo papasakotos istorijos, užrašytos 2010 metų liepos 16 d.

32. Jono 14:15.

33. Doktrinos ir Sandorų 82:3.

34. Mozės 3:17.

35. Žr. 1 Nefio 19:9.

36. Žr. 2 Nefio 28:20.

37. „Koks pagrindas tvirtas,“ *Giesmės ir vaikų dainos*, p. 6–7.

38. Thomas S. Monson, “May You Have Courage,” *Liahona*, May 2009, 126.

39. Jono 6:67.

40. Jono 6:68-69.

180-oji Visuotinė pusmetinė konferencija
Šeštadienio popietinė sesija, 2010 m. spalio 2 d

Keičianti tikėjimo ir charakterio galia

Vyresnysis Ričardas G. Skotas
Iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo

Nuoseklus teisus gyvenimas sukuria vidinę jėgą ir stiprybę, galinčią ilgą laiką apsaugoti nuo agresyvaus nuodėmės ir prasižengimo poveikio.

Teisingai suprastas ir naudojamas tikėjimas turi labai toli siekiančias pasekmes. Toks tikėjimas žmogaus gyvenimą iš kasdienės miesčioniškos rutinos gali paversti džiaugsmo ir laimės simfonija. Tikėjimo naudojimas yra labai svarbus Dangiškojo Tėvo laimės planui. Bet tikras tikėjimas, tikėjimas išgelbėjimui, yra nukreiptas į Viešpatį Jėzų Kristų. Tai tikėjimas Jo doktrinomis ir mokymais, tikėjimas pranašišku Dievo pateptojo vadovavimu, tikėjimas, kad galime atrasti savo slaptas savybes ir bruožus, kurie gali pakeisti gyvenimą. Tikrai, tikėjimas Gelbėtoju yra veiksmo ir galios principas.

Tikėjimas yra pagrindinis kūrimo statybinis blokas. Esu tikras, kad Gelbėtojas Jėzus Kristus naudoja tikėjimą, kai veikia vadovaujamas savo Dangiškojo Tėvo. Viešpats naudojo jį tiek kurdamas tolimiausias galaktikas, tiek kvarkus, mažiausias šiandien žinomas materialias daleles. Tačiau manau, kad nuostabioje kūrinyje yra dar mažesnių dalelių.

Šventykloje besituokianti pora demonstruoja tikėjimą ateitimi. Jie supranta, kad paklusdami Jėzaus Kritaus mokymams ir mūsų Dangiškojo Tėvo laimės planui jie gali džiaugtis laimingu bendru gyvenimu. Jie suvokia, kad sunkumai atneša augimo galimybes. Šventosios Dvasios vadovaujami jie ras vaisingų ir charakterį ugdančių būdų jiems įveikti.

Tikėjimas ir charakteris yra artimai susiję. Tikėjimas paklusnumo Dievo įsakymams galia nukals stiprų charakterį, kuris jums pravers, kai staiga to prireiks. Tokio charakterio neišsiugdysite didelių sunkumų ar pagundų akimirkomis. Tada jį jau reikės naudoti. Naudodami tikėjimą teisingais principais stiprinate charakterį. Sustiprintas charakteris leidžia jums naudoti daugiau tikėjimo. Dėl to auga jūsų sugebėjimas ir tikrumas įveikti gyvenimo išbandymus. Kuo labiau stiprėja jūsų charakteris, tuo geriau sugebate naudotis tikėjimo galia. Pastebėsite, kaip tikėjimas ir charakteris sąveikauja stiprindami vienas kitą. Charakteris kantriai audžiamas iš pritaikytų principų, doktrinos ir paklusnumo gijų.

Prezidentas Hju B. Braunas sakė: „Kur tik gyvenime žmogaus laukia didelės dvasinės vertybės, tik su tikėjimu galima jas įsisavinti. Žmogus negali gyventi be tikėjimo todėl, kad gyvenimo nuotykiuose pagrindinis iššūkis yra charakterio ugdymas. Tai ne logikos, o tikėjimo idealais ir pasiaukojamo atsidavimo jiems produktas.“ (Conference Report, Oct. 1969, 105.) Mes panaudojame tikėjimą veikdami pagal jį. Džozefas Smitas sakė, kad „tikėjimas yra veiksmo ir galios principas“ (*Lectures on Faith* [1985], 72).

Mes *tampame* tuo, kuo norime *tapti*, kiekvieną dieną stengdamiesi *būti* tuo, kuo norime *tapti*. Teisus charakteris yra nuostabi išraiška to, kuo stengiamės tapti. Teisus jūsų charakteris yra vertingesnis už bet kokias turimas materialines vertybes, bet kokias per studijas įgytas žinias, bet kokius jūsų pasiekimus, kad ir kaip žmonija juos liaupsintų.

Kitame gyvenime jūsų teišus charakteris bus įvertinamas, kad būtų galima nustatyti, kaip gerai išnaudojote privilegiją gyventi mirtingume.

Nei Šėtonas, nei jokia kita galia negali sužlugdyti ar sunaikinti stiprėjančio jūsų charakterio. Tik jūs galite tai padaryti – per nepaklusnumą. Apgaulės ar prasižengimo deginamas puikus charakteris pavirsta beverčiais pelenais.

Stiprus moralus charakteris kyla iš nuolatinių teisingų pasirinkimų gyvenimo išbandymuose ir išmėginimuose. Tokius pasirinkimus priimame pasikliaudami tuo, kuo tikime, o veikdami pagal tai, gauname patvirtinimą.

Kokie yra svarbiausi įgalinantys principai, kuriais pagrįstas tikėjimas?

- Pasikėjimas Dievu ir Jo noru esant reikalui padėti, kokios sunkios bebūtų aplinkybės.
- Paklusnumas Jo įsakymams ir gyvenimas, rodantis, kad Jis gali pasitikėti jumis.
- Jautrumas tyliems Dvasios nurodymams.
- Drąsus tų nurodymų vykdymas.
- Kantrumas ir supratimas, kada Dievas siunčia jums iššūkius, kad augtumėte, ir kai atsakymai ateina po truputį per ilgą laikotarpį.

„Tikėjimas yra tai, ko viliamės, o ne matome; todėl nesiginčykite dėl to, kad nematote, kadangi liudijimo negausite tol, kol jūsų tikėjimas nebus išbandytas.“ (Etero 12:6.) Taigi kiekvieną kartą „išbandydami savo tikėjimą“ – tai yra teisiai elgdamiesi pagal nuojautą – gausite patvirtinanti Dvasios liudijimą. Kai priartėjate prie savo supratimo ribos, į nežinomybės prieblandą, jei naudosite tikėjimą, būsite vedami prie sprendimų, kurių kitaip nerastumėte. Net esant stipriausiam tikėjimui, Dievas ne visada iš karto apdovanos jus pagal jūsų norus. Greičiau Dievas atsakys tuo, kas jums geriausia pagal Jo amžinąjį planą, ir tada, kada tai atneš daugiausia naudos. Būkite dėkingi, kad kartais Dievas atsako jums tik po ilgų pastangų. Tai skatina augti jūsų tikėjimą ir charakterį.

Charakterio pagrindas yra dorumas. Deramas charakteris stiprins jūsų sugebėjimą atpažinti Dvasios vadovavimą ir paklusti jam. Jūsų pastovus tikėjimo naudojimas ugdo stiprų charakterį. Patikimą pamatą augančiam savo charakteriui paklosite padarydami Jėzų Kristų ir Jo mokymus savo gyvenimo centru.

Jūsų laimei žemėje ir jūsų amžinam išgelbėjimui reikia daug teisingų sprendimų, kuriuos visus priimti nesudėtinga. Visi kartu šie sprendimai užgrūdina charakterį, nebijanti agresyvaus nuodėmės ir prasižengimo poveikio. Taurus charakteris yra tarsi brangus porcelianas, pagamintas iš rinktinių žaliavos, suformuotas tikėjimu, kruopščiai išdailintas pastovių teisių poelgių ir išdegtas ugdančių patyrimų krosnyje. Jis pasigėrėtinas ir neįkainojamas. Tačiau jį galima akimirksniu sudaužyti neatsargiu prasižengimu. Jam atkurti reikėtų ilgo, skausmingo darbo. Tačiau saugomas savikontrolės teišus charakteris gyvuos amžinybę.

Materialūs dalykai patys savaime nekuria žemėje laimės, pasitenkinimo ir pasiekimo džiaugsmo. Taip pat jie neveda mūsų į išaukštinimą. Būtent kilnus charakteris, tas vidinės stiprybės ir įsitikinimų audinys, išaustas iš nesuskaičiuojamų teisingų sprendimų, teikia gyvenimui kryptingumą. Nuoseklus teišus gyvenimas sukuria vidinę jėgą ir stiprybę, galinčią ilgą laiką apsaugoti nuo agresyvaus nuodėmės ir prasižengimo poveikio. Jūsų tikėjimas Jėzumi Kristumi ir paklusnumas Jo įsakymams sustiprins jūsų charakterį. Jūsų charakteris parodo, kuo tampate. Jis parodo, kaip gerai naudojate savo laiką žemėje šiuo mirtingojo išbandymo laikotarpiu.

Visi suprantame šią aksiomą: gaunate tai, už ką mokate. Tai tinka ir dvasiniams dalykams. Jūs gaunate tai, už ką mokate paklusnumu, tikėjimu Jėzumi Kristumi, stropiu išmoktų tiesų taikymu. Gaunate charakterio formavimąsi, augančius sugebėjimus ir galiausiai patvirtinimą, kad sėkmingai pasiekėte mirtingumo tikslą – būti išmėgintiems ir patirti džiaugsmą.

Gyvenime negalite būti pasyvus, nes po kurio laiko prigimtinis žmogus sužlugdys jūsų siekius gyventi vertai. Tampate tuo, ką darote ir apie ką galvojate. Dėl silpno charakterio žmogus linkęs tenkinti savo geidulius ar siekti asmeninės naudos. Jums nepavyks sėkmingai paslėpti silpno charakterio apsimetinėjant stipriu.

Galiosiausiai žmogus, priimantis sprendimus pagal aplinkybes, neišvengiamai pasmerkta padaryti rimtų prasižengimų. Nėra tiesos geležinės lazdos, kuri išlaikytų tą žmogų teisingame kelyje. Jis nuolat susidurs su daugybe klaidingų pagundų, viliojančių jį nuo Dievo įsakymų. Tokie pasirinkimai teisinami, įrodinėjant, kad jie nėra jau tokie blogi, kad jie yra visuotinai priimtini ir teikia galimybių susirasti daugiau draugų. Sumanus žmogus, nežinantis pagrindinių principų, gali laikinai pasiekti išpūdingų rezultatų. Tačiau tokie pasiekimai yra tarsi smėlio pilis. Užgriuvus charakterio išbandymui, jie žlunga, dažnai pasiglemždami ir kitus. Ir kaip kruopščiai prasižengėlis besistengtų paslėpti įsakymo sulaužymo faktus, bėgant laikui beveik visada jie tampa viešai žinomi. Pats Šėtonas tuo rūpinasi. Jis ir jo pakalikai yra pasiryžę suteikti kuo daugiau skausmo kiekvienam Dievo vaikui. Vienas rimtas nepaklusnumas ar pasitikėjimo praradimas nekintamai iškelia klausimą, ar tai pasikartos ar ne. Kitų žmonių tikėjimas ir pasitikėjimas to žmogaus charakteriu pakertamas.

Šis mirtingasis gyvenimas yra tarsi bandomasis ruožas. Kaip gerai pakelsite jo sunkumus, nulems, koks stiprus bus jūsų charakteris. Jūsų tikėjimas Jėzumi Kristumi ir Jo mokymais stiprina jūsų charakterį.

Esu asmeniškai patyręs, kad tokie dalykai, kaip tikėjimas, malda, meilė ir nuolankumas neturi didelės vertės ir stebuklingos galios, kol, švelniai vadovaujant Šventajai Dvasiai, netampa gyva mūsų dalimi per asmeninį patyrimą. Jaunystėje supratau, kad protu galiu išmokti Evangelijos mokymus ir logikos bei analizės galia galiu pripažinti, kad jie yra gana vertingi. Bet jų milžiniška galia ir gebėjimas pakelti mane virš mano vaizduotės ir galimybių ribų tapo tikrove tik tada, kai kantriai ir pastoviai juos vykdydamas leidau Šventajai Dvasiai išgryninti ir išplėsti jų prasmę mano širdyje. Pastebėjau, kad man nuoširdžiai tarnaujant kitiems, Dievas grūdino mano paties charakterį. Jis suteikė augantį sugebėjimą atpažinti Dvasios vadovavimą. Evangelijos plano genialumas yra tame, jog kai darome tai, ką Viešpats pataria mums daryti, mums suteikiamas visas supratimas ir visi sugebėjimai, reikalingi pasiekti ramybę ir didelį pasitenkinimą šiame gyvenime. Panašiai mes gauname paruošimą, reikalingą amžinai laimei Viešpaties akivaizdoje.

Liudijimą stiprina dvasiniai išpūdžiai, kurie patvirtina, kad mokymas teisingas, kad poelgis teisingas. Dažnai tokių vedimą lydi stiprios emocijos, sukeliančios ašaras ir trukdančios kalbėti. Bet liudijimas – tai ne emocijos. Tai pati charakterio esmė, išausta iš nesuskaitomų teisių sprendimų gijų. Tie pasirinkimai priimami remiantis tuo, kuo tikima, ir kas, bent iš pradžių, yra nematoma. Stiprus liudijimas teikia ramybę, paguodą ir pasitikėjimą. Iš jo kyla įsitikinimas, kad nuolat paklūstant Gelbėtojo mokymams, gyvenimas bus nuostabus, ateitis saugi ir galėsime įveikti mūsų kelyje iškiliančius sunkumus. Liudijimas kyla iš supratimo tos tiesos, kuri išgauta per malda ir Raštų doktrinų apmąstymą. Jį brandiname gyvendami pagal tas tiesas su tikėjimu, kurį palaiko tvirtas įsitikinimas, kad bus pasiekti pažadėti rezultatai.

Jūsų liudijimas stiprės, kai noriai paklusite dešimtinės įstatymui ir aukosite pasninko atnašas. Viešpats gausiai jus už tai laimins. Jūsų liudijimui sustiprėjus, Šėtonas dar stipriau gundys jus. Priešinkitės jo pastangoms. Jūs sustiprėsite ir jo poveikis jums susilpnės.

Šėtonui leista didinti savo poveikį pasauliui, kad būtų aplinka, kur galėtume save išbandyti. Nors šiandien Šėtonas kelia sumaištį, Jėzus Kristus nulėmė jo likimą Savo Apmokėjimu ir prisikėlimu. Velnias nelaimės. Net dabar jis turi veikti Viešpaties jam nustatytose ribose. Jis negali atimti jokio užtarnauto palaiminimo. Jis negali pakeisti charakterio, išausto iš teisių sprendimų. Jis neturi galios sunaikinti amžinų saitų, sudarytų šventoje šventykloje tarp vyro, žmonos ir vaikų. Jis negali užgniaužti tikro tikėjimo. Jis negali atimti jūsų liudijimo. Taip, visa tai galima prarasti pasidavus jo gundymams. Tačiau savyje jis neturi galios tai sunaikinti.

Apibendrinkime:

1. Mūsų tikėjimą Dievas naudoja mūsų charakteriui formuoti.
2. Charakteris atspindi tai, kuo tampame.
3. Stiprus charakteris yra nuolatinių teisingų pasirinkimų pasekmė.
4. Pagrindinis charakterio principas yra dorumas.
5. Kuo stipresnis jūsų charakteris, tuo jūs pajėgesni naudoti tikėjimą.

Nuolankumas yra savybė, kuri leidžia mums per Dvasią mokytis iš aukštybių arba mokytis iš šaltinių, kurie įkvėpti Viešpaties, pavyzdžiui, Raštų ir pranašų žodžių. Nuolankumas yra vertinga, derlinga dirva teisiame charakteriui. Joje dygsta asmeninio tobulėjimo sėklos. Tokios sėklos, puoselėjamos naudojant tikėjimą, genėjamos per atgailą ir stiprinamos per paklusnumą bei gerus darbus, teikia brangius dvasinio vadovavimo vaisius. Tada gaunamas rezultatas – dieviškas įkvėpimas ir galia: įkvėpimas, kad žinotume Viešpaties valią, galia, kad rastume galimybę įvykdyti tą įkvėptą valią.

Norėčiau pasidalinti keturiais principais, kurie į mano paties gyvenimą atnešė nuostabiausius ramybės ir laimės jausmus. Šiuos kertinius principus Viešpats panaudojo savo amžinajame plane. Visi jie svarbūs. Visi jie veikia darniai ir stiprina vienas kitą. Naudojami stropiai ir pastoviai, jie stiprina charakterį didindami galimybę gyvenimo sunkumus paversti laipteliais į laimę, dabar ir per amžius. Tai yra:

1. Tikėjimas Viešpačiu Jėzumi Kristumi ir Jo programa, mokančia kaip įgyti gebėjimą pasiekti tikslus.
2. Atgaila, siekiant ištaisyti nedarymo ir darymo klaidų pasekmes.
3. Paklusnumas Viešpaties įsakymams, teikiantis stiprybę ir vadovavimą gyvenime.
4. Nesavanaudiškas tarnavimas siekiant praturtinti kitų gyvenimą.

Jei nusprendėte gyventi teisiai, nepasiduokite. Dabar gyvenimas gali atrodyti sunkus, bet stipriai laikykitės tiesos geležinės lazdos. Jūsų pažanga didesnė, nei jums atrodo. Jūsų pastangos rodo jūsų charakterį, disciplinuotumą ir pasitikėjimą savo Dangiškojo Tėvo ir Gelbėtojo pažadais, kai nuolat paklūstate Jų įsakymams. Tegul Šventoji Dvasia jus įkvepia visada priimti sprendimus, stiprinančius jūsų charakterį ir nešančius daug džiaugsmo bei laimės. Jėzaus Kristaus vardu, Amen.

180-oji Visuotinė pusmetinė konferencija
Kunigystės sesija, 2010 m. spalio 2 d

Būk pavyzdys tikintiesiems

Vyresnysis Raselas M. Nelsonas
Iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo

Ar esame nuolatiniai misionieriai, ar nariai – visi turėtume būti geri tikinčiųjų Jėzumi Kristumi pavyzdžiai.

Mano mylimi broliai, šį vakarą susirinkome daugybėje pasaulio vietų. Tarp mūsų yra ir nuostabieji nuolatiniai misionieriai. Norėčiau, kad visi nuolatiniai misionieriai atsistotų. Kad ir kur bebūtumėte, vyresnieji ir misijų prezidentūros, prašau atsistoti. Esame dėkingi už kiekvieną iš jūsų! Dėkojame jums! Mylime jus! Galite atsisėsti.

Retkarčiais reikia prisiminti, kodėl yra misionieriai. Jie yra dėl Viešpaties įsakymo: „Tad eikite ir padarykite mano mokinius visų tautų žmones, krikštydami juos vardan Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios, mokydami laikytis visko, ką tik esu jums įsakęs. Ir štai aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos.“¹

Šis įsakymas yra tik vienas tarp daugybės kitų, kuris buvo atnaujintas dėl Jėzaus Kristaus Evangelijos pilnatvės sugražinimo. Dabartiniai misionieriai tarnauja lygiai taip pat, kaip buvo tarnauta Naujojo Testamento laikais. Apaštalų darbų knygoje aprašomi pirmieji apaštalų ir kitų mokinių darbai po Viešpaties tarnystės žemėje. Ten galime paskaityti apie nepaprastą Sauliaus iš Tarso atsivertimą ir krikštą,² nors anksčiau jis „[alsavo] grasinimais ir žudynėmis prieš Viešpaties mokinius“³ ir persekiojo jaunutės Bažnyčios narius. Pradžia ne kokia, bet Saulius tapo atsivertusiu Pauliumi ir vienu iš didingiausių Viešpaties misionierių. Paskutiniuose penkiolikoje Apaštalų darbų knygos skyrių aprašomi Pauliaus ir jo porininkų misionieriški darbai.

Laiške vienam iš savo patikimiausių porininkų jaunajam Timotiejui Paulius rašė: „Niekas tegul neniekina tavo jaunystės. Tiktai pats *būk tikintiesiems pavyzdys* žodžiu, elgesiu, meile, tikėjimu, skaitumu.“⁴ Šis patarimas aktualus ne tik tiems laikams, bet ir šiems. Jis tinka mūsų nuolatiniais misionieriams bei kiekvienam Bažnyčios nariui. Ar esame nuolatiniai misionieriai, ar nariai – visi turėtume būti geri tikinčiųjų Jėzumi Kristumi pavyzdžiai.

Nuolatiniai misionieriai

Virš 52 000 nuolatinų misionierių tarnauja 340-tyje visame pasaulyje išsibarsčiusių misijų. Jie yra tikintys ir pasišventę Viešpaties tarnai. Jų tikslas yra „pakviesti kitus ateiti pas Kristų, padedant jiems priimti sugražintą Evangeliją per tikėjimą Jėzumi Kristumi ir Jo Apmokėjimu, atgailą, krikštą, Šventosios Dvasios dovaną ir ištvėrimą iki galo“⁵.

Kaip ir Timotiejus, dauguma nuolatinų misionierių yra jauni vaikinai. Tarp jų yra ir seserų, ir vyresnių misionierių. Mylime kiekvieną iš jų! Misionieriai tarnauja tam, kad pagerintų Dievo vaikų gyvenimus. Dangiškas Tėvas myli visus Savo vaikus. Juk Jis yra jų Tėvas. Jis nori juos palaiminti Savo brangiausia dovana – amžinuoju gyvenimu.⁶ To visur moko misionieriai. Jie padeda žmonėms auginti tikėjimą Viešpačiu, atgailauti, pasikrikštyti, gauti Šventąją Dvasią, priimti šventyklos apeigas ir ištikimai ištvėrti iki galo. Dievo darbas ir šlovė – „įgyvendinti žmogaus nemirtingumą ir amžinąjį gyvenimą“⁷ – tai ir kiekvieno misionieriaus šventas darbas ir šlovė.

Mums reikia daugiau misionierių – daugiau vertų misionierių. Tarnaudamas žemėje Viešpats Savo mokiniams sakė: „Pjūtis didelė, o darbininkų mažai. Melskite pjūtis šeimininką, kad atsiųstų darbininkų į savo pjūtį.“⁸

Šioje rytinėje Visuotinės konferencijos sesijoje mūsų mylimas prezidentas Tomas S.

Monsonas karštai prašė kiekvieną šios Bažnyčios vaikiną ruoštis misionieriškai tarnystei. Tikiuosi, kad kiekviena šeima dėmesingai išklaussys visą jo kalbą.

Prie šio prezidento Monsono išmintingo raginimo noriu pridėti savo liudijimą. Mačiau kiekvienam mano šeimos misionieriui tekusius palaiminimus. Šiuo metu nuolatiniais misionieriais mano šeimoje yra tarnavę 49 artimieji, t.y. mano vaikai, vaikaičiai ir jų sutuoktiniai. Šis skaičius ir toliau didės. Kiekvienu atveju mačiau, kaip tarnaudami misijoje jie auga išmintimi, bręsta supratimu ir prazysta tikėjimu. Jie, kaip ir dauguma prieš juos buvusių kartų, ėmėsi Dievo tarnystės, kad „[tarnautų] jam visa savo širdimi, galia, protu ir stiprybe“⁹. Misionieriška tarnystė padėjo jiems įkūnyti savo dievišką lemtį.

Nariai misionieriai

Pauliaus patarimas būti pavyzdžiu tikintiesiems taip pat taikomas ir nariams. Dauguma jų nėra tarnavę ir turbūt niekada netarnaus nuolatiniais misionieriais. Bet visi jie gali būti nariais misionieriais. Šis pastarasis sakiny man priminė vieną linksmą nutikimą. Vienoje didelėje misionierių ruošimo centro sporto aikštėje buvo pastatytas ženklas su užrašu: „Tik misionieriams!“ Tuo tarpu ten norėję žaisti kiti žmonės pastatė savo užrašą: „Kiekvienas narys – misionierius!“

Kiekvienas narys gali būti pavyzdys tikintiesiems. Broliai, būdami Jėzaus Kristaus pasekėjai visi galite gyventi pagal Jo mokymus. Galite turėti tyrą širdį ir švarias rankas; galite turėti Dievo atvaizdą, išraižytą jūsų veide.¹⁰ Jūsų gerus darbus matys kiti.¹¹ Iš jūsų akių gali spindėti Viešpaties šviesa.¹² Taip spindėdami būsite geriau pasirengę atsakyti. Apaštalas Paulius taip patarė: „[būkite] visuomet pasirengę įtikinamai atsakyti kiekvienam klausiančiam apie jumyse gyvenančią viltį.“¹³

Tegul jūsų atsakymai dvelkia šiluma ir džiaugsmu. Ir tegul jūsų atsakymai asmeniškai siejasi su klausiančiuoju. Atminkite, kad jis arba ji taip pat yra Dievo vaikas, to Dievo, kuris labai trokšta, kad klausiantysis pasiruoštų amžinajam gyvenimui ir vieną dieną sugrižtų pas Jį. Gali būti, kad būtent jūs būsite tas žmogus, kuris padės jam rasti duris į išgelbėjimą ir suprasti Kristaus doktriną.¹⁴

Po tokio pirmo pokalbio, būkite pasiruošę žengti kitą žingsnį. Savo draugą galite pakviesti kartu su jumis apsilankyti bažnyčioje. Daugybė mūsų draugų net nežino, kad jiems leidžiama lankytis mūsų Bažnyčios pastatuose. „Ateikite ir pamatysite“ – taip Gelbėtojas kvietė Jį pažinti troškusių žmones.¹⁵ Pakviesdami kartu su jumis apsilankyti kokiam nors sekmadieniniame susirinkime ar sudalyvauti kokioje nors Bažnyčios veikloje ar tarnystėje, išsklaidysite klaidingus mitus ir padėsite jiems tarp mūsų pasijusti jaukiau.

Būdami Bažnyčios nariai padėkite nepažįstamiems ir šiltai juos pasveikinkite. Kiekvieną sekmadienį draugiškai pabendraukite su bent vienu asmeniu, kurio iki tol nepažinojote. Kiekvieną gyvenimo dieną stenkitės plėsti savo paties draugų ratą.

Galite pakviesti draugą paskaityti Mormono Knygą. Paaiškinkite, kad tai ne koks romanas ar istorinis veikalas. Tai yra dar vienas Jėzaus Kristaus testamentas. Ši knyga skirta „žydui ir kitataučiai įtikinti, kad Jėzus yra Kristus, Amžinasis Dievas, apreiškiantis save visoms tautoms“¹⁶. Šioje knygoje slypi galia, galinti paliesti širdis tų, kurie nuoširdžiai ieško tiesos, ir juos pakylėti. Pakvieskite draugą pamaldžiai paskaityti šią knygą.

Pranašas Džozefas Smitas pasakė, „kad Mormono Knyga yra teisingiausia iš visų knygų žemėje ir mūsų religijos sąvaros akmuo, ir kad žmogus labiau priartės prie Dievo, gyvendamas pagal jos priesakus, negu pagal bet kokios kitos knygos“¹⁷. Mormono Knygoje mokoma apie Jėzaus Kristaus Apmokėjimą. Šios knygos pagalba Dievas išpildys Savo senovės pažadą šiomis paskutinėmis dienomis surinkti išblaškytą Izraelį.¹⁸

Prieš daugelį metų du mano kolegos – slaugė ir jos vyras gydytojas – manęs paklausė, kodėl aš gyvenu taip, kaip gyvenu. Aš atsakiau: „Todėl, kad žinau, jog Mormono Knyga yra

Comment [BG1]: Ar čia tikrai patarė apaštalas Paulius, jei tai parašyta 1 Petro laiške?

tikra.“ Leidau jiems iš manęs pasiskolinti šios knygos egzempliorių ir pakviečiau juos ją paskaityti. Po savaitės jie man grąžino knygą ir mandagiai pasakė: „Labai ačiū.“

Aš paklausiau: „Ką norite pasakyti tuo „labai ačiū“? Tai visai netinkamas atsakymas iš tų, kurie paskaito šią knygą. Jūs jos net neskaitėte, ar ne? Prašau paimkite ją ir paskaitykite. Tada ją man grąžinsite.“

Pripažindami, kad tik pavartė jos puslapius, jie sutiko su mano raginiu. Kai jie ją vėl grąžino, susigraudinę tarė: „Mes skaitėme Mormono Knygą. Mes žinome, kad ji tikra! Mes norime sužinoti daugiau.“ Ir jie sužinojo daugiau. Turėjau privilegiją juos abu pakrikštyti.

Kitas būdas dalintis Evangelija yra pakviesti draugus susitikti su nuolatiniais misionieriais jūsų namuose. Tie misionieriai yra pašaukti ir pasiruošę mokyti Evangelijos. Jūsų draugai, jaukiai jausdamiesi jūsų namuose ir iš jūsų nuolat sulaukdami patikinimų, gali pradėti savo kelionę link išgelbėjimo ir išaukštinimo. Viešpats pasakė: „Jūs pašaukti įvykdyti mano išrinktųjų surinkimą; nes mano išrinktieji girdi mano balsą ir neužkietina savo širdžių.“¹⁹

Raštuose mums parašyta, kad „žemėje ... yra daug žmonių, kurie ... nepažįsta tiesos tik todėl, kad nežino kur ją rasti“²⁰. Argi tai ne puiki proga? Jūs galite būti atsakymas į jų ieškojimus!

Šiomis interneto dienomis misionierišką darbą galite daryti naujais ir įdomiais būdais. Draugus ir kaimynus galite pakviesti apsilankyti naujojoje mormon.org svetainėje. Jei rašote tinklaraščius ar priklausote kokiam nors socialiniam tinklui, tai ten galite įdėti nuorodą į mormon.org svetainę, kurioje, tarp kitko, irgi galite susikurti savo asmeninę anketą. Kiekvienoje tokioje anketoje rasite žodžių apie tikėjimą, patyrimų ir liudijimų. Kadangi tai dar naujiena, tai dauguma šių anketų yra anglų kalba. Greitai bus anketų ir kitomis kalbomis.

Tos anketos gali nepaprastai padėti skleidžiant gėrį. Prieš porą mėnesių vienas vaikas, vardu Zakas, koledžo pirmakursis, per televizorių Baton Ruže, Luizianos valstijoje, pamatė reklamą apie mormon.org. Jis prisijungė prie svetainės ir susidomėjo Bažnyčios narių anketomis. Mūsų svetainėje jis rado nuorodą į tinklalapį, kuriame rado informaciją, kur galėtų apsilankyti bažnyčioje. Kitą sekmadienį, apsivilkęs baltais marškiniais ir pasirišęs kaklaraištį, jis nuvyko į bažnyčią, kur susipažino su apylinkės nariais ir smagiai praleido visas tris susirinkimų valandas. Vienas narys jį pasikvietė pietums savo namuose, po kurių jis išklausė pirmą misionierių pamoką. Nepraėjus nei porai savaitių jis pasikrikštijo ir buvo patvirtintas Bažnyčios nariu.²¹ Sveikas Zakai! (jis klausosi mūsų.)

Kiekvienas pavyzdingas Jėzaus Kristaus pasekėjas gali tapti efektyviu nariu misionieriumi. Nariai ir nuolatiniai misionieriai gali dirbti išvien brangiems draugams ir kaimynams nešdami Evangelijos palaimas. Dauguma jų priklauso tam Izraeliui, kuris dabar, kaip buvo žadėta, yra surenkamas. Visa tai yra dalis pasiruošimo antrajam Viešpaties atėjimui.²² Jis nori, kad mes visi būtume tikri pavyzdžiai tikintiesiems.

Žinau, kad Dievas yra, kad Jėzus yra Kristus. Tai Jo Bažnyčia. Mormono Knyga yra tikra. Džozefas Smitas yra jos vertėjas ir šio paskutinio Evangelijos laikotarpio pranašas. Prezidentas Tomas S. Monsonas yra dabartinis Dievo pranašas. Apie tai liudiju šventu Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. Mato 28:19–20.
2. Žr. ApD 9:3–18.
3. ApD 9:1.
4. 1 Timotiejui 4:12; kursyvas pridėtas.
5. *Skelbti mano Evangeliją*, p. 1.
6. Žr. Doktrinos ir Sandorų 14:7.

7. Žr. Mozės 1:39.
8. Luko 10:2.
9. Doktrinos ir Sandorų 4:2.
10. Žr. Almos 5:19.
11. Žr. Mato 5:16; Almos 7:24.
12. Žr. Doktrinos ir Sandorų 88:11.
13. 1 Petro 3:15.
14. Žr. 2 Nefio 31:2, 21.
15. Žr. Jono 1:39. dar apie tai rašoma Apreiškimo 6:1, 3, 5, 7.
16. Mormono Knyga, titulinis puslapis.
17. Mormono Knyga, įvadas.
18. Žr. 3 Nefio 21:1–7. Atkreipkite dėmesį į tai, kad šios septynios eilutės yra vienas sakiny.
19. Doktrinos ir Sandorų 29:7.
20. Doktrinos ir Sandorų 123:12.
21. Iš asmeninio pokalbio su Viljamu Dž. Vūdsu (William G. Woods), Luizianos Baton Ružo misijos prezidentu.
22. Žr. Malachijo 4:5; 3 Nefio 25:5; Doktrina ir sandoros 2:1; 110:14–16; 128:17; 138:46; Džozefas Smitas–Istorija 1:38.

180-oji Visuotinė pusmetinė konferencija
Kunigystės sesija, 2010 m. spalio 2 d

„Ateikite pas mane visa širdimi, ir aš jus išgydysiu“

Vyresnysis Patrikas Keronas
Iš Septyniasdešimties

Mūsų Gelbėtojas yra Ramybės Kunigaikštis, didis Gydytojas, vienintelis, kuris iš tiesų gali išgydyti nuo nuodėmės įgėlimo

Šį vakarą noriu pasidalinti guodžiančia ir gydančia žinia su kiekvienu, kuris jaučiatės vienišas ar atstumtas, neberandate dvasios ar širdies ramybės arba manote, kad praleidote savo paskutinę proga. Prie Gelbėtojo kojų galima rasti visišką išgydymą ir ramybę.

Kai būdamas septynerių metų gyvenau Arabijos pusiasalyje, gimdytojai man nuolat kartojo, kad *visada* avėčiau batus, ir aš žinojau kodėl. Žinojau, kad batai apsaugos mano pėdas nuo dykumoje glūdinčių pavojų, tokių kaip gyvatės, skorpionai bei dygliai. Vieną rytą, po naktinio stovyklavimo dykumoje, norėjau patyrinėti aplinką, bet nesivarginau užsimauti batų. Maniau, kad einu tik trumpai pasivaikščioti ir nenuolsiu nuo stovyklavietės. Todėl, užuot avėjęs batus, įsispyriau į šlepetes. Save įtikinau, kad šlepetės irgi batai ar bent jau batų rūšis. Be to, kas galėtų atsitikti?

Su šlepetėmis vaikščiodamas vėsiu smėliu, pajutau lyg dyglį įdūriant man į pėdą. Žvilgtelėjęs žemyn pamačiau ne dyglį, o skorpioną. Suvokęs, kad tai skorpionas, supratau, kas ką tik nutiko. Įgėlimo keliamas skausmas nuo pėdos ėmė kilti aukštyn. Sugriebiau koją ties keliu, kad neleisčiau klaičiam skausmui plisti toliau, šaukiausi pagalbos. Iš stovyklavietės atskubėjo mano gimdytojai.

Kol tėvas kastuvu mėgino pritrėkšti skorpioną, su mumis stovyklavęs suaugęs draugas didvyriškai bandė iš mano pėdos iščiulpti nuodus. Tą akimirką pamaniau, kad mirsiu. Mane kukčiojantį tėvai įkėlė į automobilį ir dideliu greičiu gabenė per dykumą link artimiausios ligoninės, esančios už daugiau nei dviejų valandų kelio. Skausmas kojoje buvo nepakeliamas, ir visos kelionės metu maniau, kad mirštu.

Kai galiausiai atvykome į ligoninę daktaras užtikrino, kad tokios rūšies skorpiono įgėlimas grėsmę kelia tik kūdikiams ir labai nualintiems žmonėms. Jis suleido nuskausminamųjų vaistų, kurie koją padarė nejautrią ir numalšino bet koki skausmo pojūtį. Per dvidešimt keturias valandas neliko jokių skorpiono įgėlimo padarinių. Tačiau aš išmokau galingą pamoką.

Žinojau, kad kai gimdytojai liepė man avėti batus, omenyje jie turėjo ne šlepetes. Buvau pakankamai didelis, kad suprasčiau, jog šlepetės neapsaugo taip, kaip pora batų. Tačiau tą rytą dykumoje aš nepaisiau to, ką žinojau esant teisinga, nepaisiau to, ko nuolatos mokė mano gimdytojai. Aš tingėjau, truputį maištavau ir galiausiai sumokėjau už savo poelgį.

Kreipdamasis į jus, narsieji jaunuoliai, jūsų tėvus, mokytojus, vadovus, draugus, atiduodu pagarbą visiems tiems, kurie stropiai stengiasi tapti tuo, ko reikia Viešpačiui, ir kuo Jis nori, kad taptumėte. Tačiau iš savo, kaip jaunuolio ir suaugusio vyro, patirties liudiju, kad nepaisymas, dėl tingumo ar maištavimo, to, ką žinome esant teisinga, visada atneša nepageidaujamas ir dvasiškai žalojančias pasekmes. Nors skorpionas galiausiai nesukėlė grėsmės mano gyvybei, tačiau aš ir mano gimdytojai patyrėme didžiulį skausmą ir vargą. Kuomet sprendžiame, kaip gyventi pagal Evangeliją, negalime tingėti ar maištauti.

Kaip Jėzaus Kristaus Bažnyčios nariai ir kunigystę turintys asmenys, žinome įsakymus ir standartus, kurių išipareigojome laikytis. Kuomet renkamės ne tą kelią, kurį žinome esant teisingą, kurio mokė gimdytojai, vadovai ir kuri mūsų širdyse patvirtino Šventoji Dvasia, mes lyg žengiamo per dykumos smėlį ir, užuot avėję batus, avime šlepetes. Tuomet mes bandome pateisinti savo tingumą ir maištingą elgesį. Mes sakome sau, kad iš tiesų nedarome nieko bloga ir

tai nėra labai svarbu, nieko bloga negali nutikti, jei tik trumpam paleisime geležinę lazda. Galbūt raminame save mintimis, kad visi kiti taip daro – ar net blogiau – ir mums tai vis tiek nepakenks. Kažkaip sugebame save įtikinti, kad esame išimtis iš taisyklės ir todėl mūsų neištiks jos nesilaikymo pasekmės. Mes atsisakome, kartais net sąmoningai, būti „tiksliai paklusnūs“¹ – kaip to moko *Skelbti mano Evangeliją* vadovas – ir dalies savo širdies neatiduodame Viešpačiui. Štai tada mums ir įgelia.

Raštai moko mus, kad „Viešpats *reikalauja širdies*“², ir mums duotas įsakymas mylėti Viešpatį ir tarnauti Jam „*visa savo širdimi*“³. Mums pažadėta, kad „galėsime stoti nepriekaištingi priešais Dievą paskutiniąją dieną“ ir grįžti Jo akivaizdon.⁴

Mormono Knygoje anti nefi lechiai sudėjo savo karo ginklus, užkasė juos giliai žemėje ir sudarė sandorą niekada nepakelti ginklų prieš savo brolius. Jie padarė dar daugiau. „Jie tapo teisiais žmonėmis“, nes „sudėjo savo *maišto* ginklus, tad daugiau nebekovojo prieš Dievą“⁵. Jų atsivertimas buvo toks išbaigtas ir gilus, kad jie „niekuomet neatpuolė“⁶.

Prisiminkite jų būseną prieš atsivertimą – jie gyveno tokioje būsenoje, kurią Raštai vadina atviru maištu prieš Dievą.⁷ Jų maištingos širdys pastūmėjo juos gyventi „būsenoje, priešingoje laimės prigimčiai“, nes „jie nuėjo prieš Dievo prigimtį“⁸.

Sudėję *maišto* ginklus, jie tapo tinkami Viešpaties gydymui ir ramybei. Ir mes galime taip pasielgti. Gelbėtojas patikina: „Jeigu jie neužkietins savo širdžių ir neįtempis savo sprandų prieš mane, jie bus atversti ir aš *juos išgydysiu*.“⁹ Aš ir jūs, galime priimti Jo kvietimą atgailauti ir ateiti pas Jį visa širdimi; ir Jis mus išgydys.¹⁰

Palyginkite šį nuostabų gydymą su tuo, kas nutinka, „kai imame dangstyti savo nuodėmes arba tenkinti savo išdidumą [arba] savo tuščią garbėtrošką ... – dangūs atsitraukia; Viešpaties Dvasia nuliūdinta“ ir mes liekame vieni „spyriotis prieš akstiną ... ir kovoti prieš Dievą“¹¹.

Broliai, randame pagijimą ir palengvėjimą tik tuomet, kai ateiname prie didžiojo Gydytojo, mūsų Gelbėtojo Jėzaus Kristaus pėdų. Turime sudėti savo maišto ginklus (kiekvienas iš mūsų žinome, kas jie). Turime atsisakyti savo nuodėmių, tuštybės ir išdidumo. Turime atsisakyti troškimo sekti pasauliu ir būti pasaulio gerbiama ir liaupsinama. Nustoję kovoti prieš Dievą turime Jam atiduoti *visą širdį* ir nieko nepasilikti sau. Tuomet Jis galės mus išgydyti. Tuomet Jis galės mus apvalyti nuo nuodėmės įgėlimo nuodų.

„Dievas juk nesiuntė savo Sūnaus į pasaulį, kad Jis pasaulį pasmerktų, bet kad pasaulis per Jį būtų išgelbėtas.“¹²

Prezidentas Džeimsas E. Faustas mokė: „Kuomet paklusnumas nustos būti našta ir taps mūsų tikslu, kliūtys taps atsispyrimo tašku. Paklusnumas veda į tikrą laisvę. Kuo daugiau paklūstame apreiškėjai tiesai, tuo laisvesni tampame.“¹³

Praeitą savaitę sutikau 92 metų vyrą, kuris dalyvavo daugelyje didžiausių Antro pasaulinio karo mūšių. Jis išgyveno tris sužeidimus, vieną iš kurių gavo sprogus minai, kurią pervaziavo kariniu visureigiu. Ši mina pražudė vairuotoją. *Jis išmoko, kad norint nepražūti minų lauke, būtina nepriekaištingai važiuoti vėžėmis, kuriomis pravažiavo priekyje važiuojanti transporto priemonė.* Bet koks nukrypimas į dešinę ar į kairę galėjo reikšti – ir iš tiesų reiškė – mirtį.

Mūsų pranašai ir apaštalai, vadovai ir gimdytojai, nuolatos rodo vėžes, kuriomis turime sekti, kad išvengtume mūsų sielas pražudysiančio sprogimo. Jie žino kelią, kuriame saugiai buvo pašalintos minos (ar skorpionai) ir nepailsdami kviečia mus sekti paskui juos. Egzistuoja labai daug spąstų, kurių tikslas išmušti mus iš vėžių. Nuklydimas į narkotikus, alkoholį, pornografiją ar amoralų elgesį per internetą ar kompiuterinius žaidimus, nukreips mus tiesiai į sprogimą. Nukrypimas, dėl tingumo ar maištavimo, į dešinę ar į kairę nuo priešaky esančių saugių vėžių gali būti pražūtingas mūsų dvasiniam gyvenimui. Iš šios taisyklės išimties nėra.

Jei išklydome iš vėžių, galime pasikeisti, galime sugrįžti, galime susigrąžinti savo džiaugsmą ir vidinę ramybę. Suprasime, kad grįžimas į vėžes, kur nėra minų, suteikia nenusakomą palengvėjimą.

Minų lauke ramybės niekas neras.

Mūsų Gelbėtojas yra Ramybės Kunigaikštis, didis Gydytojas, vienintelis, kuris iš tiesų gali išgydyti nuo nuodėmės įgėlimo, išdidumo nuodų ir pakeisti mūsų maištingas širdis į atsivertusias, sandoros širdis. Jo Apmokėjimas yra beribis ir apima mus visus.

Kvietimas nefitams, kurių Jis davė tarnaudamas jiems kaip prisikėlęs Kristus, galioja jums ir man: „Ar yra tarp jūsų ligonių? Atveskite juos čionai. Ar yra luošų ar aklų, ar raišų, ar sužalotų, ar raupsuotų arba sudžiūvusių, arba kurčių ar bet kaip varginamų? Atveskite juos čionai, *ir aš juos išgydysiu.*“¹⁴

Nė vienas nepraleiskite savo paskutinės progos. Jūs galite pasikeisti, grįžti ir prašyti pasigailėjimo. Ateikite pas tą Vienintelį, kuris gali išgydyti, ir jus rasite ramybę. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. *Skelbti mano Evangeliją*, vidinis vadovėlio viršelis.
2. Doktrinos ir Sandorų 64:34; kursyvas pridėtas.
3. Doktrinos ir Sandorų 4:2; 59:5; kursyvas pridėtas.
4. Doktrinos ir Sandorų 4:2.
5. Almos 23:7; kursyvas pridėtas.
6. Almos 23:6.
7. Žr. Mozijo 2:37; Almos 3:18; taip pat žr. Mormono 2:15.
8. Almos 41:11.
9. Doktrinos ir Sandorų 112:13; kursyvas pridėtas.
10. Žr. 3 Nefio 18:32.
11. Doktrinos ir Sandorų 121:37, 38.
12. Donald L. Staheli, „Obedience—Life’s Great Challenge“, *Ensign*, 1998, gegužė, p. 82.
12. Jono 3:17.
13. Džeimsas E. Faustas, „Obedience: The Path to Freedom“, *Liahona*, July 1999, 55, 53; *Ensign*, 1999, gegužė, p. 47, 45.
14. 3 Nefio 17:7; kursyvas pridėtas.

Jis moko mus nusivilkti prigimtinių žmogų

Vyresnysis Chuanas A. Useda
Iš Septyniadešimties

Liudiju apie Gelbėtojo Apmokėjimo galios apvalyti, išgryninti ir padaryti šventus mus ir mūsų namus realumą.

Vieną rytą, kaip jau buvo įprasta, šeima susirinko studijuoti Raštų. Jiems susirinkus, tėvas pajuto neigiamą atmosferą: neatrodė, kad kai kurie šeimos nariai labai norėtų dalyvauti. Šeima pasimeldė, ir, pradėjus skaityti Raštus, Tėvas pastebėjo, kad vienas iš vaikų neturėjo savo asmeninių Raštų. Jis liepė dukrai iš savo kambario atsinešti Raštus. Ji nenoriai nuėjo į savo kambarį ir užtrukusi jame visą amžinybę grįžo, atsisėdo ir tarė: „Ar būtina skaityti dabar?“ Tėvas pagalvojo, kad viso teismo priešas nori sukurti sunkumus, dėl kurių jie nestudijuotų Raštų. Tvardydamasis jis ramiai atsakė: „Taip, mes turime skaityti dabar, nes Viešpats nori, kad tai darytume.“ Ji sakė: „Aš tikrai nenoriu to daryti dabar!“ Tuomet tėvas prarado kantrybę ir pakeltu balsu tarė: „Tai yra mano namai ir juose mes visada studijuosime Raštus!“ Jo tonas ir žodžių garsumas išskaudino dukterį, ir ši, laikydama Raštus rankose, paliko šeimos ratą ir, nubėgusi į savo kambarį, užtrenkė duris. Tai užbaigė šeimos Raštų studijavimą, namuose neliko darnos, ir meilė vos beruseno namuose. Tėvas žinojo, kad pasielgė neteisingai, todėl nuėjęs į savo miegamąjį atsiklaupė ir meldėsi. Jis meldė Viešpaties pagalbos, žinodamas, kad ižeidė vieną iš Jo vaikų, dukterį, kurią nuoširdžiai mylėjo. Jis maldavo sugražinti į namus darną bei meilės dvasią ir leisti jiems tęsti Raštų studijavimą su šeima. Besimeldžiant jam į protą atėjo mintis: „Eik ir atsiprašyk.“ Jis nenustojo nuoširdžiai melstis ir prašyti Viešpaties Dvasios, kad grįžtų į jo namus. Vėl atėjo mintis: „Eik ir atsiprašyk.“

Jis tikrai norėjo būti geras tėvas ir elgtis teisiai, todėl atsistojęs nuėjo į savo dukters miegamąjį. Jis švelniai pasibeldė į duris, bet nesulaukė jokio atsako. Todėl lėtai pravėrė duris ir ant lovos išvydo savo dukterį, kukčiojančią ir verkiančią. Jis atsiklaupė šalia jos ir švelniu, meilium balsu tarė: „Atsiprašau. Atsiprašau už tai, ką padariau.“ Jis pakartojo: „Atsiprašau, myliu tave ir nenoriu tavęs skaudinti.“ Tuomet iš vaiko lūpų atėjo pamoka, kurios jį norėjo išmokyti Viešpats.

Ji liovėsi verkusi, po trumpos tylos paėmė Raštus ir pradėjo ieškoti eilučių. Tėvas stebėjo kaip nekalto vaikelio rankos vartė Raštų lapus. Ji surado eilutę, kurios ieškojo, ir švelniu balsu lėtai pradėjo skaityti: „Nes prigimtinis žmogus yra Dievo priešas ir toks buvo nuo Adomo nuopuolio, ir bus per amžių amžius, nebent jis pasiduos Šventosios Dvasios vilionėms ir nusivilks prigimtinių žmogų, ir taps šventuoju per Viešpaties Kristaus apmokėjimą, ir taps kaip vaikas – klusnus, romus, nuolankus, kantrus, pilnas meilės, norintis paklusti viskam, ką Viešpats mato reikalinga jam uždėti, lygiai kaip vaikas paklūsta savo tėvui.“¹ Jį klūpintį šalia jos lovos, užplūdo nuolankumas, kuomet atėjo tokios mintys: „Ši eilutė skirta man, ji išmokė mane didžią pamoką.“ Po to ji atsisuko į jį ir tarė: „Atsiprašau... Atsiprašau tėveli.“ Tą akimirką tėvas suvokė, kad ji perskaitė tai taikydama ne jam, bet sau pačiai. Jis išskėtė rankas ir apkabino ją. Meilė ir

darna sugrįžo per šią mielą akimirką, gimusią iš Dievo žodžio ir Šventosios dvasios. Ta eilutė, kurią dukra atsiminė iš asmeninio Raštų studijavimo, palietė jo širdį Šventosios Dvasios ugnimi.

Mano mylimi broliai, mūsų namai turi būti vieta, kur galėtų gyventi Šventoji Dvasia: „Tik namai pagal šventumą gali prilygti šventykloi.“² Mūsų namuose nėra vietos prigimtiniam žmogui. Prigimtinis žmogus linkęs „dangstyti savo nuodėmes arba tenkinti savo išdidumą, savo tuščią garbėtrošką, arba taikyti kontrolę ar valdžią, ar prievartą žmonių vaikų sieloms bent kiek neteisingai, štai, dangūs atsitraukia; Viešpaties Dvasia nuliūdinta; o kai ji atsitraukusi, amen to žmogaus kunigystei, arba valdžiai.“³

Mes, turintys Aarono arba Melchizedeko kunigystę, turime visada prisiminti, kad „jokia galia ar įtaka negali, arba neturi, būti palaikoma kunigyste, kitaip kaip tik įtikinimu, didžiu kantrumu, gerumu, romumu ir neveidmainiška meile, maloningumu ir tyru žinojimu, kurie didžiai išplečia sielą be veidmainystės ir klastos.“⁴

Nesutarimai palieka mūsų namus ir gyvenimą kuomet stengiamės savo gyvenime pritaikyti šias Kristaus savybes. „Ir jūs taip pat turite vienas kitam atleisti nusižengimus; nes tikrai sakau jums: tas, kuris neatleidžia savo artimo nusižengimų, kada šis sako, kad atgailauja, tas pats užsitraukia pasmerkimą.“⁵ „Atsiprašau... Atsiprašau tėveli.“

Viešpats Jėzus Kristus, kuris yra Ramybės Kunigaikštis, moko mus, kaip namuose turėti ramybę.

Jis moko mus būti paklusnius arba, kitaip tariant, klausytis Viešpaties valios arba galios. „Eikite ir atsiprašykite.“

Jis moko mus būti romius, tai yra, kad būtume „švelnūs, malonūs, tykūs, nepasiduodantys pykčiui ar susierzinimui, nuolaidūs, pakantūs užgauliojimams.“⁶

Jis moko mus būti nuolankius, tai yra, kad būtume „paprasti, kuklūs, romūs, paklusnūs; neišdidūs, neišpuikę, ne arogantiški, ne pretenzingi.“⁷

„Atsiprašau. Atsiprašau už tai, ką padariau.“

Jis moko mus būti kantrius, tai yra, „sugebančius išverti negandas be murmėjimo ar irzlumo“, „tyliai kenčiančius sužeidimus ar įžeidimus“⁸.

Jis moko mus būti kupinus meilės. „Aš myliu tave ir nenoriu tavęs skaudinti.“

Taip, mano mylimi broliai, Jis moko mus nusivilkti prigimtinių žmogų, taip kaip tėvas šiame pasakojime, kuris meldė Viešpaties pagalbos. Taip, kaip tėvas apkabino dukterį savo mylinčiomis rankomis, taip ir Gelbėtojas ištiesia savo rankas, kad apkabintų mus, kai nuoširdžiai atgailaujame.

Jis moko mus tapti šventus per Viešpaties Kristaus Apmokėjimą. Tuomet susitaikysime su Dievu ir tapsime Jo draugais. Liudiju apie Gelbėtojo Apmokėjimo galios apvalyti, išgryninti ir padaryti šventus mus ir mūsų namus realumą, kada stengiamės nusivilkti prigimtinių žmogų ir sekti Juo.

Jis yra „Dievo Avinėlis“⁹, „Šventasis ir teisus“¹⁰, „Jo vardas bus Nuostabasis patarėjas, Galingasis Dievas, Amžinasis Tėvas, Ramybės Kunigaikštis“¹¹.

Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. Mozijo 3:19.
2. Bible Dictionary, „Temple“.
3. Doktrinos ir Sandorų 121:37.
4. Doktrinos ir Sandorų 121:41-42.
5. Mozijo 26:31.
6. *Noah Webster's First Edition of an American Dictionary of the English Language*, 9th ed. (1996), „meek“.
7. *Noah Webster's First Edition*, „humble“.
8. *Noah Webster's First Edition*, „patient“.
9. Jono 1:29.
10. ApD 3:14.
11. Izaijo 9:6.

Išdidumas ir kunigystė

Prezidentas Dyteris F. Uchtdorfas
Antrasis patarėjas Pirmojoje prezidentūroje

Išdidumas – tai jungtukas, išjungiantis kunigystės galią.²⁰ Nuolankumas – jungtukas, kuris ją įjungia.

Mano brangūs broliai, dėkoju jums, kad visame pasaulyje susirinkote į šią visuotinės konferencijos kunigystės sesiją. Jūsų dalyvavimas rodo jūsų pasišventimą būti su savo broliais, turinčiais šventą kunigystę, ir tarnauti bei gerbti savo Viešpatį ir Išpirkėją Jėzų Kristų. Dažnai savo gyvenimą nužymime įvykiais, paliekančiais gilų pėdsaką mūsų atmintyje ir širdyje. Mano gyvenime yra daug tokių įvykių. Vienas jų nutiko 1989 metais, kuomet klausiausi prezidento Ezros Tafto Bensono nesenstančio pamokslu „Saugokis išdidumo“. Įžangoje prezidentas Bensonas paminėjo, kad ta tema ilgą laiką sunkiai slėgė jo sielą.¹

Pastaruosius mėnesius jutau panašią naštą. Šventosios Dvasios kuždesiai ragino mane prie prezidento Bensono žinios, pasakytos prieš 21 metus, pridėti savo balsą kaip dar vieną liudijimą.

Kiekvieną mirtingąją sieja atsitiktinis, o gal ir intymus ryšys su išdidumo nuodėme. Nė vienas jos neišvengė; nedaugelis ją įveikė. Kai pasakiau savo žmonai, kad tai bus mano kalbos tema, ji nusišypsojo ir tarė: „Kaip gerai, kad kalbėsi apie tai, ką taip gerai pažįsti“.

Kitos išdidumo reikšmės

Taip pat prisimenu vieną įdomų šalutinį tos įtakingos prezidento Bensono kalbos poveikį. Kurį laiką beveik pasidarė tabu tarp Bažnyčios narių sakyti, kad jie „didžiuojasi“ savo vaikais arba savo šalimi, arba, kad jie „didžiuojasi“ savo darbu. Atrodė, kad pats žodis *didžiavimasis* tapo mestinas iš mūsų žodyno.

Raštuose aptinkame daugybę gerų ir teisių žmonių pavyzdžių, kurie džiaugėsi teisumu ir tuo pačiu metu šlovino Dievo gerumą. Pats mūsų Dangiškas Tėvas pristatė Savo Mylimą Sūnų tokiais žodžiais: „kuriuo aš labai patenkintas“.²

Alma didžiavosi mintimi, kad gali „būti įrankis Dievo rankose“⁴. Apaštalas Paulius didžiavosi Bažnyčios narių ištikimybe.⁴ Didysis misionierius Amonas didžiavosi savo ir savo brolių patirta misionieriška sėkme.⁵

Manau yra skirtumas tarp didžiavimosi tam tikrais dalykais ir buvimo išdidžiu. Aš didžiuojuosi daugeliu dalykų. Didžiuojuosi savo žmona. Didžiuojuosi mūsų vaikais ir vaikaičiais.

Didžiuojuosi Bažnyčios jaunimu ir džiūgauju jų gerumu. Didžiuojuosi jumis, mano brangūs ir ištikimi broliai. Didžiuojuosi, kad galiu stovėti petys į petį su jumis, kaip turintis šventą Dievo kunigystę.

Išdidumas yra savęs aukštinimo nuodėmė

Taigi, koks skirtumas tarp tokio jausmo ir išdidumo, kurį prezidentas Bensonas pavadino „visuotinė nuodėmė“? ⁶ Išdidumas yra nuodėmė, kaip prezidentas Bensonas taip įsimintinai mokė, nes jis sėja neapykantą arba priešišumą bei pastumia mus į priešišumą Dievui ir savo artimui. Iš esmės išdidumas yra lyginimo nuodėmė, ir nors dažnai prasideda nuo „Pažvelk, koks esu nuostabus ir kokių didžiųjų dalykų padariau“, jis visada baigiasi „Todėl esu geresnis už tave“.

Kai mūsų širdys prisipildo išdidumo, padarome grėsmingą nuodėmę, nes nusižengiame dviems didiems įsakymams.⁷ Užuot garbinę Dievą ir mylėję savo artimą, atrandame tikrą savo

garbinimo ir meilės objektą – atvaizdą, kurį matome veidrodyje.

Išdidumas yra didelė savęs aukštinimo nuodėmė. Daugeliui ji yra asmeninis Rameumptomus, šventoji pakyla, pateisinanti pavydą, gobšumą ir tuštybę.⁸ Tam tikra prasme išdidumas yra pirminė nuodėmė, nes dėl išdidumo prieš žemės sukūrimą puolė Liuciferis, aušros sūnus „kuris turėjo valdžią Dievo akivaizdoje“⁹. Jeigu išdidumas galėjo sugadinti tokį gabų ir perspektyvų kaip jis, argi neturėtume išsirtinti taip pat ir savo sielą?

Išdidumas turi daug veidų

Išdidumas yra mirtinas vėžys. Ši nuodėmė – tai vartai, vedantys prie gausybės kitų žmonių silpnųjų. Tiesą sakant, galima pasakyti, kad visos kitos nuodėmės iš esmės yra išdidumo apraiškos.

Ši nuodėmė turi daug veidų. Kai kuriuos ji skatina mėgautis savo suvokiama savigarba, pasiekimais, talentais, turtais ar padėtimi. Jie vertina tuos palaiminimus kaip įrodymus, kad yra „išrinkti“, „geresni“ arba „teisesni“ nei kiti žmonės. Tą nuodėmę galima išreikšti žodžiais „dėkui Dievui, kad esu ypatingesnis už tave“. Jos gelmėje yra troškimas, kad tavimi žavėtųsi arba tau pavydėtų. Tai savęs šlovinimo nuodėmė.

Kitiems išdidumas pavirsta pavydu: jie su kartėliu žiūri į tuos, kurie užima aukštesnes pareigas, turi daugiau talentų arba didesnius turtus, nei turi jie. Jie ieško, kaip iškaudinti, sumenkinti bei pažeminti, klaidingai ir nevertai stengdamiesi iškelti save. Kai tie, kuriems pavydima, suklumpa arba kenčia, pavydintys slapta džiaugiasi.

Sporto laboratorija

Turbūt nėra geresnės laboratorijos, kur galima stebėti išdidumo nuodėmę, nei sporto pasaulis. Man visada patiko dalyvauti bei lankytis sporto renginiuose. Tačiau prisipažinsiu, kad būna akimirklų, kada civilizuotumo stoka sporte glumina. Kaip tai gali būti, kad įprastai malonūs ir gailestingi žmonės gali būti tokie netolerantiški ir pilni neapykantos varžovų komandai ir jos sirgaliams?

Stebėjau, kaip sporto sirgaliai juodina ir keikia savo varžovus. Jie ieško bet kokio trūkumo ir tada jį išpučia. Jie pateisina savo neapykantą plačiais apibendrinimais ir taikydami juos visiems, kurie susiję su kita komanda. Kai bėda nutinka jų varžovams, jie džiūgauja.

Broliai, nelaimei, šiandien per dažnai pastebime, kaip toks požiūris ir elgsena išsiveržia į politinius debatus, etninius santykius ir religiją.

Mano brangūs kunigystės broliai, mano mylimi švelniojo Kristaus mokiniai, ar neturėtume laikytis aukštesnių standartų? Kaip turintieji kunigystę, turėtume suvokti, kad visi Dievo vaikai dėvi tos pačios spalvos aprangą. Mūsų komanda – tai žmonijos brolija. Šis mirtingasis gyvenimas – mūsų žaidimų aikštelė. Mūsų tikslas – išmokti mylėti Dievą ir rodyti tą pačią meilę visiems žmonėms. Esame čia, kad gyventume pagal Jo įstatymą ir įtvirtintume Dievo karalystę. Esame čia, kad stiprintume, pakylėtume, sąžiningai elgtumės ir padrašintume visus Dangiškojo Tėvo vaikus.

Neturime įtraukti į plaučius

Kai buvau pašauktas visuotiniu įgaliotiniu, turėjau privilegiją mokytis iš daugelio vyresnių Bažnyčios valdžios brolių. Vieną dieną pasitaikė galimybė pavėžėti prezidentą Džeimsą E. Faustą į kuolo konferenciją. Per kartu automobilyje praleistas valandas prezidentas Faustas išnaudojo laiką mokydamas mane kai kurių svarbių, su mano pavedimu susijusių, principų. Jis taip pat paaiškino, kokie maloningi yra Bažnyčios nariai, ypač visuotiniams įgaliotiniams. Jis pasakė: „Jie elgsis su tavimi labai maloniai. Jie gražiai atsilieps apie tave.“ Jis nusijuokė ir tada pasakė: „Dyteri, būk už tai dėkingas. Tačiau niekada neįtrauk to į plaučius.“

Tai gera pamoka mums visiems, broliai, bet kokiame pašaukime ar gyvenimo situacijoje. Galime būti dėkingi už savo sveikata, gerovę, turtus ar pareigas, tačiau, kai pradėdame tai įtraukti į plaučius – kai tampame apsėsti savo padėties; kai susitelkiame į savo pačių svarbumą, galią ar reputaciją; kai galvojame tik apie tai, kokius mus mato kiti, ir tikime tuo, ką sako apie mus, – štai kada prasideda problemos; štai kada išdidumas pradeda gadinti.

Raštuose apstu perspėjimų apie išdidumą: „Kvailas žmogus įžūlumu sėja vaidus, o išmintis atitenka priimantiems patarimą.“¹⁰

Apaštalas Petras perspėjo, kad „Dievas išpuikėliams priešinasi, o nuolankiesiems duoda malonę“¹¹. Mormonas paaiškino: „Niekas kitas nėra priimtinas Dievui, kaip tik romus ir nusižeminęs širdimi.“¹² Viešpats pagal sumanymą pasirenka „kas pasauliui silpna, kad sugėdintų galiūnus“¹³. Taip darydamas Viešpats parodo, kad Jo darbe yra Jo ranka, kad mes „[nepasitikėtume] kūno ranka“¹⁴.

Esame mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus tarnai. Mums suteikta kunigystė ne tam, kad mums lenktūsi, ir mes pasinertume į liaupsinimus. Esame čia, kad pasiraitotume rankoves ir eitume dirbti. Esame įtraukti į neeilinį darbą. Esame pašaukti paruošti pasaulį Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus atėjimui. Nesiekiamo sau garbės, bet šloviname Dievą. Žinome, kad mūsų indėlis yra menkas; tačiau kai teisiai naudojame kunigystės galią, Dievas gali mūsų pastangomis pradėti didį ir nuostabų darbą. Turime, kaip Mozė, sužinoti, kad pats „žmogus yra niekas“¹⁵, bet „Dievui viskas galima“¹⁶.

Jėzus Kristus yra tobulas nuolankumo pavyzdys

Čia, kaip ir visame kame, Jėzus Kristus yra mūsų tobulas pavyzdys. Kai Liuciferis norėjo pakeisti Tėvo išgelbėjimo planą ir gauti šlovę sau, Gelbėtojas sakė: „Tėve, tebus tavo valia, ir šlovė tebus tavo per amžius.“¹⁷ Nežiūrint didingų savo sugebėjimų ir pasiekimų, Gelbėtojas visada buvo romus ir nuolankus.

Broliai, turime „[šventąją kunigystę] pagal Dievo sūnaus tvarką“¹⁸. Tai galia, Dievo suteikta žmogui žemėje veikti Jo vardu. Tam, kad panaudotume Jo galią, turime siekti būti tokie kaip Gelbėtojas. Tai reiškia, kad visame kame turime siekti Tėvo valios taip, kaip tai darė Gelbėtojas.¹⁹ Tai reiškia, kad atiduosime visą šlovę Tėvui taip, kaip tai darė Gelbėtojas.²⁰ Tai reiškia, kad pasinersime į tarnystę kitiems taip, kaip tai darė Gelbėtojas.

Išdidumas – tai jungtukas, išjungiantis kunigystės galią.²¹ Nuolankumas – jungtukas, kuris ją įjungia.

Būkite nuolankūs ir pilni meilės

Taigi, kaip galime nugalėti šią išdidumo nuodėmę, kuri taip paplitusi ir tokia žalinga? Kaip galime tapti nuolankesni?

Beveik neįmanoma būti išdidžiam, kai širdis kupina tikrosios meilės. „Šiame darbe negalės padėti niekas kitas, kaip tik tas, kuris bus nuolankus ir kupinas meilės.“²² Kai aplinkinį pasaulį matome pro tyros Kristaus meilės prizmę, pradėdame suprasti, kas yra nuolankumas.

Kai kurie mano, kad nuolankumas reiškia savęs plakimą. Nuolankumas nėra savęs įtikinėjimas, kad esame niekam tikę, nereikšmingi ar beverčiai. Tai taip pat nereiškia, kad neigiame ar sulaikome talentus, kuriais Dievas mus apdovanojo. Nuolankumo neatrandame *blogiau* galvodami apie save. Nuolankumą atrandame *mažiau* galvodami apie save. Jis pasireiškia, kai dirbame savo darbą nusiteikę tarnauti Dievui ir savo artimui.

Nuolankumas nukreipia mūsų dėmesį ir meilę į kitus ir Dangiškojo Tėvo tikslus. Išdidumas veikia priešingai. Išdidumas semiasi energijos ir stiprybės iš gilių savanaudiškumo šaltinių. Kada liaunamės pernelyg rūpintis savimi ir pasineriame į tarnystę, mūsų išdidumas sumažėja ir pradeda nykti.

Mano brangūs broliai, yra tiek daug žmonių, kuriems reikia pagalbos, apie kuriuos galime galvoti, užuot galvoję apie save. Ir prašau niekada neužmirškite savo pačių šeimos, savo žmonos. Yra tiek daug būdų, kaip galime tarnauti. Neturime laiko tam, kad taptume apsėsti savimi.

Kadaise turėjau rašiklį, kurį mėgau naudoti dirbdamas lėktuvo pilotu. Paprasčiausiai pasukdamas korpusą galėjau pasirinkti vieną iš keturių spalvų. Rašiklis nesiskundė, kai norėjau naudoti raudoną spalvą, o ne mėlyną. Jis man nesakė: „Po 22 valandos, rūko metu ar dideliame aukštyje norėčiau nerašyti.“ Rašiklis nesakė: „Naudok mane tik labai svarbiems dokumentams, o ne kasdienėms paprastoms užduotims.“ Kuo patikimiausiai jis atlikdavo viską, ko man reikėjo, nežiūrint ar tai buvo svarbu, ar ne. Jis visada buvo pasiruošęs pasitarnauti.

Panašiai ir mes esame įrankiai Dievo rankose. Kai mūsų širdis yra tinkamoje vietoje, nesiskundžiame, kad mūsų užduotis yra neverta mūsų sugebėjimų. Mes džiugiai tarnaujame ten, kur mūsų paprašo. Kai tai darome, Viešpats gali panaudoti mus taip, kad vykdydami Jo darbą pranoktume savo supratimą.

Norėčiau pabaigti prezidento Ezros Tafto Bensono įkvėptos kalbos, sakytos prieš 21 metus, žodžiais:

„Išdidumas – didis Sionės suklypimo akmuo.

Turime išvalyti indo vidų nugalėdami išdidumą.²³

Turime pasiduoti „Šventosios Dvasios vilionėms“, nusivilkti išdidujį „prigimtinį žmogų“, tapti „šventuoju per Viešpaties Kristaus Apmokėjimą“ ir tapti „kaip vaikas – [klusnus, romus, nuolankus]“²⁴.

Dievas nori turėti nuolankius žmones. „Palaiminti tie, kurie nusizemina neverčiami būti nuolankūs.“²⁵

„Pasirinkime būti nuolankūs. Mes tai galime padaryti. Žinau, kad galime.“²⁶

Mano brangūs broliai, sekime mūsų Gelbėtojo pavyzdžiu ir stenkimės tarnauti, o ne siekti žmonių šlovavimo ir garbės. Meldžiu, kad atpažintume savo širdy ir išrautume iš jos savo neteisų išdidumą ir jį pakeistume teisumu, maldingumu, tikėjimu, meile, ištverme ir romumu.²⁷ Šventu Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. Žr. Ezra Taft Benson, „Beware of Pride“, *Ensign*, May 1989, 4
2. 3 Nefio 11:7.
3. Almos 29:9.
4. Žr. 2 Tesalonikiečiams 1:4.
5. Žr. Almos 26.
6. Ezra Taft Benson, *Ensign*, May 1989, 6.
7. Žr. Mato 22:36–40.
8. Žr. Almos 31:21.
9. Doktrinos ir Sandorų 76:25.
10. Patarlių 13:10.
11. 1 Petro 5:5.
12. Moronio 7:44.
13. 1 Korintiečiams 1:27.
14. Doktrinos ir Sandorų 1:19.
15. Mozės 1:10.
16. Mato 19:26.
17. Žr. Mozės 4:1–2.
18. Doktrinos ir Sandorų 107:3.
19. Žr. Jono 8:28–29.
20. Žr. Jono 17:4.

21. Žr. Doktrinos ir Sandorų 121:34–37.
22. Doktrinos ir Sandorų 12:8.
23. Žr. Almos 6:2–4; Mato 23:25–26.
24. Mozijo 3:19; taip pat žr. Almos 13:28.
25. Almos 32:16.
26. Ezra Taft Benson, *Ensign*, May 1989, 6–7.
27. Žr. 1 Timotiejui 6:11.

180-oji Visuotinė pusmetinė konferencija

Kunigystės sesija, 2010 m. spalio 2 d

Tarnaukite su Dvasia

Prezidentas Henris B. Airingas

Pirmasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje

Darykime visa, kas reikalinga, kad įgytume teisę į Šventosios Dvasios bendrystę.

Esu dėkingas už šią progą būti su jumis, kurie esate Dievo išrinktieji turėti Jo kunigystę. Buvome pašaukti naudoti šią dievišką galią tarnaujant mūsų Dangiškojo Tėvo vaikams. Tai, kiek gerai vykdysime šį įpareigojimą, turės amžinas pasekmes tiems, kuriems esame pašaukti tarnauti, mums patiems ir dar negimusioms kartoms.

Laikau šventu atminimą apie du kunigystę turinčius brolius, pasiruošusius Dievo Dvasios bendrystei, kad Ji eitų su jais Viešpaties jiems pavestame darbe. Jie patys rado sugražintą Evangeliją Amerikoje. Jie buvo pirmieji Viešpaties tarnai, kalbėję apie tą Evangeliją dviem mano protėviams Europoje.

Vienas iš tų protėvių buvo mažame ūkyje Šveicarijoje gyvenusi mergina. Kitas buvo našlaitis vaikinai, į Jungtines Valstijas atsikėlęs iš Vokietijos ir gyvenęs Sent Luise, Misūrio valstijoje.

Abu jie išgirdo kunigystę turinčiuosius liudijant apie sugražintą Evangeliją. Mergina tai išgirdo prie savo mažo namelio Šveicarijoje židinio, o vaikinai – kuomet sėdėjo išsinuomoto kambario balkone Amerikoje. Per Dvasią jie abu sužinojo, kad tų vyresniųjų jiems atnešta žinia yra tiesa.

Tas vaikinai ir ta mergina pasirinko pasikrikštyti. Po kelių metų jie pirmą kartą susitiko dulkėtame kelyje, eidami šimtus mylių link kalnų Amerikos vakaruose. Eidami kartu jie kalbėjosi apie stebuklingą palaiminimą: kad visame pasaulyje Dievo tarnai rado juos. O dar stebuklingiau buvo tai, kad jie žinojo, jog tų tarnų žinia yra tikra.

Jie įsimylėjo ir susituokė. O dėl Dvasios liudijimo, kuris Šventosios Dvasios įtakoje užgimė jiems klausant kunigystę turinčiųjų žodžių, jie buvo užantspauduoti amžinybei kunigystės galia. Esu tarp dešimčių tūkstančių to vaikinai ir tos merginos palikuonių, kurie su palaiminimu mini vardus tų dviejų kunigystę turinčių brolių, su savimi atsinešusių Dievo Dvasios poveikį, kai pakilo į tą kalną Šveicarijoje ir atsistojo kalbėti tame susirinkime Sent Luise.

Ta laiminga istorija ir milijonai panašių istorijų kartojasi visame pasaulyje ir toliau kartosis kitose kartose. Kai kam tai bus istorija apie jauną namų mokytoją, kurio pasakyti žodžiai įžiebė jų seneliui norą grįžti į Bažnyčią. Kitiems tai bus patriarcho pasakyti paguodos ir palaiminimo žodžiai, padrasinę jų motiną, kurios vos nesugniuždė tragedija.

Tose istorijose bus kai kas panašaus – tai, kad kunigystę turinčiojo galią tarnauti sustiprina Šventoji Dvasia.

Tad ir manoji žinia jums šį vakarą yra tokia: darykime visa, kas reikalinga, kad įgytume

teisę į Šventosios Dvasios bendrystę, o tada be baimės eikime pirmyn tikėdami, kad mums bus suteikta jėgų atlikti viską, ką tik Viešpats mus bepašauktų atlikti. Ta galia tarnauti gali didėti lėtai, ji gali didėti pamažu, vos pastebimai, bet ji tikrai didės.

Šį vakarą duosiu kelis pasiūlymus, kaip gauti teisę į Šventosios Dvasios bendrystę kunigystės tarnystėje. Tada pateiksiu kelis kunigystės tarnystės pavyzdžius, kuriuose galite tikėtis pamatyti, kaip Dvasios poveikis stiprina jūsų galias tarnauti.

Žinome, kad patvirtinimas Bažnyčioje suteikia mums Šventosios Dvasios dovaną. Bet tam, kad turėtume teisę į Šventosios Dvasios bendrystę, jos pasireiškimus mūsų gyvenime ir tarnystėje, būtina susitvarkyti savo gyvenimą.

Dvasines dovanas ugdome laikydamiesi Dievo įsakymų ir stengdamiesi gyventi nepriekaištingą gyvenimą. Tam reikalingas tikėjimas Jėzumi Kristumi, kad atgailautume ir būtume apvalyti per Jo Apmokėjimą. Todėl, kaip kunigystę turintieji, niekada neturėtume praleisti progos visa širdimi prisidėti prie pažado, kiekviename sakramento susirinkime išsakomo atkurtosios Bažnyčios nariams, „priimti tavo Sūnaus vardą, visuomet jį atminti ir laikytis jo įsakymų, kuriuos jis davė jiems, kad jo Dvasia visuomet būtų su jais“¹.

Kaip privalome apsisivalyti nuo nuodėmės, kad Dvasia būtų su mumis, lygiai taip turime būti pakankamai nuolankūs prieš Dievą, kad pripažintume jos reikalingumą. Prisikėlusio Gelbėtojo mokiniai parodė tokį nuolankumą, kaip tai užrašyta Mormono Knygoje.

Gelbėtojas ruošė juos tarnystei. Jie atsiklaupė ant žemės melstis. Štai pasakojimas: „Ir jie meldė to, ko labiausiai troško; o jie troško, kad jiems būtų suteikta Šventoji Dvasia.“² Tada jie pasikrikštijo, kaip ir jūs. Ir pasakojime sakoma, kad atsakant į jų maldavimus, jie buvo pripildyti Šventosios Dvasios ir ugnies.

Po to Gelbėtojas garsiai meldėsi dėkodamas Savo Tėvui už tai, kad suteikė Šventąją Dvasią tiems, kuriuos Jis išsirinko dėl jų tikėjimo Juo. Ir tada Gelbėtojas meldė dvasinio palaiminimo tiems, kuriems jie tarnavo. Viešpats maldavo Savo Tėvą: „Aš meldžiu tave suteikti Šventąją Dvasią visiems tiems, kurie tikės jų žodžiais.“³

Būdami nuolankūs Gelbėtojo tarnai, turime melsti, kad Šventosios Dvasios pasireiškimai aplankytų mus mūsų tarnystėje ir tuos, kuriems tarnaujame. Nuolanki malda mūsų Dangiškajam Tėvui, su stipriu tikėjimu Jėzumi Kristumi, yra būtina, kad įgytume teisę į Šventosios Dvasios bendrystę.

Dvasines dovanas kviečiantys mūsų nuolankumas ir tikėjimas sustiprinami, kai skaitome, studijuojame ir apmąstome Raštus. Visi esame girdėję šiuos žodžius. Vis dėlto galbūt paskaitome kelias Raštų eilutes ar puslapius kasdien ir viliamės, kad to pakanka.

Tačiau skaitymas, studijavimas ir apmąstymas yra skirtingi dalykai. Skaitydami žodžius galime suvokti idėjas. Studijuodami galime suvokti Raštų struktūrą ir sąsajas. Bet apmąstydami pakviečiame Dvasios apreiškimą. Man apmąstymas reiškia apgalvojimą ir meldimąsi po kruopštaus Raštų skaitymo ir studijavimo.

Prezidentas Džozefas F. Smitas davė man pavyzdį, kaip apmąstymas gali įžiebtį šviesą iš Dievo. Tai užrašyta Doktrinos ir Sandorų 138-ame skyriuje. Jis skaitė ir studijavo daugelį Raštų vietų, mėgindamas suprasti, kaip Gelbėtojo Apmokėjimas pasiekia tuos, kurie mirė negirdėję Jo žinios. Štai jo pasakojimas apie tai, kaip atėjo apreiškimas:

„Man apmąstant tai, kas parašyta, mano supratimo akys buvo atvertos ir Viešpaties Dvasia buvo ant manęs, ir aš išvydau pulkus mirusiųjų, tiek mažų, tiek ir didelių.“⁴

Atgaila, malda ir Raštų apmąstymas yra būtini, kad įgytume teisę į Dvasios dovanas savojoje kunigystės tarnystėje. Tolimesnis mūsų galios tarnauti didėjimas vyks, kai su tikėjimu atsiliepsime į kvietimą su Šventosios Dvasios pagalba eiti pirmyn tarnaujant savo pašaukimuose.

Prezidentas Tomas S. Monsonas mums tai išsakė taip: „Ką reiškia išaukštinti [savo] pašaukimą? Tai reiškia daryti jį garbingesnį..., plėsti ir stiprinti jį, kad dangaus šviesa galėtų sklįsti per jį ir kiti tai matytų. O kaip žmogus išaukština pašaukimą? O gi tiesiog atlikdamas su tuo pašaukimu susijusią tarnystę.“⁵

Pasiūlysiu dvi tarnystės sritis, į kurias visi esame pašaukti. Atlikdami jas su Dvasia jūs patys ir kiti matys jūsų galią tarnauti, stiprinti ir išaukštinti.

Pirmoji tarnystė yra tokia: kaip Jo atstovui Jo vardu mokyti kitus ir jiems liudyti. Viešpats šį kvietimą tarnauti skiria ir jauniausiems bei mažiausiai patyrusiems Aarono kunigystę turintiems broliams. Apibrėždamas Aarono kunigystės kunigų pareigas, jis sakė:

„Bet nei mokytojai, nei diakonai nėra įgalioti krikštyti, pateikti sakramentą ar uždėti rankas; tačiau, jie turi įspėti, aiškinti, raginti ir mokyti, ir kviesti visus ateiti pas Kristų.“⁶

Kažkur pasaulyje šią savaitę vieną diakoną jo kvorumo prezidentas paprašys pakviesti į susirinkimą kitą jų kvorumo narį, kurio jie nėra niekada matę susirinkime. Kalbėdamas su diakonu, tas trylikametis prezidentas greičiausiai nenaudos žodžių „įspėti, raginti ir mokyti“. Bet būtent to Viešpats tikisi iš šio į gelbėjimo žygį siunčiamo diakono.

Gavusiam užduotį eiti pas savo kvorumo narį diakonui pažadu tris dalykus. Pirmą, kai melsiesi prašydamas pagalbos, Dvasia nuramins tavo baimę. Antra, atvykęs į jo namus ir eidamas su juo atgal į bažnyčią, nustebsi, kad žinai, ką sakyti. Tai, ką kalbėsi, tau gali atrodyti beprasmiška painiava. Tačiau pajusi, kad žodžiai tau duodami tada, kai jų reikia. Ir trečia, tu jausi per tavąjį prezidentą tave pašaukusio Viešpaties pritarimą, kad ir kokia būtų viso to baigtis.

Negaliu pažadėti, kiek tas žygis bus sėkmingas, kadangi kiekvienas asmuo yra laisvas pasirinkti, kaip reaguoti į Dievo tarną. Bet tas diakonas, su kuriuo pakalbėsi Viešpaties vardu, prisimins, kad buvai pas jį atėjęs. Žinau vieną berniuką, dabar jau vyrą, bet vis dar atitolusį nuo Bažnyčios, kurį pašaukti buvo pasiūstas diakonas. Jis papasakojo savo seneliui apie tą vizitą, įvykusį prieš dvidešimt metų. Atrodė, kad tai nepadarė jokio poveikio, tačiau jis pasakė to atėjusio diakono vardą. Senelis paprašė manęs surasti tą diakoną, – pašauktą kviesti, raginti bei mokyti, – ir jam padėkoti. Berniuko gyvenime tai tebuvo viena diena, bet senelis ir Viešpats atsimeina žodžius, kuriuos berniukas buvo įkvėptas pasakyti, ir to vaikino vardą.

Raginu visus mus, jaunus ir senus, pašauktus kalbėti susirinkime Viešpaties vardu, mesti lauk nepasitikėjimo savimi ir netinkamumo jausmus. Nebūtina išraiškingai kalbėti ar išsakyti galias išvalgas. Pakaks paprastų liudijimo žodžių. Dvasia duos jums ką sakyti ir nuneš tuos žodžius į nuolankių žmonių, ieškančių tiesos iš Dievo, širdis. Jei ir toliau stengsimės kalbėti Viešpaties vardu, kada nors nustebinsime sužinoję, kad įspėjome, raginome, mokėme ir kvietėme su Dvasios pagalba laiminti gyvenimus kur kas didesne nei mūsų pačių galia.

Be kvietimo mokyti, visi būsime Viešpaties pasiūsti padėti stokojantiems. Tai dar viena kunigystės tarnystė, kurioje pajusime, kaip Dvasios poveikis didina mūsų galią tarnauti.

Suvoksite save galintį geriau atpažinti skausmą ir nerimą žmonių veiduose. Jūsų mintyse iškils jūsų kvorumo žmonių vardai ar veidai kartu su nuojauta, kad jie kažko stokoja.

Vyskupams tas jausmas ateina naktį ir kas kartą jiems sėdint ant pakyls ir žvelgiant į savo apylinkės narius ar galvojant apie tuos, kurių nėra ten. Jie gali tai pajusti, kai būna netoli ligoninės ar slaugos namų. Ne kartą girdėjau tokius žodžius įeidamas pro palatos duris: „Žinojau, kad ateisit.“

Mums nereikia jaudintis, ar žinosime, ką ten nuvykus reikės sakyti ar daryti. Dievo meilės ir Šventosios Dvasios gali pakakti. Kai buvau vaikinys, bijojau, kad nežinosiu, ką daryti ar sakyti, kad padėčiau žmonėms dideliame nepritekliuje.

Kartą buvau prie savo tėvo lovos ligoninėje, kai atrodė, kad jis jau netoli mirties. Išgirdau bruzdesį tarp slaugių koridoriuje. Staiga į kambarį įėjo prezidentas Spenceris V. Kimbolas ir atsėdė kėdėje kitoje lovos pusėje. Pagalvojau sau: „Štai proga stebėti ir klausytis meistro, žinančio, kaip paguosti suspaustusius ir kenčiančiuosius.“

Prezidentas Kimbolas trumpai pasisveikino, paklausė tėtį, ar šis jau gavo kunigystės palaiminimą, o tėčiui atsakius, kad jau gavo, pranašas atsilošė kėdėje.

Laukiau, kada jis pademonstruos guodimo įgūdžius, kurių, jaučiau, man taip trūko ir taip reikėjo. Galbūt penkias ar dešimt minučių stebėjau, kaip jiedu tiesiog tyliai šypsosi vienas kitam. Tada prezidentas Kimbolas atsistojo ir tarė: „Henri, manau, eisiu, kol tavęs nenuvarginom.“

Pamaniau, kad pražiopsojau pamoką, tačiau ją suvokiau vėliau. Kai kartą ramiai šnekučiavomės su tėčiu, jam pakankamai atsigavus ir grįžus namo, mūsų pokalbis pakrypo prie to prezidento Kimbolo vizito. Tėtis tyliai pasakė: „Iš visų aplankymų, tas jo apsilankymas labiausiai pakėlė man nuotaiką.“

Prezidentui Kimbolui nereikėjo kalbėti daug paguodžiančių žodžių, bent tų, kuriuos aš galėjau girdėti. Bet jis atėjo su Viešpaties Dvasia kaip su bendražyge, kad suteiktų paguodą. Dabar suprantu, kad jis demonstravo pamoką, kurią mokė prezidentas Monsonas: „O kaip žmogus išaukština pašaukimą? O gi tiesiog atlikdamas su tuo pašaukimu susijusią tarnystę.“

Tai lieka tiesa, ar mes būtume pašaukti mokytį Evangelijos Dvasia, ar su Šventąja Dvasia eiti pas tuos, kurių keliai silpni ir rankos nusvirusios.⁷ Mūsų kunigystės tarnystė stiprės, žmonės bus palaiminti ir ten bus dangaus šviesa.

Ten bus dangaus šviesa tiek mums, tiek ir tiems, kuriems tarnaujame. Galime jaustis pavargę. Mūsų pačių nemalonumai ar šeimos sunkumai gali būti didžiuliai. Bet tarnaujantiems Dvasios įtakoje skirta padėrinimo palaima.

Prezidentas Džordžas K. Kenonas patyrė labai daug sielvarto, pasipriešinimo ir išmėginimų per savo kunigystės tarnystės metus. Jis taip pat patyrė Šventosios Dvasios bendrystę sunkiais laikais ir sunkioje tarnystėje. Štai jo užtikrinimas mums mūsų kunigystės tarnystėje, tiek Bažnyčioje, tiek šeimoje. Man šis pažadas išsipildydavo, kai jausdavau Dvasią kunigystės tarnystėje.

„Kada tik tamsa pripildo mūsų mintis, galime žinoti, kad mus užvaldė ne Dievo Dvasia... Kuomet esame pripildyti Dievo Dvasios, nepriklausomai nuo aplinkybių esame kupini džiaugsmo, ramybės ir laimės, nes tai – džiaugsmo ir laimės dvasia. Viešpats suteikė mums

Šventosios Dvasios dovaną. Mūsų privilegija leisti tai Šventajai Dvasiai viešpatauti mumyse tam, kad nuo ryto iki vakaro, ir nuo vakaro iki ryto patirtume jos nešamus džiaugsmą, šviesą ir apreiškimus.“⁸

Galime tikėtis šios laimės ir džiaugsmo palaimos, kai mums jos reikės sunkiais ištikimos kunigystės tarnystės laikais.

Liudiju, kad esame pašaukti Dievo per pranašystę. Tai tikroji Jėzaus Kristaus Bažnyčia, atkurta per pranašą Džozefą Smitą. Dievas gyvas ir girdi kiekvieną mūsų maldą. Jėzus yra prisikėlęs Kristus ir mūsų Gelbėtojas. Kad visa tai tikra, galite pažinti Šventosios Dvasios, ateisiančios pas jus jūsų tarnystėje, galia. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. Doktrinos ir Sandorų 20:77.
2. 3 Nefio 19:9.
3. 3 Nefio 19:21.
4. Doktrinos ir Sandorų 138:11.
5. Prezidentas Tomas S. Monsonas, „Priesthood Power“, *Liahona*, Jan. 2000, 60.
6. Doktrinos ir Sandorų 20:58–59.
7. Žr. Doktrinos ir Sandorų 81:5.
8. George Q. Cannon, in Brian H. Stuy, comp., *Collected Discourses Delivered by President Wilford Woodruff, His Two Counselors, the Twelve Apostles, and Others*, 5 vols. (1987–92), 4:137.

Trys pasirinkimo principai

Prezidentas Tomas S. Monsonas

Kiekvienas atėjome į šią žemę, turėdamas visas priemones, būtinas teisingiems sprendimams priimti.

Mano mylimieji kunigystės broliai, šį vakarą karštai meldžiu, kad mūsų Dangiškasis Tėvas padėtų man išsakyti tai, ką jaučiuosi įkvėptas jums pasakyti.

Pastaruoju metu mažiau apie pasirinkimus ir jų pasekmes. Vargu ar praeina nors viena dienos valanda, kurios metu mums nereikėtų vienaip ar kitaip ką nors pasirinkti. Kai kurie pasirinkimai yra nereikšmingi, kiti – toli siekiantys. Kai kurie neturės jokios įtakos amžinybės reikalams, o kiti *viską* ir nulems.

Apmąstydamas įvairius pasirinkimo elementus, suskirsčiau juos į tris kategorijas. Pirmoji yra pasirinkimo *teisė*; antroji – pasirinkimo *atsakomybė* ir trečioji – pasirinkimo *rezultatai*. Vadinu jas trimis pasirinkimo principais.

Pirmą paminėjau pasirinkimo *teisę*. Esu toks dėkingas mylinčiam Dangiškajam Tėvui už Jo mums suteiktą valios laisvės dovaną, arba teisę rinktis. Devintasis Bažnyčios prezidentas Deividas O. Makėjus sakė: „Šalia paties gyvenimo dovanos didžiausia Dievo dovana žmogui yra teisė tvarkyti savo gyvenimą.“¹

Žinome, kad valios laisvę turėjome dar prieš šį pasaulį ir kad Liuciferis mėgino iš mūsų ją atimti. Jis nepasitikėjo valios laisvės principais, arba mumis, ir siūlė primestinį išgelbėjimą. Jis tvirtino, kad su jo planu nė vienas nepražus, bet, atrodo, nesuvokė – arba jam galbūt tai visai nerūpėjo – kad, jeigu būtų veikiama pagal jo planą, nė vienas netaptų išmintingesnis, stipresnis, dėkingesnis ar neįgytų daugiau užuojautos.

Mes, pasirinkusieji Gelbėtojo planą, žinojome, kad leisimės į pavojingą, sunkią kelionę, nes vaikščiosime pasaulio keliais ir nusidėsime, ir suklupsime, o tai atkirs mus nuo mūsų Tėvo. Bet Pirmagimis Dvasioje pasiūlė save, kaip auką, apmokėti visų nuodėmes. Per neapsakomas kančias Jis tapo Didžiuoju Išpirkėju, visos žmonijos Gelbėtoju, taip suteikdamas mums galimybę sėkmingai sugrįžti pas mūsų Tėvą.

Pranašas Lehis mums sako: „Todėl pagal kūną žmonės yra laisvi; ir jiems duota visa tai, kas būtina žmogui. Ir jie laisvi pasirinkti laisvę ir amžinąjį gyvenimą per didįjį visų žmonių Tarpininką arba pasirinkti nelaisvę ir mirtį, sulig velnio nelaisve ir galia; nes jis siekia, kad visi žmonės būtų nelaimingi kaip jis pats.“²

BroLIAI, kad ir kokiose aplinkybėse atsidurtume, visada turėsime *teisę* rinktis.

Toliau, su pasirinkimo *teise* ateina ir pasirinkimo *atsakomybė*. Negalime būti neutralūs, nėra neutralios zonos. Viešpats tai žino, Šėtonas tai žino. Kol gyvename šioje žemėje, Liuciferis ir jo pulkai niekada neatsisakys vilties užvaldyti mūsų sielas.

Dangiškasis Tėvas neišleido mūsų į šią amžinąją kelionę, neparuošęs priemonių, kuriomis iš Jo galėtume gauti dievišką vadovavimą, padėsiantį mums saugiai sugrįžti mirtingajam

gyvenimui pasibaigus. Kalbu apie maldą. Taip pat kalbu apie ramaus tylaus balso visų mūsų viduje kuždesį, ir dar nepamirškime šventraščių, kuriuos parašė jūrininkai, sėkmingai įveikę tas jūras, kurias ir mums teks perplaukti.

Kiekvienas atėjome į šią žemę turėdamas visas priemones, būtinas teisingiems sprendimams priimti. Pranašas Moronis mums sako: „Kristaus Dvasia duodama kiekvienam žmogui, kad jis galėtų pažinti, kas gera ir kas pikta.“³

Esame apsupti – kartais net bombarduojami – priešininko žinutėmis. Paklauskite kai kurių iš jų, be abejonės, jums žinomų: „Dėl vieno karto nieko neatsitiks.“ „Nesijaudink, niekas nesužinos.“ „Gali mesti rūkyti, ar gerti, ar vartoti narkotikus, kada tik panorėsi.“ „Visi taip daro, todėl tai negali būti taip jau blogai.“ Tokių melų yra begalė.

Nors savo kelionėje susidursime su kelio išsišakojimais ir posūkiomis, paprasčiausiai negalime sau leisti pasukti į aplinkkelius, iš kurių galime niekada nebegrįžti. Liuciferis, tas gudrus margais drabužiais apsitaisęs fleitininkas, groja savo smagią melodiją ir vilioja nieko neįtariančiuosius iš saugaus pasirinkto kelio, tolyn nuo mylinčių gimdytojų patarimų, tolyn nuo Dievo mokymų saugumo. Jis siekia nuvilioti ne tik vadinamąsias žmonijos atmatas, bet visus mus, netgi Dievo išrinktuosius. Karalius Dovydas klausėsi, svyravo, o tada pasekė ir nupuolė. Anksčiau tą patį padarė Kainas, o vėliau – Judas Iskarijotas. Liuciferio metodai klastingi, jo aukų yra gausybė.

Apie jį skaitome 2 Nefio knygoje: „Kitas jis nuramins ir nuliūliuos juos į kūnišką saugumą.“⁴ „Kitas jis nusiveda meilikaudamas ir sako jiems, kad pragaro nėra..., kol sugriebia juos savo baisiomis grandinėmis.“⁵ „Ir taip velnias apgauna jų sielas ir atsargiai nusiveda juos į pragarą.“⁶

Ką nusprendžiame susidūrę su svarbiais pasirinkimais? Ar nusileidžiame trumpalaikio malonumo pažadui? Savo potraukiams ir aistroms? Bendraamžių spaudimui?

Nebūkime tokie neryžtingi kaip Alisa iš Luiso Kerolo knygos *Alisa stebuklų šalyje*. Atsimenate, ji priėjo kryžkelę. Prieš ją driekėsi du keliai, vedantys pirmyn, bet priešingomis kryptimis. Prie jos prieina Češyro katinas, kurio Alisa klausia: „Kurį kelią man pasirinkti?“

Katinas atsako: „Tai priklauso nuo to, kur nori nueiti. Jei nežinai, kur nori nueiti, nesvarbu kurį kelią pasirinksi.“⁷

Skirtingai nei Alisa, visi mes žinome, kur norime nueiti, ir yra svarbu, kuriuo keliu einame, nes pasirinkdami savo kelią, mes pasirenkame, kur nueisime.

Sprendimus turime priiminėti nuolat. Kad tai darytume išmintingai, turime būti drąsūs – drąsūs pasakyti „ne“ ir drąsūs pasakyti „taip“. Sprendimai nulemia mūsų likimą.

Maldauju jūsų pasiryžti tiesiog čia, tiesiog dabar, nenukrypti nuo kelio, vedančio į mūsų tikslą: amžinąjį gyvenimą su mūsų Tėvu danguje. Einant tuo tiesiu ir teisingu keliu yra kiti tikslai: misionieriška tarnystė, šventyklinė santuoka, aktyvumas Bažnyčioje, Raštų studijos, malda, šventyklinis darbas. Yra daugybė tikslų, kurių verta siekti keliaujant gyvenimo keliu. Reikia tik mūsų pasiryžimo juos pasiekti.

Galiausiai, broliai, kalbu apie pasirinkimo *rezultatus*. Visi mūsų padaryti sprendimai turi pasekmes. Kai kurios iš jų beveik ar visai nesusijusios su mūsų amžinuoju išgelbėjimu. Kitos pasekmės yra *tiesiogiai* su tuo susijusios.

Tai, ar dėvėsite žalius ar mėlynus marškinėlius, nesukels jokių ilgalaikių pasekmių. Tačiau tai, ar nuspręsite paspausti savo kompiuterio klavišą, nuvesiantį jus prie pornografijos, gali iš esmės pakeisti jūsų gyvenimą. Jūs žengsite žingsnį nuo tiesaus, saugaus kelio. Jei draugas spaudžia jus išgerti alkoholio ar pamėginti narkotikų ir jūs pasiduodate tam spaudimui – žengiate į aplinkkelį, iš kurio galite ir nebegrįžti. Broliai, ar esame dvylikamečiai diakonai, ar subrendę aukštieji kunigai, esame pažeidžiami. Tad laikykime savo akis, širdis ir ryžtą sutelktus į tą amžinąjį tikslą, vertą bet kokios kainos, kurią turėsime sumokėti, nepaisydami jokių aukų, kurių prireiks jam pasiekti.

Jokia pagunda, joks spaudimas, jokia vilionė negali mūsų nugalėti, jei mes to neleidžiame. Jei padarome klaidingą sprendimą, išskyrus save, neturime ko kaltinti. Prezidentas Brigamas Jangas kartą išsakė šią tiesą, susiedamas ją su savimi. Jis sakė: „Jei brolis Brigamas pasirinktų klaidingą kelią ir būtų atskirtas nuo dangaus karalystės, nebūtų ko kito kaltinti, išskyrus brolių Brigamą. Esu vienintelė esybė danguje, žemėje ar pragare, kurią dėl to būtų galima kaltinti. Tai vienodai taikytina ir kiekvienam pastarųjų dienų šventajam. Išgelbėjimas – tai individualus darbas.“⁸

Apaštalas Paulius mus užtikrino: „Jums tekę išmėginimai tėra žmogiški. Dievas ištikimas. Jis neleis jūsų mėginti virš jūsų jėgų, bet su išmėginimu duos ir išeitį, kad galėtumėte atsilaikyti.“⁹

Visi esame priėmę neteisingų sprendimų. Jei dar nesame jų ištaisę, užtikrinu jus, kad yra būdas tai padaryti. Tas procesas vadinasi atgaila. Maldauju jus ištaisyti savo klaidas. Mūsų Gelbėtojas mirė, kad suteiktų jums ir man tą palaimingą dovaną. Nors kelias nėra lengvas, pažadas tikras: „Nors jūsų nuodėmės būtų skaisčiai raudonos, taps baltos kaip sniegas.“¹⁰ „Ir aš, Viešpats, jų daugiau nebeprisimenu.“¹¹ Nerizikuokite savo amžinuoju gyvenimu. Jei nusidėjote, tai kuo anksčiau pradėsite kelionę atgal, tuo anksčiau patirsite nuostabią ramybę ir džiaugsmą, ateinančius su atleidimo stebuklu.

Broliai, esate kilmingi paveldėtojai. Mūsų tikslas yra amžinasis gyvenimas mūsų Tėvo karalystėje. Toks tikslas nepasiekiamas vienu šlovingu bandymu, bet yra viso gyvenimo teismo rezultatas, protingų pasirinkimų visuma, netgi tikslų nuoseklumas. Kaip ir viska kita, kas tikrai vertinga, apdovanojimas amžinuoju gyvenimu reikalauja pastangų.

Raštuose aiškiai parašyta:

„Stenkitės elgtis, kaip Viešpats yra jums įsakęs. Nenukrypkite nei į dešinę, nei į kairę.

Tiksliai sekite visą kelią, kurį Viešpats, jūsų Dievas, jums įsakė.“¹²

Baigdamas, norėčiau pateikti jums pavyzdį žmogaus, savo gyvenime anksti nusistačiusio, kokie bus jo tikslai. Kalbu apie Bažnyčios narį brolių Kleitoną M. Krisčenseną, kuris yra Harvardo universiteto Verslo mokyklos Verslo administravimo katedros profesorius.

Būdamas 16-kos, brolis Krisčensenas greta kitų dalykų nusprendė, kad neužsiiminės sportu sekmadieniais. Po keleto metų, mokydamasis Oksfordo universitete Anglijoje, jis žaidė vidurio puolėju krepšinio komandoje. Tais metais jie visą sezoną nepatyrė nė vieno pralaimėjimo ir dalyvavo Britanijos universitetų krepšinio turnyre, panašiam į Jungtinių Valstijų studentų krepšinio pirmenybes (NCAA).

Turnyre jie gana lengvai laimėdavo rungtynes ir pateko į finalinį ketvertuką. Ir tada brolis Krisčensenas pažvelgė į tvarkaraštį ir pasibaisėjo pamatęs, kad finalinės rungtynės numatytos žaisti sekmadienį. Jis ir jo komanda taip stengėsi patekti ten, kur pateko, ir jis buvo startinio penketo vidurio puolėjas. Su savo dilema jis nuėjo pas trenerį. Treneris neparodė supratingumo ir pasakė broliui Krisčensenui, jog tikisi, kad šis žais tose rungtynėse.

Tačiau prieš finalines rungtines dar buvo pusfinalis. Nelaimėi, atsarginis vidurio puolėjas išsinarino petį, kas sustiprino spaudimą broliui Krisčensenui žaisti finale. Jis nuėjo į savo viešbučio kambarį ir atsiklaupęs klausė Dangiškajį Tėvą, ar būtų gerai, tik šį vieną kartą, jam žaisti tose rungtynėse sekmadienį. Jis pasakojo, kad dar prieš baigdamas melstis gavo atsakymą: „Kleitonai, kam tu manęs klausai? Tu žinai atsakymą.“

Jis nuėjo pas savo trenerį ir pasakė labai apgailestaujęs, kad nežais finalinėse rungtynėse. Tada nuvyko į sekmadienio susirinkimus vietinėje apylinkėje, kol jo komanda žaidė be jo. Jis karštai meldėsi, kad jiems pasisektų. Jie laimėjo.

Tas lemtingas, sunkus sprendimas buvo priimtas daugiau nei prieš trisdešimt metų. Brolis Krisčensenas sakė, kad po šitiek laiko jis tą sprendimą laiko pačiu svarbiausiu kada nors jo priimtu sprendimu. Būtų buvę taip lengva pasakyti: „Na, žinote, bendrai kalbant švęsti Šabo dieną yra teisingas įsakymas, bet mano konkrečiomis pateisinančiomis aplinkybėmis bus nieko tokio, jei tik vieną kartą to nesilaikysiu.“ Tačiau jis sakė, kad visas jo gyvenimas buvo nesibaigianti virtinė pateisinančių aplinkybių, ir jei būtų peržengęs liniją tik tą vieną kartą, tuomet, kai vėl kas nors taip būtino ir kritiškai reikalingo būtų atsitikę, vėl peržengti liniją būtų buvę daug lengviau. Jis išmoko, kad įsakymų visuomet lengviau laikytis 100 procentų, nei 98 procentais.¹³

Mano mylimi broliai, būkime kupini dėkingumo už *teisę* pasirinkti, priimkime pasirinkimo *atsakomybę* ir suvokime pasirinkimo *rezultatus*. Visi, turėdami kunigystę, vieningi kaip vienas, galime būti verti vadovaujančios Dangiškojo Tėvo įtakos, kai atidžiai ir teisingai rinksimės. Dalyvaujame Viešpaties Jėzaus Kristaus darbe. Kaip ir tie iš senovės laikų, mes priėmėme Jo kvietimą. Vykdomė Jo pavedimą. Laimėsime, laikydamiesi iškilmingo nurodymo: „Jūs, kurie nešate Viešpaties rykus, išlikite švarūs!“¹⁴ Kad taip būtų, iškilmingai ir nuolankiai meldžiu, mūsų Mokytojo Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. Teachings of Presidents of the Church: David O. McKay (2003), 208.
2. 2 Nefio 2:27.
3. Moronio 7:16.
4. 2 Nefio 28:21.
5. 2 Nefio 28:22.
6. 2 Nefio 28:21.
7. Pritaikyta iš Lewis Carroll, *Alice's Adventures in Wonderland* (1898), 89.
8. *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* (1997), 294.
9. 1 Korintiečiams 10:13.
10. Izaijo 1:18.

11. Doktrinos ir Sandorų 58:42.
12. Pakartoto Įstatymo 5:32–33.
13. Žr. Clayton M. Christensen, „Decisions for Which I’ve Been Grateful“ (Brigham Young University–Idaho devotional, June 8, 2004), www.byui.edu/presentations
14. Izaijo 52:11.

180-oji Visuotinė pusmetinė konferencija
Sekmadienio rytinė sesija, 2010 m. spalio 3 d.

Pasitikėk Dievu, tada eik ir daryk

Prezidentas Henris B. Airingas
Pirmasis patarėjas Pirmojoje Prezidentūroje

Pasitikėjimą Juo parodote, kai klausote su ketinimu suprasti ir atgailauti, o tada einate ir darote, ko Jis bepaprašytų.

Mano mylimi broliai ir seserys, man garbė kalbėti jums šią šabo dieną. Jaučiuosi pamalonintas šia galimybe kalbėti milijonams pastarųjų dienų šventųjų ir mūsų draugų visame pasaulyje. Ruošdamasis šiai šventai galimybei meldžiausi ir mažčiau, kad suprasčiau jūsų asmeninius poreikius ir ką Viešpats nori, kad pasakyčiau.

Jūsų poreikiai didžiuliai ir įvairūs. Kiekvienas iš jūsų esate unikalus Dievo vaikas. Dievas pažįsta jus asmeniškai. Jis siunčia padaršinimo, pamokymo ir vadovavimo žinias, pritaikytas jums ir jūsų poreikiams.

Norėdamas suprasti, ką Dievas nori, kad pasakyčiau šioje konferencijoje, skaičiau Jo tarnų žinias Raštuose ir praeitose konferencijose. Atsakymą į savo maldą gavau skaitydamas Almos, didžio Viešpaties tarno, žodžius Mormono Knygoje:

„O, kad būčiau angelas ir galėčiau pasiekti savo širdies troškimą, kad galėčiau išeiti ir kalbėti Dievo trimitu, drebinančiu žemę balsu, ir šaukti atgailą kiekvienai liaudžiai!

Taip, norėčiau lyg griaustinio balsu skelbti atgailą ir išpirkimo planą kiekvienai sielai, kad jie atgailautų ir ateitų pas mūsų Dievą, idant daugiau nebebūtų sielvarto ant viso žemės veido.

Bet štai, aš esu vyras ir nusidedu savo noru; nes turėčiau pasitenkinti tuo, ką Viešpats suteikė man.“¹

Ir tada Almos apmąstymuose radau nurodymą, kurio meldžiau: „Nes štai Viešpats duoda visoms tautoms žmones iš jų pačių tautos ir liežuvio, kad mokytų jo žodžio, taip, išmintingai, visko, ką jis mato esant tinkama joms turėti; todėl matome, kad Viešpats patarinėja išmintingai, pagal tai, kas teisinga ir tikra.“²

Kai skaičiau tą Dievo tarno žinią, mano pavedimas šiai dienai tapo aiškus. Dievas siunčia savo vaikams žinias ir įgaliotus pasiuntinius. Aš turiu ugdyti tokį pasitikėjimą Dievu ir Jo tarnais, kad jo pakaktų mums eiti ir paklusti Jo žodžiams. Jis to nori, nes myli mus ir nori, kad būtume laimingi. Ir Jis žino, kad pasitikėjimo Juo stoka atneša liūdesį.

Tokia pasitikėjimo stoka atnešė sielvartą Dangiškojo Tėvo vaikams dar prieš pasaulio sukūrimą. Iš Dievo apreiškimų pranašui Džozefui Smitui žinome, kad daugelis mūsų brolių ir seserų ikimirtingajame pasaulyje atmetė mūsų mirtingojo gyvenimo planą, kurį pateikė mūsų Dangiškasis Tėvas ir vyriausias Jo Sūnus Jehova.³

Nežinome visų priežasčių, dėl kurių Liuciferiui taip baisiai pasisekė sukurstyti tą maištą. Bet viena priežastis yra aiški. Tiems, kurie prarado tą palaiminimą ateiti į mirtingąjį gyvenimą, trūko pasitikėjimo Dievu, kad išvengtų amžino nelaimingumo.

Tas liūdnas pasitikėjimo Dievu trūkumo faktas tęsiasi nuo pat sukūrimo. Stengsiuosi atsargiai teikti Dievo vaikų gyvenimo pavyzdžius, nes nežinau visų priežasčių, dėl ko jiems trūko tikėjimo pasitikėti Juo. Daugelis iš jūsų tyrinėjote kritines jų gyvenimo akimirkas.

Pavyzdžiui, Jona ne tik atmetė Viešpaties žinią eiti į Ninevę, bet bėgo kita kryptimi. Naamanas nepasitikėjo Viešpaties pranašo nurodymu nusimaudyti upėje, kad leistų Viešpačiui išgydyti jo raupsus, manydamas, kad ši primityvi užduotis nedera jo orumui.

Gelbėtojas pakvietė Petrą palikti valtį apsaugą, kad eitų pas Jį vandeniui. Mes užjaučiame jį ir matome, kad mums patiems reikia labiau pasitikėti Dievu, kai skaitome šį pasakojimą:

„Ketvirtos nakties sargybos metu Jėzus atėjo pas juos, žengdamas ežero paviršiumi.

Pamatę Jį einantį ežero paviršiumi, mokiniai nusigando ir, manydami, jog tai šmėkla, iš baimės ėmė šaukti.

Jėzus tuojau juos prakalbino: „Nenusiminkite! Tai Aš. Nebijokite!“

Petras atsiliepė: „Viešpatie, jei čia Tu, liepk man ateiti pas Tave vandeniui.“

Jis atsakė: „Eik!“ Petras, išlipęs iš valtį, ėmė eiti vandens paviršiumi ir nuėjo prie Jėzaus.

Bet, pamatęs vėjo smarkumą, jis nusigando ir, pradėjęs skęsti, sušuko: „Viešpatie, gelbėk mane!“

Tuoju ištiesęs ranką, Jėzus sugriebė jį ir tarė: „Silpnatiki, ko suabejojai?!“⁴

Drąsos galime pasisemti iš fakto, kad Petras ėmė pasitikėti Viešpačiu tiek, kad išliko ištikimas savo tarnystėje iki pat savo kankiniškos mirties. Mormono Knygoje aprašytas jaunas Nefis žadina mumyse troškimą ugdyti tikėjimą Viešpačiu, kad paklustume Jo įsakymams, kokie sunkūs jie mums beatrodytų.

Nefiui grėsė pavojus, o gal net mirtis, kai ištarė šiuos pasitikėjimo, kokį ir mes galime ir turime nuolat jausti savo širdyse, žodžius:

„Aš eisiu ir padarysiu tai, ką Viešpats įsakė, nes žinau, kad Viešpats neduoda įsakymų žmonių vaikams, neruošdamas jiems kelio atlikti tai, ką jis jiems įsako.“⁵

Tas pasitikėjimas kyla iš Dievo pažinimo. Mes, per šlovingus Evangelijos sugražinimo įvykius, stipriau už visus kitus žmones žemėje esame pajutę ramybę, kurią Viešpats pasiūlė savo žmonėms šiais žodžiais: „Taikykitės ir žinokite, kad Aš esu Dievas.“⁶ Mano širdis kupina dėkingumo už tai, ką Dievas apreiškė apie Save, kad galėtume Juo pasitikėti.

Man tai prasidėjo nuo vaikinio, kuris 1820 metais nuėjo į giraitę, esančią šalia ūkio Niujorko valstijoje. Tas vaikinys, Džozefas Smitas jaunesnysis, tarp medžių nuėjo į nuošalią vietą. Jis atsiklaupė melstis, visiškai pasitikėdamas, kad Dievas atsakys į jo maldavimą apreikšti, ką jam daryti, kad būtų apvalytas ir išgelbėtas per Jėzaus Kristaus Apmokėjimą.⁷

Mano pasitikėjimas Dievu ir Jo tarnais auga kas kartą, kai skaitau šį pasakojimą:

„Tiesiai virš savo galvos išvydau šviesos stulpą, skaistesnį už saulę, kuris tolygiai leidosi, kol nusileido ant manęs.

Vos tik jis pasirodė, susivokiau esąs išvaduotas iš to priešo, kuris buvo mane sukaustęs. Kai šviesa buvo ant manęs, pamačiau dvi Asmenybes, kurių skaistumo ir šlovingumo neįmanoma apsaityti, stovinčias ore virš manęs. Viena iš jų kreipėsi į mane vardu ir tarė, rodydama į kitą: „Tai mano Mylimasis Sūnus. Jo klausyk!“⁸

Tėvas apreiškė mums, kad Jis gyvas, kad Jėzus Kristus yra Jo Mylimasis Sūnus ir kad Jis myli mus tiek, jog siuntė tą Sūną, idant išgelbėtų mus, Savo vaikus. Ir kadangi turiu liudijimą, kad Jis pašaukė tą neišsilavinusį vaikiną apaštalą ir pranašu, pasitikiu Jo šiuolaikiniais apaštalais ir pranašais, ir tais, kuriuos jie pašaukia tarnauti Dievui.

Tas pasitikėjimas palaimino mano ir mano šeimos gyvenimą. Prieš daugelį metų tokioje konferencijoje kaip ši, klausiausi prezidento Ezros Tafto Bensono. Jis patarė mums daryti viską, kad išsivaduočiau iš skolų ir jų vengtumė. Jis paminėjo namų įkeitimą ir sakė, kad būtų geriausia, jei tik įmanoma, apmokėti visą savo skolą pagal įkeitimo raštą.⁹

Po susirinkimo pasisukau į savo žmoną ir paklausiau: „Ar manai, kad kaip nors galime tai padaryti?“ Iš pradžių negalėjome. Ir tada vakare man toptelėjo mintis apie nuosavybę, kurią buvome įsigiję kitoje valstijoje. Ilgus metus bandėme ją parduoti, bet nesėkmingai.

Bet, kadangi pasitikėjome Dievu ir Jo tarno pamokslu pasakytais žodžiais, pirmadienio rytą paskambinome į San Franciską žmogui, kuris buvo išstatęs mūsų nuosavybę pardavimui. Skambinau jam prieš kelias savaites ir tada jis atsakė: „Niekas nesidomėjo jūsų nuosavybe daugelį metų.“

Bet tą pirmadienį, po konferencijos, išgirdau atsakymą, kuris iki šios dienos stiprina mano pasitikėjimą Dievu ir Jo tarnais.

Telefonu kalbėjęs žmogus tarė: „Esu nustebintas jūsų skambučio. Šiandien atėjo žmogus ir teiravosi, ar galėtų nupirkti jūsų nuosavybę.“ Apstulbęs paklausiau: „Kiek jis pasiruošęs sumokėti?“ Ta suma keliais doleriais viršijo mūsų skolą pagal įkeitimo raštą.

Kas nors galėtų pasakyti, kad tai tik sutapimas. Bet mūsų skola buvo apmokėta. Ir mūsų šeima iki šiol klauso kiekvieno žodžio pranašo žinioje, kuri gali būti pasiūsta pranešti, ką mes turime daryti, kad rastume saugumą ir ramybę, kurių mums linki Dievas.

Toks pasitikėjimas Dievu gali palaiminti tiek bendruomenes, tiek šeimas. Išaugau mažame Niu Džersio valstijos miestelyje. Mūsų Bažnyčios skyriuje buvo mažiau nei 20 reguliariai besilankančių narių.

Tarp jų buvo moteris, pagyvenusi labai nuolanki atsivertusioji. Ji buvo imigrantė, kalbėjusi su ryškiu norvegišku akcentu. Ji buvo vienintelė Bažnyčios narė savo šeimoje ir vienintelė Bažnyčios narė savo mieste.

Per mano tėvą, kuris buvo skyriaus prezidentas, Viešpats pašaukė ją skyriaus Paramos bendrijos prezidente. Ji neturėjo vadovėlio, paaiškinančio, ką turėtų daryti. Jos kaimynystėje negyveno joks kitas Bažnyčios narys. Ji tik žinojo, kad Viešpats rūpinasi vargstančiais ir Paramos bendrijos devizo žodžius „Meilė niekada nesibaigia“.

Tai vyko didžiosios depresijos metais, kaip dabar juos vadiname. Buvo tūkstančiai bedarbių ir benamių. Taigi, jausdama, kad gavo Viešpaties pavedimą, savo kaimynų ji prašė senų rūbų, juos išskalbdavo, išlygindavo ir sudėdavo į kartonines dėžes savo verandoje iš kiemo pusės. Kai pinigų neturintiems žmonėms reikėdavo drabužių ir jie prašydavo jos kaimynų pagalbos, šie

sakydavo: „Eikite į tą namą šioje gatvėje. Ten gyvena mormonų moteris, kuri parūpins, ko jums reikia.“

Viešpats nevadovavo šiam miestui, bet dalį jo Jis pagerino. Jis pašaukė smulkutę moterėlę – vieną –, kuri pakankamai Juo pasitikėjo, kad sužinotų, ko Jis nori, kad ji padarytų, ir tada tai darė. Dėl to, kad pasitikėjo Viešpačiu, ji galėjo padėti šimtams stokojančių Dangiškojo Tėvo vaikų tame mieste.

Toks pasitikėjimas Dievu gali palaiminti ištisas tautas. Įsitikinau, kad galime pasitikėti Dievu, kad Jis įvykdys Almos pažadą, kad „štai Viešpats duoda visoms tautoms žmones iš jų pačių tautos ir liežuvio, kad mokytų jo žodžio, taip, išmintingai, visko, ką jis mato esant tinkama joms turėti“¹⁰.

Dievas neviešpatauja tautoms, bet rūpinasi jomis. Į įtakingus postus Jis gali pastatyti ir pastato asmenis, norinčius paties geriausio tai liaudžiai ir pasitikinčius Viešpačiu.¹¹

Mačiau tai keliaudamas po pasaulį. Mieste, kuriame gyvena daugiau nei dešimt milijonų žmonių, kalbėjau tūkstančiams šventųjų, susirinkusių į konferenciją. Tai vyko didelėje sporto arenoje.

Prieš susirinkimui prasidedant pastebėjau išvaizdų jauną vyrą, sėdintį priekinėje eilėje. Šalia buvo kiti, kurie, kaip ir jis, buvo apsirengę geriau nei daugelis jų aplinkinių. Aš paklausiau šalia manęs sėdinčio visuotinio Bažnyčios įgaliotinio, kas tie žmonės. Jis pakuždėjo, kad tai miesto meras ir jo darbuotojai.

Po susirinkimo eidamas prie savo automobilio nustebau, pamatęs savo darbuotojų apsuptą merą, laukiantį manęs, kad galėtų pasisveikinti. Jis žengė į priekį, ištiesė man ranką ir tarė: „Dėkoju, kad atvykote į mūsų miestą ir mūsų šalį. Dėkojame už tai, ką darote ugdydami savo žmones. Su tokiais žmonėmis ir tokiomis šeimomis mes galime sukurti darną ir klestėjimą, kurių norime savo liaudžiai.“

Tą akimirką supratau, kad jis yra vienas iš tų tyraširdžių, kuriam Dievas suteikė valdžią tarp savo vaikų. Esame nežymi mažuma tarp to didžio miesto ir šalies piliečių. Meras truputį žinojo apie mūsų doktriną ir pažinojo kelis mūsų žmones. Tačiau Dievas atsiuntė jam žinią, kad pastarųjų dienų šventieji, sudarę sandorą pasitikėti Dievu ir Jo įgaliotais tarnais, taps šviesa jo liaudžiai.

Pažįstu Dievo tarnus, kurie kalbės jums šioje konferencijoje. Juos Dievas pašaukė, kad perduotų žinias Jo vaikams. Apie juos Viešpats sakė:

„Ką aš, Viešpats, pasakiau, aš pasakiau ir neatsiprašinėju; ir nors dangūs ir žemė praeis, mano žodis nepraeis, bet viskas bus įvykdyta, ar mano paties balsu, ar mano tarnų balsu – tai tas pat.“¹²

Pasitikėjimą Juo parodote, kai klausote su ketinimu suprasti ir atgailauti, o tada einate ir darote, ko Jis beprašytų. Jei pasitikite Dievu tiek, kad šioje konferencijoje stengsitės išgirsti Jo žinią kiekviename pamoksle, giesmėje ir maldoje, jūs ją išgirsite. Ir jei tada eisite ir darysite, ką Jis nori, kad padarytumėte, jūsų galia pasitikėti Juo augs ir po kurio laiko jums užims žadą iš dėkingumo, supratęs, kad Jis ėmė pasitikėti jumis.

Liudiju, kad mūsų laikais Dievas kalba per savo išrinktus tarnus Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčioje. Tomas S. Monsonas yra Dievo pranašas. Mūsų Dangiškasis Tėvas ir Jo Sūnus Jėzus Kristus gyvi ir myli mus. Tai liudiju Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. Almos 29:1–3.
2. Almos 29:8.
3. Žr. Doktrinos ir Sandorų 29:36–37; Abraomo 3:27–28.
4. Mato 14:25–31.
5. 1 Nefio 3:7.
6. Psalmių 46:10.
7. Žr. *Bažnyčios prezidentų mokymai: Džozefas Smitas*, p. 28.
8. Džosefas Smitas–Istorija 1:16–17.
9. Pavyzdžiui, žr. Ezra Taft Benson, „Prepare for the Days of Tribulation“, Ensign, Nov. 1980, 33.
10. Almos 29:8.
11. Žr. 2 Metraščių 36:22–23; Ezros 1:1–3; Izaijo 45:1, 13.
12. Doktrinos ir Sandorų 1:38.

180-oji Visuotinė pusmetinė konferencija
Sekmadienio rytinė sesija, 2010 m. spalio 3 d.

Išsivalykime indo vidų

Prezidentas Boidas K. Parkeris
Dvylikos Apaštalų Kvorumo prezidentas

Niekur kitur Dievo dosnumas, maloningumas ir gailėstingumas nepasireiškia labiau nei atgailoje.

Ši Visuotinė konferencija buvo sušaukta tokiu metu, kada yra daug sumaišties ir tokių pavojų, dėl kurių mūsų jaunimui sunku suprasti, kuriuo keliu eiti. Įspėtiems per apreiškimus, kad taip ir turėjo būti, mūsų apaštalams ir pranašams visuomet būdavo parodoma, ką daryti.

Viešpats apreiškė pranašui Džozefui Smitui, „kad kiekvienas žmogus galėtų kalbėti Viešpaties Dievo, būtent pasaulio Gelbėtojo vardu“¹. Kai buvo sugrąžinti raktai, jų dėka kunigystės įgaliojimas per senelius, tėvus ir sūnus gali būti kiekvienuose namuose.

Prieš penkiolika metų, kai pasaulis buvo sumaištyje, Pirmoji Prezidentūra ir Dvylikos Apaštalų Kvorumas išleido kreipimąsi „Šeima. Pareiškimas pasauliui“, penktąjį pareiškimą Bažnyčios istorijoje. Tai yra gairės, kurias Bažnyčios nariams derėtų skaityti ir jų laikyti.

Jo pradžioje pareiškima: „Mes, Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios Pirmoji Prezidentūra ir Dvylikos apaštalų taryba, iškilmingai pareiškiamo, kad santuoka tarp vyro ir moters įsteigta Dievo ir kad šeima yra Kūrėjo plano Jo vaikų amžinajam likimui šerdis.“²

„Dievai nužengė suorganizuoti žmogaus pagal savo atvaizdą, suformuoti jo pagal Dievų atvaizdą, suformuoti juos vyrą ir moterį.

Ir Dievai tarė: Mes palaiminsime juos. Ir... nurodysime jiems būti vaisingiems ir daugintis, ir pripildyti žemę, ir užvaldyti ją.“³

Šitas įsakymas taip ir nebuvo atšauktas.

„Ir tuo išmėginsime juos, kad pamatytume, ar jie darys viską, ką Viešpats, jų Dievas, jiems įsakys.“⁴

Buvo numatyta, kad būtume laimingi, nes „žmonės yra, kad galėtų džiaugtis“⁵.

Lehis mokė, kad žmonės yra laisvi ir turi būti „laisvi... kad veiktų savo nuožiūra ir nebūtų veikiami, nebent įstatymo bausme didžiąją ir paskutiniąją dieną“⁶.

Senas posakis „Viešpats balsuoja už mane, o Liuciferis – prieš mane, tačiau lemiamas yra *mano* balsas“ gerai pavaizduoja doktrininę tiesą, kad mūsų valios laisvė yra galingesnė už priešininko valią. Valios laisvė yra labai vertinga. Galime kvailai, akiai ją atiduoti, tačiau ji negali būti iš mūsų atimta.

Taip pat yra labai senas pasiteisinimas: „Velnias mane privertė tai padaryti“. Tikrai ne! Jis gali jus apgaudinėti ar klaidinti, tačiau jis neturi galios jus ar ką kitą priversti nusidėti arba laikyti jus nuodėmėje.

Mums patikėta galia kurti gyvybę kartu atneša didžiausius džiaugsmus ir didžiausias pagundas. Mirtingo gyvenimo dovana ir gebėjimas kurti kitas gyvybes yra dieviška palaima. Teisiai naudodami tą galią galime prisiartinti prie Tėvo Danguje ir patirti džiaugsmo pilnatvę taip, kaip negalime to padaryti jokių kitu būdu. Ta galia nėra atsitiktinė laimės plano dalis. Ji yra pagrindinė – pati svarbiausia.

Tai, ar naudojame tą galią taip, kaip to reikalauja amžinieji įstatymai, ar nepaisome jos dieviškosios paskirties, nulems kuo tapsime. „Argi nežinote, kad jūs esate Dievo šventykla ir jumyse gyvena Dievo Dvasia?“⁷

Yra kažkas labai išlaisvinančio tame, kad žmogus savo laisva valia nusprendžia būti paklusnus mūsų Tėvui ir mūsų Dievui ir išreiškia šį apsisprendimą meldamasis Jam.

Kai paklūstame, galime mėgautis tomis galiomis santuokos sandoroje. Iš mūsų gyvybės šaltinių trykš mūsų vaikai, mūsų šeima. Meilė tarp vyro ir žmonos gali būti pastovi ir teikti pasitenkinimą visas mūsų gyvenimo dienas.

Jei kuriam šie palaiminimai nėra duoti šiame gyvenime, yra pažadėta, kad jie bus suteikti ateinančiame pasaulyje.

Tyra meilė reiškia, kad tik po amžinos ištikimybės priesaikos, teisėtos ceremonijos ir, idealiausiai, po užantspaudavimo apeigų šventykloje pradedama laisvai naudotis tomis gyvybę teikiančiomis galiomis, siekiant išreikšti meilę. Jomis galima dalintis tik tarp vyro ir moters, vyro ir žmonos, su tuo žmogumi, kuris bus mūsų bendražygis per amžius. Evangelijoje tai yra labai aiškiai apibrėžta.

Mes galime laisvai ignoruoti įsakymus, tačiau, kuomet apreiškimai kalba tokiais tiesiais žodžiais, kaip „nedarysi“, geriau jau kreipkime dėmesį.

Priešininkas pavydi bet kam, kuris turi galią kurti gyvybę. Šėtonas negali kurti gyvybės; jis yra impotentas. „Jis siekia, kad visi žmonės būtų nelaimingi kaip jis pats.“⁸ Jis siekia iškraipyti teisų gyvybę teikiančių galių naudojimą gundydamas jus įsitraukti į amoralius santykius.

Viešpats vartojo žodžius „panaši“ sukurdamas vaizdinį, kurį galėtų suprasti Jo pasekėjai, tarkim:

„Dangaus karalystė dar panaši į pirklių.“⁹

„Dangaus karalystė panaši į dirvoje paslėptą lobį.“¹⁰

Mūsų laikais baisi pornografijos įtaka panaši į pasaulį užliejantį marą, užkrečiantį vieną šen ir vieną ten, negailestingai bandantį įsibrauti į kiekvienus namus, dažniausiai per vyrą ir tėvą. To maro padariniai, nelaimėi, dažniausiai yra dvasiškai mirtini. Liuciferis siekia sužlugdyti „didįjį išpirkimo planą“¹¹, „didįjį laimės planą“¹².

Pornografija atstums, *visada* atstums Kristaus Dvasią ir trukdys mūsų Dangiškajam Tėvui bendrauti su Savo vaikais ir sugriaus švelnius vyro ir žmonos santykius.

Kunigystė yra aukščiausia galia. Ji gali apsaugoti jus nuo pornografijos maro – o tai tikrai maras – jeigu pasiduosite jos įtakai. Jeigu žmogus yra paklusnus, kunigystė gali parodyti, kaip palikti tą įprotį ir netgi atsikratyti paties polinkio. Kunigystę turintieji turi tą įgaliojimą ir turėtų jį panaudoti žalingoms įtakoms įveikti.

Mes skambiname pavojaus varpais ir perspėjame Bažnyčios narius, kad pabustų ir suprastų, kas vyksta. Gimdytojai, būkite budrūs, visuomet budėkite, kad tas nelabumas neišiveržtų į jūsų šeimos ratą.

Mokome moralinės elgsenos standartų, kurie apsaugos mus nuo įvairių Šėtono pateiktų santuokos pakaitalų ar klastočių. Turime suprasti, kad bet koks įtikinėjimas pradėti bet kokius santykius, kurie nesiderina su Evangelijos principais, yra blogas. Iš Mormono Knygos sužinome, kad „nelabumas niekada nebuvo laimė“¹³.

Kai kurie mano, kad jie buvo tokie sukurti ir negali įveikti tų, jų supratimu, įgimtų potraukių į tai, kas netyra ir nenatūralu. Taip nėra! Atminkite, Dievas yra mūsų Dangiškasis Tėvas.

Paulius pažadėjo, kad „Dievas... neleis jūsų mėginti virš jūsų jėgų, bet su išmėginimu duos ir išeitį, kad galėtumėte atsilaikyti“¹⁴. Jūs galite, jei norite, atsikratyti įpročių ir nugalėti polinkį bei pasitraukti nuo to, kas netinka bet kuriam Bažnyčios nariui. Kaip Alma įspėjo, turime nuolat budėti ir melstis.¹⁵

Izaijas perspėjo: „Vargas vadinantiems pikta geru, o gerą – piktu, keičiantiems tamsą į šviesą, o šviesą į tamsą, laikantiems karčius dalykus saldžiais, o saldžius – karčiais!“¹⁶

Prieš daug metų lankiausi vienoje Albuquerkio mokyklų. Mokytoja man papasakojo apie jaunuolį, kuris į klasę atsinešė kačiuką. Turbūt įsivaizduojate – tai suardė pamoką. Ji paprašė jo parodyti kačiuką visai klasei.

Tai tęsėsi tol, kol vienas iš vaikų paklausė: „Ar tas kačiukas berniukas ar mergaitė?“

Nenorėdama gilintis į tą temą mokytoja pasakė: „Tai nesvarbu. Tai tiesiog kačiukas.“

Tačiau mokiniai neatlyžo. Galiausiai vienas vaikas pakėlė ranką ir pasakė: „Žinau, kaip galime atsakyti.“

Susitaikiusi su mintimi, kad tos temos nepavyks išvengti, mokytoja pasakė: „Ir kaipgi galime atsakyti?“

Mokinys tarė: „Turime balsuoti!“

Galite iš to pasakojimo pasijuokti, tačiau jei nesame budrūs, šiais laikais yra tokių, kurie ne tik toleruoja, bet ir skatina balsuoti, siekdami pakeisti įstatymus, kurie įteisintų amoralumą taip, lyg balsavimas kažkokiu būdu pakeistų Dievo įstatymų prasmę ir prigimtį. Įstatymo, prieštaraujančio gamtos dėsniams, būtų neįmanoma įgyvendinti. Pavyzdžiui, ką padėtų balsavimas prieš gravitacijos dėsnį?

Tiek moraliniai, tiek fiziniai įstatymai „neatšaukiamai [paskelbti] danguje prieš šio pasaulio įkūrimą“¹⁷ ir negali būti pakeisti. Istorija vėl ir vėl parodo, kad moralinių standartų nepakeis mūšiai ir balsavimas. To, kas iš esmės neteisinga ar bloga, įteisinimas neapsaugos nuo skausmo ir bausmių, kurie seks taip, kaip po dienos seka naktis.

Nepaisant prieštaravimų, mes pasiryžę laikytis kurso. Laikysimės Evangelijos principų, įstatymų ir apeigų. Jeigu kažkas jų nesąmoningai ar tyčia nesupranta, tebūnie. Mes negalime pasikeisti, mes nekeisime moralės standartų. Kai nusižengiame Dievo įstatymams, greitai išklystame iš savo kelio. Jeigu nesaugosime ir nepuoselėsime savo šeimos, tikrai žlugs civilizuotumas ir mūsų laisvės.

„Aš, Viešpats, esu įpareigotas, kai jūs darote, ką aš sakau; bet kai nedarote, ką aš sakau, netenkate pažado.“¹⁸

Kiekviena siela, kuri yra įkalinta nuodėmės, kaltės ar iškrypimo kalėjime, turi raktą nuo jo durų. Raktas vadinasi „atgaila“. Jeigu žinote, kaip panaudoti tą raktą, priešininkas negali jūsų sulaikyti. Principai dvyniai – atgaila ir atleidimas – pagal stiprumą pranoksta stubbinančią gundytojo galią. Jeigu jus varžo nevertas įprotis ar polinkis, turite liautis žalingai elgtis. Tais sunkiais laikais jums padės angelai¹⁹ ir ves kunigystės vadovai.

Niekur kitur Dievo dosnumas, maloningumas ir gailėstingumas nepasireiškia labiau nei atgailoje. Ar suprantate Dievo Sūnaus, mūsų Gelbėtojo, mūsų Išpirkėjo atlikto Apmokėjimo absoliučią apvalančią galią? Jis sakė: „Aš, Dievas, iškentėjau tai už visus, idant jie nekenėtų, jeigu atgailaus.“²⁰ Tuo dievišku meilės veiksmu Gelbėtojas sumokėjo baudą už mūsų nuodėmes, kad mums nereikėtų mokėti.

Tiems, kurie to tikrai trokšta yra kelias atgal. Atgaila yra panaši į valiklį. Netgi įsigėrusios nuodėmės dėmės bus išvalytos.

Kunigystę turintieji nešiojasi priešnuodį, skirtą pašalinti baisius pornografijos vaizdinius ir ištrinti kaltę. Kunigystė apima galią atrakinti įpročių įtaką, netgi nuimti žalingo įpročio grandines, kad ir kaip stipriai varžančias. Ji gali išgydyti praeties klaidų randus.

Visuose apreiškimuose nežinau gražesnių ir labiau guodžiančių žodžių, nei šitie: „Štai, tam, kuris atgailavo dėl savo nuodėmių, yra atleidiama, ir aš, Viešpats, jų daugiau nebeprisimenu.“²¹

Kartais sunkiausia atgailos dalis, netgi po išpažinties ir nuobaudų, yra atleisti sau pačiam. Turite suvokti, kad atleidimas reiškia atleisti.

„Kaip dažnai mano žmonės beatgailautų, aš atleisiu jiems jų nusižengimus prieš mane.“²²

Prezidentas Džozefas Fildingas Smitas papasakojo man apie atgailaujančią moterį, besistengiančią ištrūkti iš labai amoralaus gyvenimo. Ji paklausė jo, ką dabar turėtų daryti.

Savo ruožtu jis paprašė jos iš Senojo Testamento perskaityti pasakojimą apie Lotą ir Loto žmoną, kuri pavirto druskos stulpu.²³ Tuomet jis jos paklausė: „Ko galite pasimokyti iš šių eilučių?“

Ji atsakė: „Kad Viešpats sunaikins nelabuosius.“

„Ne!“ Prezidentas Smitas paaiškino, kad pamoka tai atgailaujančiai moteriai ir jums yra: „Nežiūrėkite atgal!“

Kaip bebūtų keista, galbūt paprasčiausias ir galingiausias apsaugojimas ir vaistas prieš pornografiją ar bet koki nešvarų veiksmą, tai ignoruoti arba vengti to. Ištrinkite iš savo galvos bet kokią nevertą mintį, kuri bando įleisti šaknis. Kai tik nusprendžiate likti švarūs, išreiškiate Dievo jums duotą valios laisvę. O tuomet, kaip patarė prezidentas Smitas, „Nežiūrėkite atgal“²⁴.

Pažadu, kad jūsų ir jūsų šeimos laukia taika ir laimė. Galutinis visos Bažnyčios veiklos tikslas yra – kad vyras su žmona ir savo vaikais būtų laimingi namuose. Jums, kurie kovojate su baisiu pornografijos maru iššaukiu Viešpaties palaiminimus, kad rastumėte gydymą, kuris mums prieinamas per Viešpaties kunigystę. Liudiju apie šią galią Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. Doktrinos ir Sandorų 1:20–21.
2. „Šeima. Pareiškimas pasauliui“, 35602 156.
3. Abraomo 4:27–28.
4. Abraomo 3:25.
5. 2 Nefio 2:25.
6. 2 Nefio 2:26.
7. 1 Korintiečiams 3:16.
8. 2 Nefio 2:27.
9. Mato 13:45.
10. Mato 13:44.
11. Jakūbo kn. 6:8; Almos 34:31.
12. Almos 42:8.
13. Almos 41:10.
14. 1 Korintiečiams 10:13.
15. Žr. Almos 13:28.
16. Izaijo 5:20.
17. Doktrinos ir Sandorų 130:20.
18. Doktrinos ir Sandorų 82:10.
19. Žr. 2 Nefio 32:3.
20. Doktrinos ir Sandorų 19:16.
21. Doktrinos ir Sandorų 58:42.
22. Mozijo 26:30.
23. Žr. Pradžios 19:26.
24. Žr. Boyd K. Packer, *The Things of the Soul* (1996), 116.

180-oji Visuotinė pusmetinė konferencija
Sekmadienio rytinė sesija, 2010 m. spalio 3 d.

Šventoji Dvasia ir apreiškimas

Vyresnysis Džėjus E. Džensenas
Septyniiasdešimties prezidentūra

Šventoji Dvasia yra trečiasis Dievybės narys ir kartu su Tėvu bei Sūnumi žino viską.

Būdamas jaunas vyresnysis, ištarnavęs misijoje maždaug metus su trupučiu, ir skaitydamas Raštus bei pastarųjų dienų apaštalų žodžius apie apreiškimą ir Šventąją Dvasią buvau priblokštas staiga suvokęs, kad neturiu asmeninio liudijimo, ypač apie Tėvą ir Sūnų. Išvykau į misiją gyvendamas iš savo nuostabių tėvų pasiskolinta šviesa. Niekada neabejodamas jų žodžiais nemaniau siekti savo dvasinio liudijimo. Vieną 1962 metų vasario vakarą San Antonijuje, Teksaso valstijoje, suvokiau, jog turiu sužinoti pats. Mūsų mažame bute susiradau vietą, kurioje galėjau tyliai melstis balsu, maldaudamas: „Dangiškasis Tėve, ar Tu ten esi? Turiu sužinoti pats!“

Praėjus kuriam laikui tą vakarą pirmą kartą sužinojau, kad Dievas ir Jėzus egzistuoja. Negirdėjau girdimo balse ir nemačiau dangiškos Esybės. Žinojau taip, kaip galbūt jūs pažinote, – tai yra per „neapsakomą Šventosios Dvasios dovaną“ (žr. DS 121:26) ir apreiškimo dvasią (žr. DS 8:1–3), kalbėjusią ramybę mano protui (žr. DS 6:23) ir užtikrinimus mano širdžiai (žr. Almos 58:11).

Po to patyrimo stebėjau, kaip pildėsi tai, ką pažadėjo Alma, jei pabusime ir pažadinsime savo sielos galias netgi tiek, jog išbandysime jo žodžius (žr. Almos 32:27). Iš tų žodžių, arba sėklų, išaugo medžiai, tikri milžiniški liudijimo medžiai. Procesui tęsiantis vyksta daugiau bandymų su žodžiu, todėl pasirodo daugiau liudijimo medžių, sudarančių tikrą mišką, kuris remiasi per Šventąją Dvasią gautu apreiškimu.

Šventoji Dvasia – trokštama dovana

Apsilankęs Amerikose, Gelbėtojas pašaukė dvylika mokinių. Viena iš jo žinių jiems bei liaudžiai buvo apie Šventąją Dvasią. Po savo mokymo Gelbėtojas pasišalino ir pažadėjo sugrįžti kitą dieną. Jie darbavosi visą naktį, kad surinktų įmanomai daugiau žmonių pasiklausyti Jo.

Mokiniai surinko žmones į dvylika grupių, kad galėtų juos mokyti to, ką juos mokė Gelbėtojas. Svarbiausias iš jų mokymų buvo apie Šventosios Dvasios svarbą, ką liudijo šie žodžiai (žr. 3 Nefio 11–18). Tada žmonės suklaupė ir meldėsi. Jie iš visos širdies troško gauti Šventąją Dvasią (žr. 3 Nefio 19:8–9).

Gelbėtojas pasirodė jiems ir melddamasis Tėvui patvirtino Šventosios Dvasios svarbą:

„Tėve, aš dėkoju tau, kad suteikei Šventąją Dvasią šitiems, kuriuos aš išsirikau...“

Tėve, aš meldžiu tave suteikti Šventąją Dvasią visiems tiems, kurie tikės jų žodžiais.“ (3 Nefio 19:20–21.)

Remdamasis šiuo Mormono Knygoje aprašytu įvykiu, geriau suprantu, kodėl prezidentas Vilfordas Vudrufas sakė, „kad Šventosios Dvasios dovana yra didžiausia dovana, kokia tik gali būti suteikta žmogui... Ji neapsiriboja vyrais nei apaštalais ar pranašais; ji priklauso kiekvienam ištikimam vyrui ir moteriai bei kiekvienam vaikui, kuris pakankamo amžiaus, kad priimtų Jėzaus Evangeliją“ (*Teachings of Presidents of the Church, Wilford Woodruff* (2004), p. 49).

Sunkiomis akimirkomis atsakymus gauname per apreiškimą

Šventoji Dvasia yra trečiasis Dievybės narys ir kartu su Tėvu bei Sūnumi žino viską (žr. DS 35:19; 42:17). Ji atlieka keletą svarbių vaidmenų. Svarbiausias iš jų yra mokyti ir liudyti apie Tėvą ir Sūnų (žr. 3 Nefio 28:11). Kiti vaidmenys yra tokie: Ji apreiškia tiesą apie viską (žr.

Moronio 10:5) ir Ji veda daryti gera (žr. DS 11:12).

Prezidentas Tomas S. Monsonas rodo svarbų pavyzdį, kaip būti vedamam daryti gera. Jis seka Gelbėtojo pavyzdžiu, kuris „vaikščiojo, darydamas gera“ (Apd 10:38). Jis mokė apie svarbą neignoruoti Šventosios Dvasios raginimų kažką aplankyti, tarnauti jam ar jai ir jį išgelbėti.

Tačiau kartais nėra tokio, kaip prezidentas Monsonas, nėra namų mokytojo, nėra rūpestingos sesers, galinčios patarnauti sunkią akimirką. Tokiose situacijose išmokau rasti Guodėjo vadovavimą ir paguodą. Tai yra dar vienas Šventosios Dvasios vaidmuo (žr. DS 36:2).

Mūsų anūkas Kvintonas gimė turėdamas daug įgimtų defektų ir tepragyveno be trijų savaičių metų. Per tą laiką jis vis buvo guldomas į ligoninę. Mudu su seserimi Džensen tuo metu gyvenome Argentinoje. Mes tikrai norėjome būti su savo vaikais, kad paguostume juos ir būtume jų guodžiami. Tai buvo mūsų mylimas anūkas, ir mes norėjome būti kartu. Galėjome tik melstis ir tai darėme labai širdingai!

Su seserimi Džensen lankėmės vienoje misijoje, kai sužinojome apie Kvintono mirtį. Stovėjome maldos namų prieškambarėje, apsikabinome ir guodėme vienas kitą. Liudiju jums, kad iš Šventosios Dvasios atėjo užtikrinimas, ramybė, pranokstanti bet koki supratimą, ir tai tęsiasi iki šiol (žr. Filipiečiams 4:7). Taip pat jautėme nenusakomą Šventosios Dvasios dovaną mūsų sūnaus ir marčios bei jų vaikų gyvenime, kurie iki šiol kalba apie tą metą su ypatingu tikėjimu, ramybe ir paguoda.

Apreiškimas ir Mormono Knyga

Ta pati apreiškimo dovana paveikė mano liudijimą apie Mormono Knygą. Skaičiau, studijavau, tyrinėjau ir sotinausi ja dar ir dar kartą. Šventoji Dvasia apreiškė man jos teisingumą ir dieviškumą.

Prezidentas Gordonas B. Hinklis Mormono Knygą pavadino vienu iš keturių pagrindinių Bažnyčios kertinių akmenų, kurių kiti yra Džozefo Smito Pirmasis regėjimas, kunigystės sugražinimas ir, žinoma, mūsų liudijimas apie Jėzų Kristų, svarbiausią kartinį akmenį (žr. Efeziečiams 2:19–21). „Tos keturios didžios Dievo duotos dovanos, – aiškino jis, – yra nepajudinami kartiniai akmenys, kurie įtvirtina Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčią, taip pat ir jos narių asmeninius liudijimus bei įsitikinimus.“ („Four Cornerstones of Faith“, *Liahona*, Feb. 2004, 7.)

Tos keturios Dievo duotos dovanos tapo mano tikėjimo ir liudijimo inkaru. Kiekvieną iš jų man patvirtino apreiškimas per Šventąją Dvasią. Tačiau kelioms minutėms norėčiau susitelkti ties dviem iš šių kertinių dovanų: Pirmuoju regėjimu ir Mormono Knyga. Yra svarbu, kad jos prasideda namų aplinkoje, kur vaikai gimsta geriems gimdytojams ir yra jų gerai mokomi (žr. 1 Nefio 1:1). Įvykiai Lehis ir Džozefo Smito gyvenime yra panašūs (žr. 1 Nefio 1 ir DžS–I 1):

- Abu turėjo konkrečių poreikių. Lehis turėjo išsigelbėti pats ir išgelbėti savo šeimą iš neišvengiamo Jeruzalės sugriovimo, o Džozefas Smitas – sužinoti, kuri bažnyčia tikra.
- Abu meldėsi.
- Abu regėjimuose matė Tėvą ir Sūnų.
- Abu gavo po knygą.
- Abu skelbė.
- Abu iš Šventosios Dvasios per regėjimus ir sapnus gavo apreiškimus.
- Galiausiai nedori žmonės grasino jiems. Lehis ir jo žmonės pabėgo ir išgyveno. Džozefas buvo nužudytas.

Ar tad stebėtina, kad misionieriai kviečia nuoširdžiai ieškančiuosius tiesos pradėti studijuoti Mormono Knygą nuo 1 Nefio knygos? Ši knyga yra *persmelkta* Viešpaties Dvasios. Pirmuose skyriuose yra aiški žinia, kad apreiškimas ir Šventoji Dvasia yra suteikiami ne tik pranašams, bet ir tėvams, motinoms bei vaikams.

Žinia apie apreiškimą ir Šventąją Dvasią tęsiasi per visą Mormono Knygą. Pranašas Džozefas Smitas taip apibendrina tas tiesas: „Atimkite Mormono Knygą bei apreiškimus, ir kurgi tada mūsų religija? Jos nebeliktų.“ (*Bažnyčios prezidentų mokymai: Džozefas Smitas*, p. 188.)

Mes, kaip pastarųjų dienų šventieji, per apreiškimą esame gavę liudijimą apie Mormono Knygą, kuris užtikrina mus, kad ši religija ir jos doktrinos yra tikros (žr. Mormono Knygos įvadą).

Dvasios dalykai yra šventi ir juos sunku išreikšti. Mes, kaip ir Amonas, pareiškiame: „Štai, sakau jums, kad negaliu apsaityti net mažiausios dalelės to, ką jaučiu.“ (Almos 26:16.)

Tačiau liudiju, kad Šventoji Dvasia yra tikra ir Ji yra liudytojas, apreiškėjas, guodėjas, vedlys ir dieviškas mokytojas.

Nuolankiai liudiju, kad ši tikroji ir gyvoji Bažnyčia, ši religija remiasi tais keturiais kertiniais akmenimis. Liudiju, kad Jėzus Kristus iš tiesų yra svarbiausias kertinis akmuo (žr. Efeziečiams 2:19–21). Prezidentas Tomas S. Monsonas yra Viešpaties pranašas ir tie penkiolika vyrų, sėdinčių už manęs, yra pranašai, regėtojai, apaštalai ir apreiškėjai. Jie turi kunigystę ir karalystės raktus. Myliu, gerbiu ir palaikau juos. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

180-oji Visuotinė pusmetinė konferencija
Sekmadienio rytinė sesija, 2010 m. spalio 3 d.

Būk tikintiesiems pavyzdys

Meri N. Kuk

Pirmoji patarėja visuotinėje Merginų organizacijos prezidentūroje

Šiandien norėčiau jus pakviesti, kad būtumėte „tikintiesiems pavyzdys tikėjimu [ir] skaistumu“.

Neseniai mūsų šeimoje gimė mažoji Rubė. Žvelgdama į jos mielą veidelį žavėjausi mokymu, kad prieš ateidama į šią žemę ji gyveno Dangiškojo Tėvo akivaizdoje. Ji priėmė Jo didį laimės planą ir nusprendė sekti Juo ir Jėzumi Kristumi, mūsų Gelbėtoju.¹ Dėl šio sprendimo jai buvo leista ateiti į žemę ir patirti mirtingąjį gyvenimą bei tobulėti amžinojo gyvenimo link. Dabar, kai jos dvasia susijungusi su kūnu, Rubė pradėjo mokytis. Čia ji bus išbandyta, galės nuspręsti sekti Kristumi ir pasiruošti, kad būtų verta amžinojo gyvenimo.

Rubė šion žemėn atėjo tyra, bet, kaip numato šis planas, ji susidurs su išbandymais ir pagundomis, ji klys. Tačiau per mūsų Gelbėtojo Apmokėjimą Rubei bus atleista, ji galės gauti džiaugsmo pilnatvę ir vėl tapti tyra, pasiruošusi amžinai gyventi Dangiškojo Tėvo akivaizdoje.

Praėjus kelioms valandoms po jos gimimo, man teko garbė savo rankose laikyti šį brangų kūdikėlį. Jos mamai tariau: „Ak, mes turime išmokyti Rubę, kaip būti dora moterimi, skaisčia ir neįkainojama, ką ir reiškia jos vardas.“²

Jos mama atsakė: „Pradedu šiandien.“

Kaip Rubės mama „pradės šiandien“? Kaip mes, gimdytojai, seneliai ir vadovai, atvedame ir išlaikome savo vaikus – jaunimą – kelyje vedančiame į amžinąjį gyvenimą? Turime būti „tikintiesiems pavyzdys.“³

Pranašas Brigamas Jangas sakė: „Niekuomet neturėtume sau leisti daryti nieko tokio, ko nenorime, kad darytų mūsų vaikai. Turėtume parodyti tokį pavyzdį, koku norime, kad jie sektų.“⁴ Kiekvienas, būdamas geras pavyzdys, galime „pradėti šiandien“.

Šiandien norėčiau jus pakviesti, kad būtumėte „tikintiesiems pavyzdys tikėjimu, [ir] skaistumu“⁵ – dviem savybėmis, būtinomis išgelbėjimui.

Būkite tikintiesiems pavyzdys tikėjimu. Aktyviai stiprinkite savo pačių tikėjimą ir liudijimą apie Jėzų Kristų, taip ruošdamiesi liudyti savo vaikams tiek žodžiu, tiek pavyzdžiu.

Leiskite man papasakoti jums apie nuostabią motiną, kurios gyvenimas rodė tikėjimo pavyzdį. Kai Džozefas Smitas buvo dar mažas berniukas, apie tikėjimą į Dievą išmoko stebėdamas savo mamą Liusę Mek Smit. Liusė atsakymų ieškodavo tyrinėdama Raštus.⁶ Džozefas sekė mamos pavyzdžiu ir ieškodamas atsakymo atsivertė Bibliją.⁷

Šeimos problemas Liusė sprendė vienuoje, ieškodama Viešpaties pagalbos maldoje. Liusė sakė, kad vieną dieną, šeimoje kilus nesutarimui dėl religijos, ji „nuėjo į netoliese esantį nuostabų vyšnių sodelį ir meldėsi Viešpačiui...“⁸.

Kai Liusę puolė ligos, kai Džozefas dėl osteomielito vos neprarado kojos, kai Džozefo sesuo Sofronija vos nenumirė nuo vidurių šiltinės, ji taip pat meldėsi stipriai tikėdama. Apie Sofronijos ligą Liusė rašė: „Žvelgiau į savo vaiką ... Mužu su vyru sudėjome rankas ir prie lovos puolėme ant kelių. Dievui liejome savo širdgėlą ir maldavimus...“⁹ Sofronija išgyveno. Esu tikra, kad Liusės vaikai dažnai matė ją besimeldžiančią, kupiną tikėjimo. Jie matė, kaip ji gavo atsakymus į savo maldas.

Liusė tikėdama meldė vadovavimo. Džozefas, kaip ir jo motina, ieškojo atsakymo pas Viešpatį – nuėjo į giraitę, kur meldėsi tikėdamas.

Kaip ir Liusė, turime parodyti savo vaikams bei jaunimui, kaip sustiprinti savo tikėjimą ir liudijimą apie Jėzų Kristų. Tai pasieksime stiprindami savo tikėjimą, studijuojami Raštus ir meldamiesi, tiek asmeniškai, tiek ir kartu su vaikais.

Mūsų laikais esame palaiminti labiau už Liusę – turime ne tik Bibliją. Turime pastarųjų dienų Raštus ir pastarųjų dienų pranašų žodžius, kad „saugiai mus vestų“¹⁰ į amžinąjį gyvenimą. Mormono Knygoje sužinome apie kelyje buvusius žmones, kurie „nuolat tvirtai [laikėsi] geležinės lazdos“¹¹, kuri simbolizuoja „Dievo žodį“¹². Pilname pagundų šiuolaikiniame pasaulyje, Šėtonui savo apgaule besistengiant išvesti mus iš Dievo kelio, gali būti sunku „tvirtai [laikytis]“. Jei viena ranka laikomės lazdos, o kita pasaulio, pastūmėjame savo vaikus ir jaunimą paklysti. Jei mūsų pavyzdys nėra aiškus, tuomet, Jokūbo žodžiais tariant, mes „savo blogais pavyzdžiais [prarandame] savo vaikų pasitikėjimą...“¹³.

Gimdytojai, seneliai ir vadovai, jūsų žinia turi būti aiški. Aiškumas įmanomas tik tuomet, kai abi jūsų rankos yra ant lazdos ir kai gyvenate pagal tiesas, esančias Raštuose ir pastarųjų dienų pranašų žodžiuose. Gal neauginate pranašo, kaip tai darė Liusė, tačiau tikrai auginate rytdienos vadovus. Jūsų, kaip ir jos, veiksmai yra glaudžiai susiję su jų tikėjimu.

Tęsiu, būkite tikintiesiems pavyzdys skaisnumu. Tapti skaisčius galime tik per mūsų Gelbėtojo Apmokėjimą. Kiekvienam iš mūsų šis tapimo skaisčiu procesas prasideda nuo tikėjimo, atgailos ir mūsų pirmosios krikšto sandoros.

Kad padėtume savo vaikams gyventi pagal krikšto sandorą, Vyresnysis Robertas D. Heilsas patarė: „Mes mokome juos, kad tą akimirką, kai jie išžengia iš vandens, jie išžengia iš pasaulio ir įžengia į Dievo karalystę. Sudarydami sandorą jie sutinka paklusti Jo įsakymams...“¹⁴

„Sandoros mus griežtai įpareigoja gerbti savo įsipareigojimus Dievui. Norėdami laikytis savo sandorų, turime atsisakyti veiklų ar interesų, trukdančių mums gerbti tas sandoras.“¹⁵

Knygelė *Jaunimo stiprybės vardan* yra nuostabi priemonė, padedanti jaunimui suprasti šią šventą sandorų sudarymo pareigą bei tų sandorų laikymosi dėka gaunamą skaisnumo palaimą. Joje galima rasti pastarųjų dienų pranašų žodžius – geležinę lazda, kuri saugiai ves juos siauru ir ankštu keliu. Ji neleis jiems pakliūti į Šėtono spąstus, galinčius užkirsti kelią jų pažangai. Šioje knygelėje taip pat rasite daugybę palaimų, gaunamų dėl paklusnumo ir dėl to, kad siekiame to, kas „dora, [ir] mylėtina“¹⁶.

Gimdytojai, įsigykite asmeninį šios knygelės egzempliorių. Dažnai skaitykite tą knygelę. Patys gyvenkite pagal nurodytus standartus. Giliau aptarinėkite Evangeliją su jaunimu. Tai padės jiems įgyti troškimą gyventi pagal standartus bei suvokti jų reikšmę ir prasmę.

Standartai apibrėžti skyreliuose „Pramogos ir žiniasklaida“ bei „Apranga ir išvaizda“ gali

sukelti didelių sunkumų, kadangi tai vis labiau prieštarauja pasaulio standartams.

Turime propaguoti tai, kas „dora, ir mylėtina,“ rinkdamiesi žiniasklaidos priemones. Turime pasirūpinti, kad mūsų namuose naudojamos masinės informacijos priemonės nedarytų mūsų nejautrių Dvasiai, nekenktų mūsų santykiams su šeima ir draugais, neskatintų mumyse pomėgių, nederančių su Evangelijos principais. Pavyzdžiui, mes galime padėti savo vaikams suprasti, kad jei valandų valandas praleisime naudodamiesi internetu, populiaria žiniasklaida, mobiliaisiais telefonais, žaisdami video žaidimus ar žiūrėdami televizorių, tai atitrauks mus nuo naudingų veiklų ir vertingo bendravimo su žmonėmis.

Savo apranga ir išvaizda taip pat parodome tai, kas „dora, [ir] mylėtina“. Būdami sandoros žmonės, turime pareigą rūpintis, saugoti ir deramai pridengti savo kūnus. Turime padėti savo vaikams ir jaunimui suvokti, kad gerbiame savo kūnus kaip šventyklas ir Dievo dovanas.¹⁷ Pavyzdį rodome nepirkdami ir nenešiodami nekuklios aprangos, kuri yra pernelyg aptempta, permatoma ar kažkokiu būdu per daug išryškinanti.

Tie, kurie laikosi sandorų, stengiasi būti paklusnūs „visada ... ir visur“¹⁸, nes jie myli Dievą ir Jo pažadėtąsias palaimas. Kartą vakare vaikščiojau su savo vyru, praėjome vestuvių puotą, vykusią lauke. Mes nepažinojome tų žmonių, tačiau bemat pajutome doros poveikį. Jų pasirinkta muzika ir apranga buvo miela. Švytinčios jaunosios suknelė buvo neabejotinai kukli, kaip ir vestuvių palydos apranga. Ši šeima nusprendė tos dienos šventumo nesutepti pasauliu.

Dabar leiskite tarti žodį nuostabiam Bažnyčios jaunimui. Ačiū už jūsų teismo pavyzdžius savo draugams, mokytojams, vadovams ir šeimoms. Žinau, kad daugelis iš jūsų esate vieninteliai Bažnyčios nariai savo šeimose. Gali būti, kad net į Bažnyčią einate vieni. Už savo pasiryžimą ir teismo pavyzdį esate verti pagyrimo. Būkite kantrūs ir toliau teisiai gyvenkite. Daug kas gali jums padėti. Prezidentas Tomas S. Monsonas sakė: „Tačiau netgi ir pavyzdinga šeima ... gali naudotis gerų ir nuoširdžiai besirūpinančių vyrų [ir moterų] pagalba.“¹⁹

Savo apylinkėse ir kuoluose susiraskite tokius vadovus, kurie yra tikintiesiems pavyzdys, ir mokykitės iš jų.

Kai buvau mergina susiradau pavyzdžius tikintiesiems. Be mano gimdytojų, vienas tokių pavyzdžių buvo mano teta Karma Katler. Gyvai prisimenu, kaip ji kalbėjo kuolo standartų vakaronėje, kai man buvo šešiolika. Ji mokė apie skaistumo svarbą ir kodėl svarbu būti pasiruošusiems šventyklos santuokai. Mane jos liudijimas sujaudino iki gelmių. Nuo pat vaikystės buvau jos doro gyvenimo liudininkė. Žinojau, kad jos gyvenimas sutapo su jos mokymais. Norėjau sekti jos pavyzdžiu.

Vaikinai ir merginos, *jūs* galite pradėti šiandien būti tikintiesiems pavyzdys tikėjimu ir skaistumu. Kasdien studijuodami Raštus ir melsdamiesi stiprinkite savo tikėjimą ir liudijimą. Laikykitės savosios krikšto sandoros. Tai išlaikys jus skaisčius ir vertus Šventosios Dvasios vadovavimo. Galite pradėti šiandien būti pavyzdžiai kitiems, pavyzdžiai, kuriais jie galėtų sekti.

Kas žino, galbūt būsite pavyzdys, kurio vieną dieną prireiks Rubei. Kol kas Rubės kelionės į amžinąjį gyvenimą pradžia yra nuostabi. Jos gimdytojai kiekvieną dieną pradeda pasiryžę būti tikintiesiems pavyzdys, įtvirtindami teismo standartus jos namuose. Viliamės, kad Rubė, naudodamasi savo valios laisve, nuspręs sekti.

Esu dėkinga už laimės planą. Liudiju, kad tai vienintelis būdas, kaip Rubė ir kiekvienas iš mūsų galime vėl tapti skaistūs ir per amžius gyventi Dangiškojo Tėvo akivaizdoje. Kiekvienas pradėkime šiandien. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. Žr. Abraomo 3:22–26.
2. Žr. Patarlių 31:10.
3. 1 Timotiejui 4:12.
4. Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young (1997), 173.
5. 1 Timotiejui 4:12.
6. See Lucy Mack Smith, History of Joseph Smith by His Mother, ed. Scot Facer Proctor and Maurine Jensen Proctor (1996), 50.
7. Žr. Džozefas Smitas–Istorija 1:11–12.
8. Smith, History of Joseph Smith, 58.
9. Smith, History of Joseph Smith, 69.
10. „The Iron Rod“, Hymns, no. 274.
10. 1 Nefio 8:30.
11. 1 Nefio 11:25.
13. Jokūbo 2:3–5.
14. Robert D. Hales, Return: Four Phases of Our Mortal Journey Home (2010), 60.
15. *Skelbti mano Evangeliją*, p. 63.
16. Tikėjimo Teiginiai 1:13.
17. Žr. 1 Korintiečiams 3:16.
18. Mozijo 18:9.
19. Thomas S. Monson, „Examples of Righteousness“, Liahona, May 2008, 66.

180-oji Visuotinė pusmetinė konferencija
Sekmadienio rytinė sesija, 2010 m. spalio 3 d.

Bendravimo kanalai

Vyresnysis Dalinas H. Ouksas
Iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo

Mirtingojo gyvenimo paskirtis yra augimas. Kad jis vyktų, turime proporcingai naudotis abiem – tiek asmeniniu, tiek kunigystės – kanalais.

Mūsų Dangiškasis Tėvas savo vaikams parūpino du bendravimo su Juo kanalus – vadinamąjį asmeninį kanalą ir kunigystės kanalą. Visi turėtų suprasti, kaip veikia šie svarbūs bendravimo kanalai, ir naudotis jais abiem.

I. Asmeninis kanalas

Per asmeninį kanalą mes tiesiogiai meldžiamės savo Dangiškajam Tėvui, kuris mums atsako Savo, o ne žmonių sukurtais kanalais. Mes meldžiamės Dangiškajam Tėvui Jėzaus Kristaus vardu, o Jis mums atsako per Savo Šventąją Dvasią ir kitais būdais. Šventosios Dvasios misija yra liudyti apie Tėvą ir Sūnų (žr. Jono 15:26; 2 Nef 31:18; 3 Nef 28:11), vesti mus į tiesą (žr. Jono 14:26, 16:13) ir atskleisti mums viską, ką turėtume daryti (žr. 2 Nef 32:5). Šis asmeninis kanalas, skirtas bendravimui su mūsų Dangiškuoju Tėvu per Jo Šventąją Dvasią, yra mūsų liudijimo apie tiesą šaltinis, žinių šaltinis ir per mylintį Dangiškąjį Tėvą gaunamo asmeninio vadovavimo šaltinis. Šis kanalas yra svarbus Jo nepaprasto Evangelijos plano elementas, nes jo dėka visi Jo vaikai gali gauti asmeninį liudijimą apie Jo plano tikrumą.

Tiesioginis asmeninis bendravimo su mūsų Dangiškuoju Tėvu per Šventąją Dvasią kanalas remiasi mūsų vertumu ir yra toks svarbus, kad mums įsakyta atnaujinti savo sandoras priimant sakramentą kiekvieną Šabo dieną. Taip mes įgyjame teisę į pažadą, kad Jo Dvasia visuomet bus su mumis, kad mums vadovautų.

Kalbant apie šį asmeninį bendravimo su Viešpačiu kanalą, mūsų tikėjimas ir jo išpažinimas yra panašus į tų krisčionių, kurie atkakliai tvirtina, kad žmonės tarpininkai tarp Dievo ir žmogaus yra nereikalingi, kadangi visi turi galimybę kreiptis tiesiai į Dievą. Martinas Liuteris tai pavadino „visų tikinčiųjų kunigyste“. Apie tai pakalbėsiu vėliau.

Šis asmeninis kanalas yra ypač svarbus priimant asmeninius sprendimus ir vadovaujant šeimai. Gaila, bet kai kurie mūsų Bažnyčios nariai nepakankamai vertina šio tiesioginio, asmeninio kanalo reikalingumą. Suvokdami, koks neabejotinai svarbus yra pranašiškas vadovavimas – kunigystės kanalas, skirtas valdyti dangišką bendravimą Bažnyčios reikalais – kai kurie nori, kad jų kunigystės vadovai už juos priiminėtų asmeninius sprendimus. Tokius sprendimus jie turėtų priiminėti patys, naudodamiesi įkvėpimu per asmeninį kanalą. Priimdami asmeninius sprendimus ir vadovaudami šeimai dažniausiai naudojamės asmeniniu kanalu.

Norėčiau pridurti dar du dalykus, kuriuos turėtume atminti apie šį vertingą tiesioginio bendravimo su mūsų Dangiškuoju Tėvu kanalą.

Pirma, visa savo pilnatve asmeninis kanalas nėra nepriklausomas nuo kunigystės kanalo. Šventosios Dvasios dovana – Dievo bendravimo su žmogumi priemonė – yra suteikiama kunigystės įgaliojimu, pagal kunigystės raktus turinčių asmenų pavedimą. Ji neatsiranda vien troškimu ar įtikėjimu. Teisė į nenutrūkstamą bendrystę su Dvasia turi būti patvirtinama per kiekvieną Šabą, kuomet vertai priimame sakramentą ir atnaujiname savo krikšto paklusnumo ir tarnystės sandoras.

Be to, negalime patikimai bendrauti per tiesioginį asmeninį kanalą, jei esame nepaklusnūs arba nesusiderinę su kunigystės kanalu. Viešpats yra pareiškęs, kad „dangaus galios negali būti nei kontroliuojamos, nei valdomos kitaip, kaip tik pagal teisumo principus“ (Doktrinos ir Sandorų 121:36). Deja, yra žmonių, kurie laužydami Dievo įsakymus arba nesiklausydami savo kunigystės vadovų patarimų, pareiškia, kad Dievas jiems leido nesilaikyti kai kurių įsakymų ar patarimų. Tokie žmonės gal ir gauna apreiškimą arba įkvėpimą, bet ne iš to šaltinio, iš kurio jie mano gauna. Velnias yra melų tėvas ir visada trokšta savo išmoningomis imitacijomis sužlugdyti Dievo darbą.

II. Kunigystės kanalas

Priešingai mūsų asmeniniam kanalui, kuriuo mūsų Dangiškasis Tėvas per Šventąją Dvasią su mumis bendrauja tiesiogiai, kunigystės bendravimo kanalas turi papildomus ir būtinus mūsų Gelbėtojo Jėzaus Kristaus tarpininkus – Jo Bažnyčią ir Jo paskirtus vadovus.

Savo apmokančia auka Jėzus Kristus atliko didelį darbą, ir dėl to Jis turi galią nurodyti sąlygas, kurių turime laikytis, norėdami gauti Jo Apmokėjimo palaimas. Štai kodėl turime įsakymus ir apeigas. Štai kodėl sudarome sandoras. Štai kaip tampame verti pažadėtųjų palaimų. Visa tai gauname per Izraelio Šventojo malonę ir gailestingumą „po to, kai mes padarėme viską, ką galime“ (2 Nefio 25:23).

Savo žemiškos tarnystės metu Jėzus Kristus suteikė kunigystės įgaliojimą, kuris vadinasi Jo vardu. Jis įkūrė Bažnyčią, kuri irgi vadinasi Jo vardu. Šiuo paskutiniu Evangelijos laikotarpiu pas Pranašą Džozefą Smitą apsilankę dangiški pasiuntiniai sugrąžino Jo įgaliojimą ir atkūrė Jo Bažnyčią. Ši sugrąžinta kunigystė ir atkurtoji Bažnyčia yra kunigystės kanalo šerdis.

Senovėje kunigystės kanalu Dievas kalbėjosi su Savo vaikais per Raštus. Šiais laikais šiuo kanalu Jis kalba per pranašų ir apaštalų bei kitų įkvėptų vadovų mokymus ir patarimus. Tokiu būdu gauname reikalingas apeigas. Tokiu būdu esame šaukiami tarnystėn Jo Bažnyčioje. Jo Bažnyčia yra kelias, o Jo kunigystė yra galia, kurios dėka turime privilegiją dalyvauti tuose kolektyviniuose darbuose, kurie yra būtini atliekant Viešpaties darbą. Į tai įeina Evangelijos skelbimas, šventyklų ir maldos namų statymas bei pagalba vargšams.

Kalbant apie šį kunigystės kanalą galima pridurti, kad mūsų tikėjimas ir jo išpažinimas yra panašus į kitų krisčionių atkaklų tvirtinimą, jog įgaliojimo reikalaujančios apeigos (sakramentai) yra būtini ir turi būti atliekami Jėzaus Kristaus įgaliojimą ir galią turinčio asmens (žr. Jono 15:16). Mes irgi tuo tikime, bet nuo kitų krisčionių skiriamės tuo, kaip tą įgaliojimą atsekame.

Kai kurie dabartiniai ar buvę mūsų Bažnyčios nariai nepripažįsta kunigystės kanalo svarbos. Jie nepakankamai vertina Bažnyčios, jos vadovų ir jos programų svarbą. Pasikliaudami

tik savo asmeniniu kanalu, jie eina savu keliu: apibrėžia doktriną ir vadovauja konkuruojančioms organizacijoms, savo mokymais priešingoms pranašų, t.y. vadovų, mokymams. Tuo jie atspindi šiuolaikinį priešišumą tam, kas nepagarbiai vadinama „organizuota religija“. Kas priešinasi organizuotai religijai, priešinasi darbui Mokytojo, kuris laikų viduryje įkūrė ir šiais laikais atkūrė Savo Bažnyčią ir jos tarnautojus.

Organizuota religija, įkurta pagal dievišką įgaliojimą, yra būtina, pasak Apaštalo Pauliaus, „idant aprūpintų šventuosius tarnystės darbui, Kristaus Kūno ugdymui, kol visi pasieksime tikėjimo vienybę ir Dievo Sūnaus pažinimą, tapsime tikrais vyrais pagal Kristaus pilnatvės amžiaus saiką“ (Efeziečiams 4:12–13).

Turime nepamiršti Viešpaties pareiškimo šių laikų apreiškime, kad Viešpaties tarnų balsas yra paties Viešpaties balsas (žr. Doktrinos ir Sandorų 1:38; 21:5; 68:4).

Norėčiau pridurti du dalykus, kuriuos turėtume atminti apie šį gyvybiškai svarbų kunigystės kanalą.

Pirma, kunigystės kanalas nėra svarbesnis už asmeninį kanalą. Visi turime turėti asmeninį liudijimą apie tiesą. Tobulindami tikėjimą neišvengiamai kliaujamės kitų žmonių, pvz. savo gimdytojų, mokytojų ar kunigystės vadovų, žodžiais ir tikėjimu (žr. Doktrinos ir Sandorų 46:14). Bet jei mūsų liudijimas apie tiesą visiškai priklausys tik nuo tam tikro vieno kunigystės vadovo arba mokytojo, o ne nuo bendravimo asmeniniu kanalu, būsimė amžinai neapsaugoti nuo nusivylimo tam tikru to žmogaus poelgiu. Jei norime turėti brandų tiesos pažinimą ir liudijimą, tai neturime būti priklausomi nuo mirtingų tarpininkų tarp mūsų ir mūsų Dangiškojo Tėvo.

Antra, kunigystės kanalu, kaip ir asmeniniu kanalu, negalime tinkamai naudotis tol, kol netapsime verti ir paklusnūs. Daugelyje Raštų vietų mokoma, kad jei nuolat laužysime svarbius Dievo įsakymus, tai būsimė atkertami nuo Jo akivaizdos (žr. Almos 38:1). Kai tai nutinka, Viešpats ir Jo tarnai sunkiai begali mums dvasiškai padėti, o ir patys tos pagalbos sau nebegalime suteikti.

Istorija mums pateikia vaizdingą pavyzdį apie tai, kaip Viešpaties tarnui svarbu būti pasiruošusiam bendravimui su Dvasia. Jaunasis pranašas Džozefas Smitas, būdamas piktas ar nuliūdęs, negalėdavo versti.

Deividas Vitmeris pasakojo: „Vieną rytą, kai jis ruošėsi tęsti vertimą, kažkas namuose buvo ne taip ir jį tai erzino. Ema, jo žmona, kažką padarė. Oliveris ir aš užlipome laiptais, netrukus po mūsų tęsti vertimo užlipo ir Džozefas. Bet jis nieko negalėjo padaryti. Jis negalėjo išversti nė žodžio. Jis nulipo laiptais, išėjo į sodą ir meldėsi Viešpačiui. Maždaug po valandos jis grįžo į namą, paprašė Emą atleisti ir tada užlipo laiptais, kur buvome mes ir vertimas ėjo gerai. Jis nieko negalėjo padaryti, jei nebuvo nuolankus ir ištikimas.“¹

III. Būtinai abu kanalai

Baigdamas pateiksiu dar kelis pavyzdžius apie tai, kad yra būtinai abu kanalai, kuriuos mūsų Dangiškasis Tėvas sukūrė tam, kad bendrautų su Savo vaikais. Šie abu kanalai yra svarbūs Jo darbui – įgyvendinti Jo vaikų nemirtingumą ir amžinąjį gyvenimą. Šią būtinybę iliustruoja sena Raštų istorija, kurioje Mozės uošvis Jetras pataria jam nesistengti padaryti daugiau, nei gali. Žmonės nuo ryto iki vakaro laukė savo kunigystės vadovo, kad šis „[atsiklaustų] Dievo“ (Išėjimo

18:15) ir „[išspręstų] jų reikalą“ (16 eil.). Dažnai prisimename, kaip Jetras patarė Mozei skirti teisėjus asmeniniams žmonių nesutarimams spręsti (žr. 21–22 eil.). Bet Jetras Mozei taip pat davė patarimą, iliustruojantį asmeninio kanalo svarbą:

„Mokyk juos nuostatų ir įstatymų, rodyk jiems kelią, kuriuo turi eiti, ir darbus, kuriuos [*jie*] turi atlikti.“ (20 eil., kursyvas pridėtas.)

Kitaip sakant, izraelitai, kurie sekė Moze, neturėjo kiekvienu klausimu kreiptis į savo kunigystės vadovą. Jie turi suprasti įsakymus ir siekti įkvėpimo sprendžiant daugumą savo problemų.

Neseni įvykiai Čilėje iliustruoja, kad reikalingi abu šie kanalai. Čilę sukretė niokojantis žemės drebėjimas. Daug mūsų narių neteko pastogės; kai kurie iš jų neteko ir savo šeimos narių. Dauguma prarado pasitikėjimą. Skubiai – nes mūsų Bažnyčia yra pasiruošusi reaguoti į tokias nelaimes – buvo pristatytas maistas, pasirūpinta pastoge ir kitokia materialine pagalba. Čilės šventieji išgirdo Viešpaties balsą per Jo Bažnyčią ir jos vadovus, sureagavusius į materialinius poreikius. Kad ir kaip gerai šis kunigystės kanalas veikė, tačiau vien jo nepakako. Kiekvienas narys maldoje turėjo kreiptis į Viešpatį ir gauti tiesioginę paguodos bei patarimo žinią, kurią per Šventąją Dvasią gauna tie, kurie klausia ir klauso.

Mūsų misionieriškas darbas yra dar vienas pavyzdys, kad reikalingi abu kanalai. Tarnauti misionieriais pašaukti vyrai ir moterys yra verti ir pasiruošę todėl, kad per kunigystės kanalą jie gavo mokymus, o per asmeninį kanalą įgijo liudijimą. Jie pašaukiami per kunigystės kanalą. Tuomet, būdami Viešpaties atstovai ir vadovaujami per Jo kunigystės kanalą, jie moko besidominčiuosius. Nuoširdūs tiesos ieškotojai klausosi, o misionieriai ragina juos melstis, kad jie patys per asmeninį kanalą sužinotų apie žinios tikrumą.

Ir paskutinis šių principų pavyzdys yra susijęs su kunigystės įgaliojimu šeimoje ir Bažnyčioje.² Kunigystės įgaliojimas Bažnyčioje pasireiškia per vadovavimą asmens, turinčio tinkamus kunigystės raktus. Tai yra kunigystės kanalas. Bet šeimai vadovaujantis įgaliotinis – tėvas arba vieniša motina – šeimos klausimais gali veikti be įgaliojimo iš kunigystės raktus turinčio asmens. Tai panašu į asmeninį kanalą. Jei norime augti ir pasiekti mūsų Dangiškojo Tėvo plane Jo vaikams numatytą lemtį, mūsų šeimyniniame ir asmeniniame gyvenimuose turi veikti abu kanalai.

Mirtingojo gyvenimo paskirtis yra augimas. Kad jis vyktų, turime proporcingai naudotis abiem – tiek asmeniniu, tiek kunigystės – kanalais. Jei asmeninis religijos išpažinimas per daug remiasi asmeniniu kanalu, tai toks individualizmas atmeta dieviško įgaliojimo svarbą. Jei asmeninis religijos išpažinimas per daug remiasi kunigystės kanalu, kenčia asmeninis augimas. Kad pasiektų savo amžinąją lemtį, Dievo vaikams reikalingi abu kanalai. Apie abu kanalus mokoma sugrąžintoje Evangelijoje ir abu kanalai prieinami atkurtoje Bažnyčioje.

Liudiju apie Viešpaties pranašą prezidentą Tomą S. Monsoną, kuris turi raktus, kunigystės kanalui valdyti. Liudiju apie Viešpatį Jėzų Kristų, kad tai yra Jo Bažnyčia. Liudiju apie sugrąžintąją Evangeliją, kurios tiesą per brangų asmeninį bendravimo su mūsų Dangiškuoju Tėvu kanalą gali pažinti kiekvienas. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. Letter from Elder W. H. Kelley (reporting his interview with David Whitmer), *The Saints' Herald*, Mar 1, 1882, p. 68. A similar report is quoted in B.H. Roberts, *A Comprehensive History of the Church*, 1:131 (1930).

2. Žr. Dallin H. Oaks, „Priesthood Authority in the Family and the Church“, *Liahona*, Nov. 2005, 24–27.

Dieviška dėkingumo dovana

Prezidentas Tomas S. Monsonas

Dėkingą širdį išsiugdome reikšdami dėkingumą savo Dangiškajam Tėvui už Jo palaiminimus ir aplinkiniams už viską, ką jie atneša į mūsų gyvenimą.

Tai buvo nuostabi sesija. Kai buvau paskirtas Bažnyčios prezidentu, sakiau: „Paimsiu sau vieną užduotį – būti Tabernakulio choro patarėju.“ Labai didžiuojuosi savo choru!

Mama man kartą tarė: „Tomi, labai didžiuojuosi viskuo, ką nuveikei. Bet turiu tau vieną pastabą: turėjai neapleisti pianino.“

Taigi nuėjau prie pianino ir pagrojau jai muzikinį numerį: „Na eime, na eime į gimimo dieną...¹ Tada pabučiavau ją į kaktą, ir ji apkabino mane.

Galvoju apie ją. Galvoju apie savo tėvą. Galvoju apie visus tuos visuotinius įgaliotinius, kurie paveikė mano gyvenimą, galvoju apie našles, kurias lankiau, – 85-kias – su paukštiena jų orkaitei ar trupučiu pinigų jų piniginei.

Vieną aplankiau vėlyvą vakarą. Buvo vidurnaktis. Kai nuvykau į slaugos namus, budėtojas tarė: „Esu tikras, kad ji miega, bet ji prašė būtinai ją pažadinti, sakydama „Žinau, kad jis ateis.“

Paėmiau ją už rankos, ji pavadino mane vardu. Ji nemiegojo. Ji prispaudė mano ranką prie savo lūpų ir tarė: „Žinojau, kad ateisi.“ Kaip gi galėjau neateiti?

Taip mane veikia graži muzika.

Mano mylimi broliai ir seserys, girdėjome įkvėptus pranešimus apie tiesą, viltį ir meilę. Mūsų mintys nukrypo į Tą, kuris apmokėjo mūsų nuodėmes, kuris parodė mums, kaip turėtume gyventi ir kaip melstis, kuris savo paties poelgiais parodė tarnavimo palaiminimus, – būtent į mūsų Viešpatį ir Gelbėtoją Jėzų Kristų.

Luko knygoje, 17 skyriuje, apie Jį skaitome:

„Keliaujant į Jeruzalę, teko Jėzui eiti tarp Samarijos ir Galilėjos.

Įeinantį į vieną kaimą, Jį pasitiko dešimt raupsuotų vyrų. Jie sustojo atstu ir garsiai šaukė: „Jėzau, Mokytojau, pasigailėk mūsų.“

Pažvelgęs į juos, Jėzus pasakė: „Eikite, pasirodykite kunigams!“ Ir beeidami jie pasveiko.

Vienas jų, pamatęs, kad išgijo, sugrižo atgal, balsu šlovindamas Dievą.

Jis dėkodamas parpuolė Jėzui po kojų. Tai buvo samarietis.

Jėzus paklausė: „Argi ne dešimt pasveiko? Kur dar devyni?”

Niekas neparorėjo sugrižti ir atiduoti Dievui garbę, kaip tik šitas svetimtautis!“

Ir tarė jam: „Kelkis, eik! Tavo tikėjimas išgelbėjo tave.“²

Dievui įsikišus, šie raupsuotieji buvo apsaugoti nuo kankinančios lėtos mirties ir gavo naują galimybę gyventi. Vienas raupsuotasis, išreiškęs dėkingumą, pelnė Mokytojo palaiminimą, devyni raupsuotieji savo nedėkingumu – Jo nusivylimą.

Mano broliai ir seserys, ar mes neužmirštame dėkoti už gaunamus palaiminimus? Nuoširdus dėkojimas ne tik padeda mums suvokti savo palaiminimus, bet ir atrakina dangaus duris bei padeda jausti Dievo meilę.

Mano mylimas draugas prezidentas Gordonas B. Hinklis sakė: „Jeigu esate dėkingi, nesate arogantiški, pasipūtę ir egocentiški; gyvenate dėkingumo dvasioje; tai jums dera ir tai palaimins jūsų gyvenimą.“³

Biblijoje, Mato knygoje, yra kitas pasakojimas apie dėkingumą, šį kartą apie tai, kaip jį išreiškė Gelbėtojas. Jam tris dienas keliaujant tyrais, paskui Jį sekė ir kartu su Juo keliavo virš

4000 žmonių. Jam jų pagailo, nes gal išstis tris dienas jie buvo nevalgę. Tačiau Jo mokiniai klausė: „Iš kur dykumoje mums imti tiek duonos, kad galėtume pasotinti šitokią minią?“ Kaip ir daugelis iš mūsų, mokiniai matė tik tai, ko trūksta.

„Jėzus jų paklausė: „Kiek turite duonos?“ Jie atsakė: „Septynis kepalikus ir kelias žuvelės.“

Jis liepė žmonėms susėsti ant žemės.

Tada paėmė septynis duonos kepalikus ir žuvis, *padėkojo*, laužė ir davė mokiniams, o mokiniai žmonėms.“

Atkreipkite dėmesį, kad Gelbėtojas dėkojo už tai, ką jie turėjo, – ir įvyko stebuklas: „Visi valgė ir pasisotino. Ir pririnko nulikusią gabaliukų septynis pilnus krepšius.“⁴

Visi esame patyrę akimirką, kai matome tik tai, ko neturime, užuot žiūrėję į savo palaimas. Graikų filosofas Epiktetas sakė: „Išmintingas yra tas, kas nesisieloja dėl to, ko neturi, bet džiaugiasi tuo, ką turi.“⁵

Dėkingumas yra dieviškas principas. Per apreiškimą pranašui Džozefui Smitui Viešpats sakė:

„Visame kame dėkosi Viešpačiui, savo Dievui...“

Ir niekuo žmogus neižeidžia Dievo, arba jo rūstybė neužsidega prieš nieką kitą, kaip tik prieš tuos, kurie nepripažįsta visame jo rankos ir nepaklūsta jo įsakymams.“⁶

Mormono Knygoje mums prisakyta, kad gyventume „kasdien dėkodami už daugybę pasigailėjimų ir palaiminimų, kuriuos [Dievas] teikia jums“⁷.

Nepriklausomai nuo aplinkybių, kiekvienas iš mūsų turime už daug ką dėkoti, jeigu tik stabtelėsime ir pagalvosime apie savo palaimas.

Tai yra nuostabus metas gyventi žemėje. Nors šiais laikais pasaulyje yra daug negerovių, bet yra ir daug teisingų ir gerų dalykų. Yra sėkmingų santuokų, gimdytojų, mylinčių savo vaikus ir besiaukojančių dėl jų, draugų, kurie rūpinasi mumis ir padeda mums, mokytojų, kurie moko. Mūsų gyvenimai palaiminti begale būdų.

Mes galime pakylėti save, taip pat ir kitus, atsisakydami pasilikti neigiamų minčių viešpatijoje, ir savo širdyje ugdyti dėkingumo nusistatymą. Jei nedėkingumas priskirtinas prie sunkių nuodėmių, tai dėkingumui skirta vieta tarp kilniausių dorybių. Kažkas yra pasakęs, kad „dėkingumas yra ne tik viena iš didžiausių dorybių, bet ir visų kitų šaltinis“⁸.

Kaip galime savo širdyje ugdyti dėkingumo nusistatymą? Prezidentas Džozefas F. Smitas, šeštasis Bažnyčios prezidentas, pateikė atsakymą. Jis sakė: „Dėkingas žmogus pasaulyje mato daugybę dalykų, už kuriuos gali būti dėkingas, jo manymu, gėris nusveria blogį. Meilė nugalė pavydą, šviesa išveja tamsą iš jo gyvenimo.“ Jis tęsė: „Išdidumas sužlugdo mūsų dėkingumą ir į jo vietą pasodina savanaudiškumą. Kaip daug laimingesni esame su dėkingu ir mylinčiu žmogumi, ir kaip stropiai, per pamaldų gyvenimą, turėtume ugdyti dėkingumą Dievui ir žmogui!“⁹

Prezidentas Smitas sako mums, kad raktas į dėkingumą yra pamaldus gyvenimas.

Ar materialūs turtai daro mus laimingus ir dėkingus? Gal trumpam. Tačiau to, kas teikia tikrą ir ilgalaikę laimę bei dėkingumą, negalima nupirkti už jokių pinigų: tai mūsų šeima, Evangelija, geri draugai, mūsų sveikata, mūsų sugebėjimai, aplinkinių meilė mums. Deja, tai yra dalykai, kuriuos leidžiame sau laikyti savaime suprantamais.

Anglų rašytojas Oldesas Hakselis rašė: „Dauguma žmonių turi beveik neribotą sugebėjimą priimti dalykus kaip savaime suprantamus.“¹⁰

Dažnai kaip savaime suprantamus priimame net žmones, kurie nusipelno didžiausio mūsų dėkingumo. Nelaukime, kol bus per vėlu išreikšti tą dėkingumą. Vienas vyras, kalbėdamas apie mylimus žmones, kurių neteko, taip išreiškė savo liūdesį: „Pamenu tas laimingas dienas ir dažnai man kyla noras išsakyti mirusiems tą dėkingumą, kurio jie nusipelnė gyvenime ir kurio taip retai susilaukdavo.“¹¹

Mylimųjų praradimas mūsų širdyje beveik neišvengiamai sukelia apgailėstą. Tad sumažinkime šiuos jausmus, kiek tai mūsų galioje, – dažnai išreikšdami savo meilę ir dėkingumą aplinkiniams. Niekada nežinome, kaip greitai bus per vėlu.

Taigi, dėkingą širdį išsiugdome reikšdami dėkingumą savo Dangiškajam Tėvui už Jo palaiminimus ir aplinkiniams už viską, ką jie atneša į mūsų gyvenimą. Tai reikalauja sąmoningų pastangų – bent jau kol būsime tikrai išmokę ir išsiugdę dėkingumo nusistatymą. Dažnai jaučiamės dėkingi ir *linkę* išreikšti dėkingumą, bet užmirštame tai padaryti ar tiesiog to nepadarome. Kažkas yra pasakęs, kad „jausti dėkingumą ir neišreikšti jo yra tas pats, kaip įpakuoti dovaną ir jos neįteikti“¹².

Dažnai mums sunku susitelkti į palaimas, kai savo gyvenime susiduriame su sunkumais ir problemomis. Tačiau, jei ieškosime pakankamai giliai ir stropiai, galėsime pajusti ir suvokti, kiek daug mums duota.

Pasidalinsiu su jumis pasakojimu apie vieną šeimą, kuri sugebėjo išvengti savo palaiminimus tikrai sunkiomis aplinkybėmis. Šį pasakojimą perskaičiau prieš daugelį metų ir išsaugojau dėl jo žinios. Jį parašė Gordonas Grynas, o išspausdino žurnalas *American* prieš daugiau nei 50 metų.

Gordonas pasakoja apie tai, kaip jis augo ūkyje Kanadoje, kur jis ir jo broliai bei seserys turėdavo skubėti namo iš mokyklos, kai tuo tarpu kiti vaikai žaisdavo kamuoliu ir eidavo maudytis. Tačiau jų tėvas sugebėjo padėti jiems suprasti, kad jų darbas duos vaisių. Tai būdavo ypač akivaizdu po derliaus nuėmimo, kai šeima švęsdavo Padėkos šventę, nes tą dieną jų tėtis įteikdavo jiems didžią dovaną. Jis suskaičiuodavo viską, ką jie turi.

Padėkos dienos rytą jis nusivesdavo juos į rūšį, kur buvo krepšiai obuolių, aruodai burokų ir smėlyje saugomų morkų, kalnai bulvių maišuose, o taip pat žirnių, grūdų, pupelių ir pilnos lentynos džemų, uogienių ir kitokio konservuoto maisto. Jis liepdavo vaikams viską stropiai suskaičiuoti. Tada jie eidavo į daržinę ir įvertindavo, kiek ten buvo tonų šieno ir kiek bušelių grūdų klėtyje. Jie suskaičiuodavo karves, kiaules, vištas, kalakutus ir žąsis. Tėtis sakydavo, kad nori įvertinti jų padėtį, bet jie žinojo, kad iš tikrųjų jis norėjo, kad tą šventės dieną jie suvoktų, kaip gausiai Dievas juos palaimino ir atlygino jiems už visas jų darbo valandas. Galiausiai, kai jie susėdavo prie vaisių, kurias būdavo paruošusi mama, palaiminimai būdavo juntami.

Tačiau Gordonas pažymėjo, kad Padėkos diena, kurią jis prisimena su didžiausiu dėkingumu, buvo tais metais, kada jie, regis, neturėjo už ką būti dėkingi.

Tie metai prasidėjo gerai: jiems buvo likę šieno, daugybė sėklos, keturios vados paršelių; ir jų tėvas turėjo truputį santaupų, kad vieną dieną galėtų nusipirkti šieno keltuvažį – nuostabią mašiną, kurią daugelis ūkininkų svajoto turėti. Tais pačiais metais į jų miestelį buvo įvesta elektra – tačiau ne jiems, nes jie neturėjo tiek pinigų.

Vieną vakarą, kai Gordonos mama buvo užsiėmusi didžiuoju skalbimu, įėjo tėtis, perėmė iš mamos skalbimo lentą ir paprašė jos pailsėti ir užsiimti mezgimu. Jis tarė: „Tu daugiau laiko skalbi, nei miegi. Ar nemanai, kad mums reiktų nurimti ir įsivesti elektrą?“ Nors ir apsidžiaugusi šia perspektyva, ji nubraukė ašarą, pagalvojusi apie šieno keltuvažį, kurį teks pamiršti.

Taigi tais metais į jų gatvelę buvo atvesta elektros linija. Nors tai nebuvo kažkas gražaus, tačiau jie įsigijo kuklią skalbimo mašiną, kuri pati dirbo visą dieną, ir skaisčias lemputes, kurios tabalavo kiekvieno kambario palubėje. Nebereikėjo pildyti žibalinų lempų, nebereikėjo karpyti dagčių, nebereikėjo plauti suodinių jų kaminėlių. Tos lempos tyliai nukeliavo į pastogę.

Elektros įvedimas į jų ūkį buvo bemaž paskutinis geras dalykas, atsitikęs jiems tais metais. Vos tik javai pradėjo dygti, prasidėjo lietūs. Kai pagaliau vandenys nuseko, neliko nė daigelio. Jie pasėjo iš naujo. Bet lietūs vėl išmušė daigus. Bulvės supuvo purve. Jie pardavė porą karvių, visas kiaules ir kitus gyvulius, kurių neketino parduoti, už labai žemą kainą, nes ir kiti buvo priversti daryti tą patį. Visas jų derlius tais metais buvo šiek tiek ropių, kurios kažkaip ištvėrė tas liūtis.

Vėl atėjo Padėkos šventė. Mama pasakė: „Gal šiais metais ją praleiskim. Mums net žąsies neliko.“

Tačiau Padėkos dienos rytą Gordono tėtis pasirodė su kiškiu ir paprašė savo žmoną jį paruošti. Ji nenoriai ėmėsi darbo, sakydama, kad reikės ilgai virti tą kietą seną mėsą. Kai galiausiai ji buvo padėta ant stalo su išlikusiomis ropėmis, vaikai atsisakė valgyti. Gordono mama apsiverkė. Tada Gordono tėtis padarė keistą dalyką. Jis nuėjo į pastogę, atsinešė žibalinę lempą, pastatė ją ant stalo ir įžiebė. Jis liepė vaikams išjungti elektros lemputes. Kai liko tik viena ta lempa, jiems buvo sunku patikėti, kad anksčiau buvo taip tamsu. Jie stebėjosi, kaip iš viso kažką galėjo įžiūrėti be tų skaisčių elektros lempučių.

Maistas buvo palaimintas ir visi valgė. Po pietų visi sėdėjo tylėdami. Gordonas rašė:

„Nuolankioje senosios lempos prietemoje vėl pradėjome aiškiai matyti...“

Tai buvo puikus maistas. Kiškienos skonis buvo kaip kalakutienos ir ropės buvo skaniausios, kokias tik buvome valgę...

Mūsų šeima, nepaisant viso nepritekiaus, buvo didžiulis mūsų turtas.¹³

Mano broliai ir seserys, reikšti dėkingumą yra maloninga ir garbinga; gyventi iš dėkingumo yra kilnu ir tauru; bet nuolat gyventi dėkinga širdimi reiškia pasiekti dangų.

Kadangi šį rytą esu paskutinis kalbėtojas, meldžiu, kad be viso kito, už ką esame dėkingi, visada atmintume būti dėkingi savo Viešpačiui ir Gelbėtojui Jėzui Kristui. Jo šlovinga Evangelija atsako į svarbiausius gyvenimo klausimus: Iš kur mes atėjome? Kodėl esame čia? Kur mūsų dvasios kelias, kai numirsime? Gyvenantiems tamsoje Evangelija atneša dieviškos tiesos šviesą.

Jis mokė mus, kaip melstis. Jis mokė mus, kaip gyventi. Jis mokė mus, kaip numirti. Jo gyvenimas yra meilės palikimas. Jis gydė ligonius; Jis įkvėpdavo prislėgtuosius; Jis gelbėjo nusidėjėlius.

Galiausiai Jis liko vienas. Kai kurie apaštalai abejojo; vienas Jį išdavė. Romėnų kareiviai perdūrė Jam šoną. Įtūzusi minia atėmė Jam gyvybę. Tačiau nuo Golgotos kalvos tebeskamba Jo gailestingi žodžiai: „Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką darą.“¹⁴

Kas buvo šis „sielvarto vyras, pažįstantis širdgėlą“? ¹⁵ „Kas yra šis šlovės Karalius“¹⁶, šis Viešpačių Viešpats? Jis yra mūsų Mokytojas. Jis yra mūsų Gelbėtojas. Jis yra Dievo Sūnus. Jis yra mūsų išgelbėjimo priežastis. Jis moja: „Sekite paskui mane.“¹⁷ Jis moko: „Eik ir tu taip daryk.“¹⁸ Jis prašo: „Laikykites mano įsakymų.“¹⁹

Tad sekime paskui Jį. Sekime Jo pavyzdžiu. Pakluskime Jo žodžiams. Tai darydami atiduodame Jam dievišką dėkingumo dovaną.

Nuoširdžiai, iš visos širdies meldžiu, kad kiekvieno iš mūsų gyvenime atsispindėtų nuostabi dėkingumo dorybė. Tegul ji įsismelkia į pačią mūsų sielą dabar ir amžiams. Šventu Jėzaus Kristaus, mūsų Gelbėtojo vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. John Thompson, „Birthday Party“, *Teaching Little Fingers to Play* (1936), 8.
2. Luko 17:11–19.
3. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 250.
4. Žr. Mato 15:32–38; kursyvas pridėtas.
5. *The Discourses of Epictetus; with the Encheiridion and Fragments*, trans. George Long (1888), 429.
6. Doktrinos ir Sandorų 59:7, 21.
7. Almos 34:38.
8. Cicero, *A New Dictionary of Quotations on Historical Principles*, sel. H. L. Mencken (1942), 491.
9. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5th ed. (1939), 263.
10. Aldous Huxley, *Themes and Variations* (1954), 66.

11. William H. Davies, *The Autobiography of a Super-Tramp* (1908), 4.
12. William Arthur Ward, in Allen Klein, comp., *Change Your Life!* (2010), 15.
13. Pritaikyta iš H. Gordon Green, „The Thanksgiving I Don't Forget“, *Reader's Digest*, Nov. 1956, 69–71.
14. Luko 23:34.
15. Izaijo 53:3.
16. Psalmyno 24:8.
17. Mato 4:19.
18. Luko 10:37.
19. Jono 14:15.

180-oji Visuotinė pusmetinė konferencija
Sekmadienio popietinė sesija, 2010 m. spalio 3 d.

Aarono kunigystė

Vyresnysis L. Tomas Peris
Iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo

Jūsų turima kunigystė yra ypatinga dovana, nes ją padovanojo pats Viešpats. Išnaudokite ją, išaukštinkite ją ir gyvenkite taip, kad būtumėte jos verti.

Prieš 25 metus kalbėdamas Visuotinėje konferencijoje šalia savęs pasistačiau vaizdinę priemonę. Tai buvo mano vyriausias anūkas. Jis buvo ką tik gavęs Aarono kunigystę ir iššventintas į diakonus. Tuomet pasinaudojau galimybe savo kalbą apie Aarono kunigystės gavimo svarbą paskirti jam.

Savo anūkui pasakiau:

„Per daug nesidžiaugiu matydamas tai, kokį pasaulį tu ir kiti vaikinai paveldite prisiimdami pareigą tapti vyrais. Nors mes, vyresni, ir galėjome daryti įtaką tam pasauliui, bet bijau, kad jus labai apvylėme leisdami pasauliui tapti tokiam, koks jis yra. Dėl to jūs dažnai turite bendrauti su tokiais asmenimis, kuriuos auginant nebuvo skiepijamos tradicinės vertybės. Dėl to bendraamžių spaudimas tampa sunkesnis ir nuožmesnis.

Į savo namus įsileidome radijo imtuvus, grotuvus ir televizorius. Nors šie prietaisai gali groti ir rodyti gero turinio medžiagą, bet didelė dalis klausymo ir žiūrėjimo malonumui skirtos medžiagos negali įkvėpti ir padrąsinti vaikinų. Tiesą sakant, didelė dalis tos medžiagos yra žeminančio pobūdžio. Net savo namuose mygtuko spustelėjimu galite savyje sunaikinti supratimą apie gerį ir blogį.“ („I Confer the Priesthood of Aaron“, *Ensign*, Nov. 1985, 46.)

Kuo labiau daiktai keičiasi, tuo labiau tokie pat jie išlieka ... išskyrus technologijas. Man knieti paklausti Aarono kunigystę turinčių vaikinų, ar jie bent nutuokia, kas per daiktas yra plokštelių grotuvus. Nežinantiems paaiškinu, kad tai toks prietaisas, kurio grojamos muzikos pasiklausyti turėdavome eiti į svetainę. Tik įsivaizduokite, mes turėjome nueiti prie to prietaiso, užuot galėję jį su savimi nešiotis.

Savo anūką, vardu Teris, aš taip pat mokiau keturių pamokų iš Senojo Testamento pasakojimo apie Danielių. Pasakiau jam, kad 1) jis rūpintųsi savo kūno sveikata ir švara; 2) lavintų protą ir taptų išmintingas; 3) būtų stiprus ir atsispirtų pasaulio pagundoms ir 4) pasikliautų Viešpačiu, ypač kai reikia Jo apsaugos.

Savo patarimus Teriui užbaigiau tokiais žodžiais: „Šie Raštų pasakojimai niekada nepasens. Jie teiks tau tiek pat džiaugsmo, kai skaitysi juos būdamas diakonu, mokytoju, kunigu, misionieriumi, namų mokytoju, vyresniųjų kvorumo prezidentu ar tarnaudamas ten, kur Viešpats tave bepašauktų. Jie išmokys tave tikėjimo, drąsos, meilės savo artimui, pasitikėjimo savimi ir pasiklivimo Viešpačiu.“ (*Ensign*, 1985, Nov, p. 48.)

Man džiugu pranešti, kad Teris ištikimai atliko mano prieš 25 metus jam duotą pavidimą. Vėliau jis gavo Melchizedeko kunigystę, ištikimai tarnavo misijoje ir šiuo metu tarnauja vyresniųjų kvorumo prezidentu ir, žinoma, yra gražios mergytės tėvas.

Daug kas pasikeitė per pastarąjį ketvirtį amžiaus. Tarp viso to dauguma mano anūku suaugo ir susilaukė savo vaikų. Praėjusią vasarą turėjau galimybę stovėti kunigijos rate ir uždėti rankas ant savo vyriausiojo proanūkio galvos, kai jo tėvas jam suteikė Aarono kunigystę. Nors tas proanūkis šiuo metu šalia manęs ir nestovi, bet savo kalbą norėčiau paskirti jam ir visiems jums, nuostabieji Aarono kunigystę turintys vaikinai.

Gauti Aarono kunigystę yra labai ypatingas palaiminimas. Istorija mini tą šlovingą dieną, kuomet į žemę buvo sugražinta kunigystė, vyrams vėl suteikusi teisę būti Dievo atstovais atliekant šventas kunigystės apeigas. 1829 metų balandžio 5 dieną į Džozefo Smito namus Harmonyje, Pensilvanijos valstijoje, atvyko Oliveris Kauderis. Oliveris Pranašo Džozefo Smito pasiteiravo apie senovinio metraščio, t.y. Mormono Knygos, vertimą. Įsitikinęs dieviška darbo prigimtimi, jis sutiko pabūti vertimo raštininku. Oliveriui tapus raštininku vertimo darbas vyko kur kas sparčiau.

Iki 1829 metų gegužės 15 dienos Džozefas ir Oliveris pasiekė 3 Nefio knygą, kur pateikiama istorija apie prisikėlusio Gelbėtojo apsilankymą Vakariniame pusrutulyje. Jo mokymai apie krikštą tuodu labai sudomino. Skaitydami 3 Nefio knygą, jie pradėjo mąstyti apie krikštą. Koks krikštas yra teisingas, ir kas turi įgaliojimą atlikti šias šventas gelbstinčias apeigas? Jie ieškojo atsakymo į šiuos esminius doktrininius klausimus. Atsakymo nusprendę ieškoti per malda, jie nuėjo prie netoliese tekėjusios Saskuehenos upės. Jiems beliejant savo širdis prieš juos atsivėrė dangūs. Pasirodė Jonu Krikštytoju prisistatęs angelas ir pasakė Džozefui bei Oliveriui, kad jis veikia vadovaujamas Petro, Jokūbo ir Jono, kurie turėjo aukštesniąją kunigystę (žr. Džozefas Smitas–Istorija 1:72).

Uždėjęs rankas jiems ant galvų, jis tarė: „Jums, mano bendratarniai, Mesijo vardu aš suteikiu Aarono kunigystę, turinčią angelų tarnavimo ir atgailos evangelijos, ir krikšto panardinant nuodėmėms atleisti raktus; ir ji jau niekada nebebus paimta iš žemės, kol Levio sūnūs vėl atnašaus Viešpačiui atnašą teisume.“ (DS 13:1.)

Vėliau Oliveris tą įvykį nusakė tokiais žodžiais: „Bet ... pagalvok, dar pagalvok minutėlę, koks džiaugsmas pripildė mūsų širdis ir su kokia nuostaba mes turėjome atsiklausti ... kai po jo ranka gavome šventąją kunigystę.“ (Džozefas Smitas–Istorija 1:71, išnaša.)

Žmonijai šimtmečius laukus Dievo įgaliojimo sugražinimo, į žemę buvo sugražinta šventos Aarono kunigystės galia ir šlovė. Doktrinos ir sandorų 107-tame skyriuje galime sužinoti, kodėl ši žemesnioji kunigystė yra vadinama Aarono kunigyste:

„Antroji kunigystė vadinama Aarono kunigyste, nes ji buvo suteikta Aaronui ir jo sėklai per visas jų kartas.

Ji vadinama žemesniąja kunigyste, kadangi ji yra priedas prie aukštesniosios, arba Melchizedeko, kunigystės, ir turi galią atlikti išorines apeigas.

Žemesniosios, arba Aarono kunigystės, galia ir įgaliojimas yra turėti angelų tarnavimo raktus ir atlikti išorines apeigas, evangelijos raide, atgailos krikštą nuodėmėms atleisti, pagal sandoras ir įsakymus.“ (DS 107:13—14; 20.)

Aarono kunigystę turintys vaikinai gauna ne tik galią ir įgaliojimą būti Viešpaties atstovai atliekant kunigystės pareigas, bet taip pat gauna angelų tarnavimo raktus.

Aarono kunigystę turintys vaikinai, aš liudiju jums, kad šventa Viešpaties sandora įsipareigoja laiminti jūsų gyvenimus tiek, kiek ištikimi jūs būsite. Jei įsiklausysite į įspėjanti

Šventosios Dvasios balsą ir seksite Jo nurodymu, jūs būsite palaiminti angelų tarnavimu. Šis palaiminimas jūsų gyvenimui suteiks išminties, pažinimo, galios ir šlovės. Tai yra tikras palaiminimas, kurį jums pažadėjo Viešpats.

Prieš kelis mėnesius turėjau progą lankytis vienos apylinkės pasninko ir liudijimų susirinkime. Vienas iš atsistojusių liudyti buvo Aarono kunigijos patarėjas. Jo liudijimas manyje naujai įkvėpė dėkingumą už tai, ką Aarono kunigijai reiškia turėti angelų tarnavimo raktus.

Tą rytą šis patarėjas pasidalino keliais savo išgyvenimais su apylinkės Aarono kunigija. Vykdamas į Bažnyčią jis pamatė du jaunus diakonus, rankose laikančius pasninko atnašų vokus ir vaikstančius po narių namus. Jam paliko įspūdį tų vaikinukų išeiginiai rūbai ir kaip pagarbiai jie atliko savo pavedimą. Tada slaugos namuose jis padėjo dviem kunigams patarnauti prie sakramento. Tie vaikinukai tokiuose namuose lankėsi pirmą kartą, o jų patarėjas atkreipė dėmesį į tai, kaip pagarbiai bei rūpestingai jie vykdė savo kunigystės pavedimą.

Tada patarėjas pasidalino trumpu, giliai jį sujaudinusių patyrimu. Tas patyrimas jam priminė, ką iš tikrųjų reiškia būti tikru Jėzaus Kristaus tarnautoju – patarnaujančiu angelu, tiesiogine prasme. Vienas jaunas kunigas išnešiodamas sakramento vandenį susirinkusiesiems, priėjo prie vyriškio, sirgusio Dauno sindromu. Dėl savo ligos vyriškis negalėjo iš padėklo paimti indelio su vandeniu ir jo išgerti. Jaunas vaikinukas tuojau įvertino padėtį. Kaire ranka jis prilaikė vyriškio galvą taip, kad šis galėtų atsigerti, o dešine ranka iš padėklo paėmė vandens indelį ir švelniai bei lėtai pakėlė jį prie vyriškio lūpų. To vyriškio veide pasirodė dėkingumo išraiška, išraiška, kuri pasirodo, kai kas nors patarnauja. Po to tas nuostabus jaunas kunigas išnešiojo palaimintą vandenį likusiems susirinkusiesiems.

Patarėjas savo liudijime pasidalino tais jausmais, kuriuos jis patyrė tą jaudinančią akimirką. Jis sakė, kad iš džiaugsmo tyliai pravirko ir suprato, kad Bažnyčia su tokiais jaunais, rūpestingais ir paklusniais Aarono kunigystę turinčiais vyrais nepražus.

Kartą prezidentas Ezra Taftas Bensonas sakė:

„Parodykite man vaikiną, kuris yra moraliai švarus ir ištikimai lanko Bažnyčios susirinkimus. Parodykite man vaikiną, kuris išaukština savo kunigystę ir užsitarnavo Pareigos Dievui apdovanojimą ir turi skautų Ereliukų ženklelį. Parodykite man vaikiną, kuris baigė seminariją ir turi ugningą liudijimą apie Mormono Knygą. Parodykite man tokį vaikiną, ir aš jums parodysiu vaikiną, kuris Viešpaties vardu galės daryti stebuklus misijoje ir likusį savo gyvenimą.“ („To the ‘Youth of the Noble Birthright‘“, *Ensign*, 1986, May, p. 43.)

Šių nepaprastų vaikinių ir merginų tėveliai, įpareigojame jus mokyti savo vaikus šventosios kunigystės doktrina. Jau nuo mažumės jūsų vaikai turi žinoti apie tai, kokias palaimas atneša amžinoji Viešpaties kunigystė ir ką jie asmeniškai turi nuveikti, kad tų palaimų užsitarnautų.

Vyskupai, jums patikėti kunigystės raktai pirmininkauti Aarono kunigystę turintiems vaikams, tartis su jais ir mokyti juos kunigystės pareigų. Prašome užtikrinti, kad kiekvienas Aarono kunigystės vertas vaikinukas suprastų, kokius įsipareigojimus ir palaiminimus teikia tokios kunigystės turėjimas. Padėkite jam jau dabar mokytis išaukštinti savo kunigystę. Tai darykite paskirdami jį atlikti svarbų darbą ir padėdami jam tarnauti kitiems.

Vaikinai, duodu jums iššūkį statyti savo gyvenimus ant tiesos ir teismo pagrindo. Tik toks pagrindas atlaikys gyvenimo negandas ir išliks per amžius. Jūsų turima kunigystė yra ypatinga

dovana, nes ją padovanojo pats Viešpats. Išnaudokite ją, išaukštinkite ją ir gyvenkite taip, kad būtumėte jos verti. Noriu, kad žinotumėte, jog aš turiu ypatingą ir asmeninį liudijimą apie jos galią. Mano gyvenimą ji palaimino daugybe būdų.

Taip pat duodu jums iššūkį jau šiandien nuspręsti gerbti šią nuostabią palaimą ir iš anksto ruošti visoms Aarono kunigystės pareigybėms: diakono, mokytojo bei kunigo. Ruoškitės didžiai Melchizedeko kunigystės gavimo palaimai, nes prieš jums tarnaujant misijoje turėsite būti verti ją gauti. Viešpačiui reikia, kad ruoštumėtės tarnystei pas Jį, ir ypač tai didžiai, Jo Evangelijos skelbimo pasauliui atsakomybei. Pažadu jums, kad jei ruošitės gauti Jo šventąją kunigystę, Jis tiesiogine prasme ant jūsų galvų išlies palaiminimus. Šį liudijimą jums palieku mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo, paties Jėzaus Kristaus, vardu, amen.

180-oji Visuotinė pusmetinė konferencija
Sekmadienio popietinė sesija, 2010 m. spalio 3 d.

Priimk Šventąją Dvasią

Vyresnysis Deividas A. Bednaras
Iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo

Tie trys žodžiai – „Priimk Šventąją Dvasią“ – nėra paprasčiausiai išstarti žodžiai; greičiau jie yra kunigystės įsakymas – įsakmus paraginimas veikti, o ne tik būti veikiamam.

Kalbėsiu apie tai, kaip svarbu savo kasdieniame gyvenime iš tiesų priimti Šventąją Dvasią. Meldžiu Viešpaties Dvasios ir kviečiu Ją, kad mokytų ir ugdytų kiekvieną iš mūsų.

Šventosios Dvasios dovana

1839 m. gruodį, atvykęs į Vašingtoną siekti, kad būtų atlyginta Misūrio šventiesiems padaryta žala, Džozefas Smitas ir Elijas Higbis parašė Hairumui Smitui tokius žodžius: „Per mūsų pokalbį su [Jungtinių Valstijų] prezidentu šis klausinėjo mus, kuo savo religija skiriamės nuo kitų to meto religijų. Brolis Džozefas pasakė, kad skiriamės krikštijimo būdu ir Šventosios Dvasios dovanos suteikimu uždedant rankas. Mūsų manymu, visi kiti skirtumai išplaukia iš Šventosios Dvasios dovanos.“ (*Bažnyčios prezidentų mokymai. Džozefas Smitas, p. 94.*)

Šventoji Dvasia – trečiasis Dievybės narys; Ji yra dvasinė Asmenybė ir liudija apie visą tiesą. Raštuose apie Šventąją Dvasią skaitome kaip apie Globėją arba Guodėją (žr. Jono 14:16–27; Moronio 8:26), Mokytoją (žr. Jono 14:26; DS 50:14) ir Apreiškėją (žr. 2 Nefio 32:5). Apreiškimai nuo Tėvo ir Sūnaus yra perduodami per Šventąją Dvasią. Ji yra Tėvo ir Sūnaus pasiuntinys bei liudytojas.

Šventoji Dvasia vyrams ir moterims žemėje apreikšta tiek kaip Šventosios Dvasios galia, tiek kaip dovana. Galia gali apimti asmenį prieš krikštą; ji yra įtikinantis liudytojas, kad Jėzus Kristus – mūsų Gelbėtojas ir Išpirkėjas. Per Šventosios Dvasios galią nuoširdžiai besidomintys gali įgyti įsitikinimą dėl Gelbėtojo Evangelijos, Mormono Knygos tikrumo, dėl sugražinimo realumo ir Džozefo Smito pašaukimo būti pranašu.

Šventosios Dvasios dovana suteikiama tik po tinkamo ir su įgaliojimu atliekamo krikšto, kai turintysis Melchizedeko kunigystę uždeda rankas. Viešpats paskelbė:

„Taip, atgailaukite ir priimkite krikštą, kiekvienas iš jūsų, kad būtų atleistos jūsų nuodėmės; taip, priimkite krikštą būtent vandeniui, ir po to ateina ugnies ir Šventosios Dvasios krikštas...“

Ir kiekvieną, turintį tikėjimą, jūs patvirtinsite mano bažnyčioje, uždedami rankas, ir aš suteiksiu jam Šventosios Dvasios dovaną.“ (DS 33:11, 15.)

Apaštalas Paulius šią praktiką paaiškino efeziečiams, sakydamas:

„Ar tapę tikinčiais, gavote Šventąją Dvasią?“ Jie atsakė: „Mes nė girdėti negirdėjome, kad yra Šventoji Dvasia.“

Jis klausė toliau: „Tai kokį krikštą jūs esate priėmę?“ Jie atsakė: „Jono krikštą.“

Tada Paulius paaiškino: „Jonas krikštijo atsivertimo krikštu, ragindamas žmones tikėti tą, kuris ateis po jo, būtent Jėzų.“

Tai sužinoję, jie buvo pakrikštyti Viešpaties Jėzaus vardu.

Paskui Paulius jiems uždėjo rankas, ir ant jų nužengė Šventoji Dvasia.“ (Apd 19:2–6.)

Krikštas panardinant yra „įvadinės evangelijos apeigos, ir kad jos būtų užbaigtos, po jų turi būti suteikta Šventosios Dvasios dovana“ (Bible Dictionary, „Baptism“, p. 618). Pranašas Džozefas Smitas paaiškino, kad „krikštas yra šventos apeigos, paruošiančios priimti Šventąją Dvasią; tai yra kanalas ir raktas, kuriuo teikiama Šventoji Dvasia. Šventosios Dvasios dovana per rankų uždėjimą gali būti gaunama tik pagal teisumo principą ir pagal joki kitą“ (*Bažnyčios prezidentų mokymai. Džozefas Smitas*, p. 94.)

Patvirtinimo Bažnyčios nariu ir Šventosios Dvasios suteikimo apeigos yra ir paprastos ir sudėtingos. Verti vyrai, turintys Melchizedeko kunigystę, uždeda rankas ant asmens galvos ir kreipiasi į jį ar ją vardu. Tada, pagal tą šventosios kunigystės įgaliojimą ir Gelbėtojo vardu, asmuo yra patvirtinamas Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčios nariu ir yra ištariama ši svarbi frazė: „Priimk Šventąją Dvasią“.

Dėl šių apeigų paprastumo galime nepastebėti jų svarbumo. Tie trys žodžiai – „Priimk Šventąją Dvasią“ – nėra paprasčiausiai ištarti žodžiai; greičiau jie yra kunigystės įsakymas – įsakmus paraginimas veikti, o ne tik būti veikiamam (žr. 2 Nefio 2:26). Šventoji Dvasia nepradededa veikti mūsų gyvenime vien todėl, kad mums buvo uždėtos rankos ir ištarti tie svarbūs trys žodžiai. Priimdamas šias apeigas kiekvienas iš mūsų priima šventą nuolatinę atsakomybę trokšti, ieškoti, dirbti ir gyventi taip, kad iš tiesų galėtume „priimti Šventąją Dvasią“ ir Ją lydinčias dvasines dovanas. „Nes kokia žmogui nauda, jeigu jam suteikiama dovana, o jis dovanos nepriima? Štai, jis nesidžiaugia tuo, kas jam duota, ir nesidžiaugia tuo, kuris yra dovanos davėjas.“ (DS 88:33.)

Ką turime daryti, kad tą įsakmų raginimą siekti trečiojo Dievybės nario bendrystės paverstume nuolatine realybe? Leiskite pasiūlyti: turime 1) nuoširdžiai trokšti priimti Šventąją Dvasią; 2) tinkamai pakviesti Šventąją Dvasią į savo gyvenimą ir 3) ištikimai laikytis Dievo įsakymų.

Nuoširdžiai trokšti

Pirma turime norėti, trokšti ir siekti Šventosios Dvasios bendrystės. Jūs ir aš galime gerai pasimokyti apie teisius troškimus iš ištikimų Mokytojo mokinių, aprašytų Mormono Knygoje.

„Ir tie dvylika mokė minią; ir štai, jie nurodė miniai suklausti ant žemės veido ir melstis Tėvui Jėzaus vardu...“

Ir jie meldėsi to, ko labiausiai troško; o jie troško, kad jiems būtų suteikta Šventoji Dvasia.“ (3 Nefio 19:6, 9.)

Ar mes taip pat prisimename, kad turime nuoširdžiai ir nuolat melstis to, ko turėtume labiausiai trokšti, būtent Šventosios Dvasios? O gal leidomės blaškomi pasaulio rūpesčių ir kasdienės rutinos, taip, kad nebevertiname, o gal net ir nepaisome tos vertingiausios iš visų dovanos? Šventosios Dvasios priėmimas prasideda nuo mūsų nuoširdaus ir nepaliaujamo Jos bendrystės mūsų gyvenime troškimo.

Tinkamai pakviesti

Lengviau gauname ir atpažįstame Viešpaties Dvasią, jei tinkamai pakviečiame Ją į savo gyvenimą. Negalime Šventosios Dvasios priversti, ar jai įsakyti. Verčiau pakvieskime Ją į savo gyvenimą taip pat švelniai ir jautriai, kaip kad Ji elgiasi su mumis (žr. DS 42:14).

Mes kviečiame Šventosios Dvasios bendrystę daugeliu būdų: sudarydami ir laikydamiesi sandorų; nuoširdžiai meldamiesi asmeniškai ir šeimoje; stropiai tyrinėdami Raštus; stiprindami tinkamus santykius su šeimos nariais ir draugais; siekdami, kad mintys, veiksmai ir kalba būtų tyri; bei garbindami savo namuose, šventoje šventykloje ir Bažnyčioje. Antraip, jei nepaisysime sandorų ir įsipareigojimų ar juos laužysime, nesimelsime, nestudijuosime Raštų, pasiduosime netinkamoms mintims, nederamai elgsimės ar kalbėsime, Dvasia atsitrauks ar apskritai vengs mūsų.

Karalius Benjaminas mokė savo žmones: „Ir dabar, sakau jums, mano broliai, kad jei po to, kai pažinote ir buvote viso to pamokyti, prasižengsite ir eisite prieš tai, kas buvo pasakyta, tai atitolinsite save nuo Viešpaties Dvasios, ir ji nebeturės vietos jumoje, kad vestų jus išminties takais, idant būtumėte palaiminti, klestintys ir apsaugoti.“ (Mozijo 2:36.)

Ištikimai laikytis

Norint gauti Šventąją Dvasią yra būtina ištikimai laikytis Dievo įsakymų. Šią tiesą prisimename kiekvieną savaitę klausydamiesi sakramento maldų ir vertai priimdami duoną ir vandenį. Kai prisiekiame pasiryžimą priimti Jėzaus Kristaus vardą, visuomet Jį atminti ir laikytis Jo įsakymų, mums pažadama, kad Jo Dvasia visuomet bus su mumis (žr. DS 20:77). Taip viskas, ką Gelbėtojo Evangelija mus moko daryti ir kuo moko tapti, yra skirta laiminti mus Šventosios Dvasios bendryste.

Pagalvokite, kodėl meldžiamės ir studijuojame Raštus. Taip, per maldą siekiame bendrauti su Dangiškuoju Tėvu Jo Sūnaus vardu. Ir taip, mes norime gauti šviesos ir pažinimo glūdinčių patvirtintuose Raštuose. Tačiau prašau, atminti, kad tie šventi įpročiai visų pirma yra būdai mums visada atminti Dangiškąjį Tėvą ir Jo Mylimą Sūnų bei būtinos sąlygos nuolatinei Šventosios Dvasios bendrystei.

Pagalvokite, kodėl Dievą garbiname savo sekmadieniniuose susirinkimuose Viešpaties namuose. Taip, mes tarnaujame savo mirusiems giminaičiams šventykloje ir savo šeimoms bei draugams apylinkėse ir skyriuose, kuriuose gyvename. Taip, mes mėgaujamės teisiu bendravimu su mūsų broliais ir seserimis. Tačiau pirmiausia renkamės drauge tam, kad vieningai siektume Šventosios Dvasios palaimų ir mokymo.

Malda, studijavimas, rinkimasis, garbinimas, tarnavimas bei paklusimas nėra pavieniai nepriklausomi punktai ilgame Evangelijos darbų sąrašė. Kiekvienas iš tų teisių užsiėmimų yra svarbus bendro siekio įvykdyti pareigą priimti Šventąją Dvasią elementas. Dievo įsakymai, kuriems paklūstame, ir įkvėpti Bažnyčios vadovų patarimai, kuriais sekame, pirmiausia skirti Šventosios Dvasios bendrystei įgyti. Iš esmės visi Evangelijos mokymai ir veiklos yra skirti mums padėti ateiti pas Kristų per Šventosios Dvasios gavimą.

Jūs ir aš turėtume stengtis tapti panašūs į jaunuosius karius, aprašytus Mormono Knygoje, kurie „stengėsi tiksliai įvykdyti kiekvieną įsakymo žodį; taip, būtent pagal jų tikėjimą jiems ir įvyko... Ir jie stropūs prisiminti Viešpatį, savo Dievą, diena iš dienos; taip, jie nuolat stengiasi laikytis jo nuostatų, potvarkių ir įsakymų.“ (Almos 57:21; 58:40.)

Liudijimas

Viešpats paskelbė, kad Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia yra vienintelė tikra ir gyva Bažnyčia ant visos žemės veido (žr. DS 1:30). Ši sugrąžinta Bažnyčia yra tikra, nes tai yra Gelbėtojo Bažnyčia; Jis yra „kelias, tiesa ir gyvenimas“ (Jono 14:6). O ji yra gyvoji Bažnyčia dėl Šventosios Dvasios poveikio ir dovanų. Kokie esame palaiminti, kad gyvename tuo metu, kuomet žemėje yra kunigystė ir galime gauti Šventąją Dvasią.

Praėjus keliems metams po to, kai buvo nužudytas, pranašas Džozefas Smitas pasirodė prezidentui Brigamui Jangui ir davė šį nesenstantį patarimą.

„Pasakyk žmonėms, kad būtų nuolankūs ir tikintys ir tvirtai laikytųsi Viešpaties Dvasios, kuri juos ves teisingai. Būkite atidūs ir nenusigręžkite nuo to ramaus tylaus balso – jis mokys [jus, ką] daryti ir kur eiti; jis neš karalystės vaisius. Pasakyk broliams, kad laikytų savo širdis atviras pamokymams, kad Šventajai Dvasiai atėjus, jų širdys būtų pasiruošusios ją priimti. Jie gali atskirti Viešpaties Dvasią nuo visų kitų dvasių. Ji šnibždės jų sieloms ramybę ir džiaugsmą. Ji paims iš jų širdžių pyktį, neapykantą, pavydą, nesantaiką ir visoki blogį, ir vienintelis jų troškimas bus daryti gera, vykdyti teisumą ir statyti Dievo karalystę. Pasakyk broliams, kad jeigu jie seks Viešpaties Dvasia, jie eis teisingai.“ (*Bažnyčios prezidentų mokymai. Džozefas Smitas, p. 95.*)

Meldžiu, kad nuoširdžiai trokštume ir tinkamai kviestume Šventąją Dvasią į savo kasdienį gyvenimą. Taip pat meldžiu, kad kiekvienas iš mūsų ištikimai paklustume Dievo įsakymams ir iš tiesų priimtume Šventąją Dvasią. Pažadu, kad pranašo Džozefo Smito Brigamui Jangui nusakyti palaiminimai tinka ir pasiekiami kiekvienam asmeniui, kuris girdi ar skaito šią žinią.

Liudiju apie gyvo Tėvo ir gyvo Sūnaus realumą. Liudiju, kad Šventoji Dvasia yra apreiškėjas, guodėjas ir pagrindinis mokytojas, iš kurios turime mokytis. Taip pat liudiju, kad Dvasios palaiminimai ir dovanos veikia sugrąžintoje, tikroje ir gyvoje Jėzaus Kristaus Bažnyčioje šiomis pastarosiomis dienomis. Tai liudiju šventuoju Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu, amen.

180-oji Visuotinė pusmetinė konferencija
Sekmadienio popietinė sesija, 2010 m. spalio 3 d.

Ryžtingas vaikų auklėjimas

Vyresnysis Laris R. Lorensas
Iš Septyniasdešimties

Pasauliui iš tiesų reikia ryžtingo vaikų auklėjimo, kurį vykdo motinos ir tėvai, nesibaiminantys kalbėti atvirai ir užimti tvirtą poziciją.

Šiandien norėčiau kalbėti paauglių gimdytojams. Jūsų protingi ir energingi jaunuoliai yra Bažnyčios ateitis, o dėl to jie yra pagrindinis priešinininko taikinys. Daugelis jūsų, ištikimi motinos ir tėvai, šiandien klausotės konferencijos melddami atsakymų, padėsiančių jums vesti savo vaikus per šiuos svarbius jų gyvenimo metus. Mano vyresnieji vaikaičiai neseniai tapo paaugliais, tad ši tema artima mano širdžiai. Nėra tobulų gimdytojų ir lengvų atsakymų, bet yra tiesos principai, kuriais galime pasikliauti.

Vaikinų ir Merginų organizacijų bendrųjų veiklų tema 2010 metams paimta iš Jozuės knygos. Ji prasideda taip: „Būk stiprus ir ryžtingas... Nesibaimink...“ (Jozuės 1:9.) Ši iš Raštų paimta frazė būtų gera tema taip pat ir gimdytojams. Šiomis paskutinėmis dienomis pasauliui iš tiesų reikia ryžtingo vaikų auklėjimo, kurį vykdo motinos ir tėvai, nesibaiminantys kalbėti atvirai ir užimti tvirtą poziciją.

Akimirkai įsivaizduokite, kad jūsų dukra sėdi ant geležinkelio bėgių, o jūs girdite aidint traukinio švilpuką. Ar išpėtumėte ją pasitraukti nuo bėgių? O gal abejotumėte, nerimaudami, kad jai gali pasirodyti, jog per daug kišatės į jos reikalus? Jeigu ji ignoruotų jūsų išpėjimą, argi skubiai neperkeltumėte jos į saugią vietą? Žinoma, taip. Jūsų meilė dukrai nustelbtų visus kitus argumentus. Jūs vertintumėte jos gyvybę daugiau nei jos laikiną palankumą jums.

Iššūčiai ir pagundos artėja prie mūsų paauglių krovinio traukinio greičiu ir galia. Kaip mums primenama Pareiškime apie šeimą, gimdytojai atsako už savo vaikų apsaugą.¹ Tai reiškia ne tik fizinę, bet ir dvasinę apsaugą.

Mormono Knygoje skaitome, kaip Alma jaunesnysis patarinėjo savo lengvabūdžiui sūnui. Koriantonas, tarnaudamas misijoje tarp zoramininkų, padarė kai kurias rimtas klaidas. Alma jį mylėjo pakankamai stipriai, kad galėtų kalbėti apie problemą labai aiškiai. Jis išsakė savo gilų nusivylimą tuo, kad jo sūnus elgėsi amoraliai, ir paaiškino jam rimtas nuodėmės pasekmes.

Jaučiu įkvėpimą kas kartą, kai skaitau šiuos drąsius Almos žodžius: „Ir dabar Viešpaties Dvasia sako man: Įsakyk savo vaikams daryti gera... todėl aš įsakau tau, mano sūnau, su Dievo baime, kad susilaikytum nuo savo nedorybių.“ (Almos 39:12.) Koriantonui šis ankstyvas tėvo įsikišimas tapo posūkio tašku. Jis atgailavo ir nuo to laiko tarnavo ištikimai. (žr. Almos 42:31 ir Almos 43:1, 2.)

Sugretinkite Almos pavyzdį su kito Raštuose minimo tėvo, Elio iš Senojo Testamento, pavyzdžiu. Pranašo Samuelio vaikystės dienomis Elis tarnavo aukštuoju kunigu Izraelyje. Raštuose aiškinama, kad Viešpats jam griežtai priekaištavo, nes „jo sūnūs elgėsi šventvagiškai, bet [jis] jų nesudraudė“ (1 Samuelio 3:13). Elio sūnūs niekada neatgailavo, ir visas Izraelis nukentėjo dėl jų kvailybės. Elio istorija mus moko, kad savo vaikus mylintis gimdytojas negali sau leisti baimintis juos auklėti.

Prieš keletą metų visuotinėje konferencijoje vyresnysis Džo J. Kristensenas mums priminė, kad „vaikų auklėjimas nėra populiarumo konkursas.“² Panašiai pastebėjo ir vyresnysis Robertas D. Heilsas: „Kartais mes bijome savo vaikų, t.y. bijome jiems patarinėti, nes bijome, kad juos įžeisime.“³

Prieš daugelį metų mūsų septyniolikmetis sūnus norėjo vykti į savaitgalio kelionę su savo draugais, kurie visi buvo geri vaikinai. Jis paprašė mūsų leidimo. Norėjau pasakyti „taip“, bet

kažkodėl dėl tos kelionės mane slėgė negeras jausmas. Išsaciau savo jausmus žmonai, kuri labai mane palaikė. Ji sakė: „Turime įsiklausyti į tą išpėjimo balsą.“

Žinoma, sūnus buvo labai nusivylęs ir paklausė, kodėl nenorime, kad jis vyktų. Sąžiningai atsaciau, kad nežinau kodėl. Paaiškinau: „Tiesiog dėl tos kelionės jaučiu negerą jausmą. Per daug tave myliu, kad šiuos jausmus ignoruočiau.“ Didžiai mano nuostabai, jis atsakė: „Nieko tokio, tėti, suprantu.“

Jaunuoliai supranta daugiau, nei mes manome, kadangi jie taip pat turi Šventosios Dvasios dovaną. Jie bando atpažinti, kai kalba Dvasia, ir jie stebi mūsų pavyzdį. Iš mūsų jie mokosi kreipti dėmesį į nuojautą, kad jeigu dėl ko nors jauti „negerą jausmą“, geriausia to visai nedaryti.

Labai svarbu, kad vyras ir žmona būtų vieningi, kai priima su vaikų auklėjimu susijusius sprendimus. Jei bent vienas iš gimdytojų dėl ko nors jaučia negerą jausmą, leidimas tai daryti neturėtų būti suteikiamas. Jei bent vienas nesijaučia patogiai dėl filmo, televizijos laidos, elektroninio žaidimo, vakarėlio, suknelės, maudymosi kostiumėlio ar veiklos internete, turėkite ryžto palaikyti vienas kitą ir pasakyti „ne“.

Norėčiau jums perskaityti vienos sielvartaujančios motinos laišką. Jos paauglys sūnus palaipsniui prarado dvasingumą ir nutolo nuo Bažnyčios. Ji paaiškino, kaip tai atsitiko: „*Per visus mano sūnaus paauglystės metus nerimavau ir mėginau neleisti jam žaisti žiaurių elektroninių žaidimų. Kalbėjau su savo vyru ir rodžiau jam straipsnius iš **Ensign** ir kito laikraščio, kuriuose buvo išpėjama dėl tokių žaidimų. Tačiau vyras manė, kad viskas gerai. Jis sakė, kad mūsų sūnus nesišlaisto gatvėmis ir nenaudoja narkotikų ir kad aš turėčiau liautis nerimauti. Kartais aš paslėpdavau valdymo pultelius, o mano vyras vėl juos atiduodavo. Man tapo lengviau pasiduoti... negu dėl to kovoti. Tikrai jaučiu, kad šie žaidimai, kaip ir narkotikai, sukelia priklausomybę. Bet ką padaryčiau, kad apsaugočiau kitus tėvus nuo tokios patirties.*“

Broliai ir seserys, jei jūsų sutuoktinis dėl kažko jaučia negerus jausmus, gerbkite tuos jausmus. Pasirinkę lengvesnį kelią ir nieko nedarydami galite leisti žalingam elgesiui išgalėti.

Gimdytojai gali išvengti daug sielvarto, jei mokys savo vaikus atidėti romantinius santykius iki to meto, kai jie bus pasiruošę santuokai. Pirma laiko pradėti vaikščioti su draugu ar drauge poromis yra pavojinga. Tapimas „pora“ sukuria jaudinantį artumo jausmą, kuris pernelyg dažnai nuveda į intymius fizinius santykius. Šėtonas žino šią seką ir ja naudojasi. Jis padarys viską, ką gali, kad sutrukdytų vaikinams tarnauti misijose ir užkirstų kelią šventyklos santuokoms.

Gyvybiškai svarbu, kad gimdytojai ryžtingai pasisakytų ir įsikištų, kol Šėtonas nepasiekė savo tikslų. Prezidentas Boidas K. Parkeris mokė: „Kai reikalas susijęs su morale, turime tiek teisę, tiek ir pareigą garsiai perspėti.“⁴

Visada maniau ir tebemanau, kad vėlais vakarais nevyksta nieko tikrai gero, o jaunuoliams reikia žinoti, kada jie turėtų grįžti namo.

Gimdytojai parodo daug išminties tuo, kad neina gultis ir sulaukia, kol jų vaikai grįžta namo. Vaikiniai ir merginos priima kur kas geresnius sprendimus, kai žino, kad gimdytojai jų laukia, idant išgirstų, kaip jie praleido vakarą, ir pabučiavę palinkėtų labos nakties.

Norėčiau išsakyti asmenišką išpėjimą dėl daugelyje kultūrų įprasto reiškinių. Kalbu apie „nakvynę pas draugą“, kai naktis praleidžiama draugo namuose. Būdamas vyskupas sužinojau, kad pernelyg daug jaunuolių pirmą kartą Išminties Žodį ar Skaistybės įstatymą sulaužė tokiose „nakvynėse pas draugą“. Per daug dažnai jų pirmasis susidūrimas su pornografija ir netgi pirmasis susidūrimas su policija įvyko tada, kai jie leido naktį ne namuose.

Bendraamžių spaudimas sustiprėja tada, kai mūsų vaikai yra toli nuo mūsų įtakos ir kuomet vėlai naktį susilpnėja jų gynyba. Jei kada pajusite nerimą dėl tokios, visą naktį truksiančios veiklos, nebijokite reaguoti į tą vidinį išpėjimo balsą. Visada būkite pamaldūs, kai reikalas susijęs su jūsų brangių vaikų apsauga.

Ryžtingas vaikų auklėjimas ne visada siejasi su sakymu „ne“. Gimdytojams taip pat reikia ryžto pasakyti „taip“ šiuolaikinių pranašų patarimams. Mūsų Bažnyčios vadovai mums patarė

savo namuose įtvirtinti teisiąs tradicijas. Apmąstykite penkis svarbiausius įpročius, galinčius sustiprinti mūsų jaunimą: šeimos malda, Raštų studijavimą su visa šeima, šeimos namų vakarą, bendrą šeimos vakarienę ir reguliarius asmeninius pokalbius su kiekvienu vaiku.

Reikia ryžto atitraukti vaikus nuo to, ką jie daro, ir drauge atsiklaupiti šeimos maldai. Reikia ryžto išjungti televizorių bei kompiuterį ir kiekvieną dieną vesti šeimą kelionėn Raštų puslapiąs. Reikia ryžto atsisakyti kitų kvietimų pirmadienio vakare, kad galėtumėte pasilaikyti tą vakarą savo šeimai. Reikia ryžto ir valios stiprybės, kad vengtumėte perdaug veiklų tam, kad jūsų šeima galėtų būti namuose vakarienei.

Vienas iš veiksmingiausių būdų paveikti sūnus ar dukras yra asmeniškai pokalbiai su jais. Atidžiai klausydamiesi, galime sužinoti jų širdies troškimus, padėti jiems užsibrėžti teisius tikslus ir kartu pasidalinti su jais tais dvasiniais įspėjimais, kuriuos esame gavę dėl jų. Reikia ryžto patarinėti.

Pamėginkite įsivaizduoti, kuo galėtų tapti augančioji kartą, jei šios penkios teisios tradicijos būtų pastoviai praktikuojamos kiekvienuose namuose. Mūsų jaunuoliai galėtų būti kaip Helamano armija – neįveikiami (žr. Almos 57:25-26).

Auklėti paauglius pastarosiomis dienomis yra labai sunki užduotis. Šėtonas ir jo pasekėjai deda visas pastangas, kad pražudytų šią kartą; Viešpats pasikliauja narsiais gimdytojais, turinčiais šią kartą tinkamai išauklėti. Gimdytojai, būkite stiprūs ir ryžtingi, nesibaiminkite... (žr. Jozuės 1:9.) Žinau, kad Dievas girdi ir atsakys į jūsų maldas. Liudiju, kad Viešpats palaiko ir laimina ryžtingus gimdytojus. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. Žr. „The Family: A Proclamation to the World“, *Liahona*, Oct. 2004, 49.
2. Joe J. Christensen, „Rearing Children in a Polluted Environment“, *Ensign*, Nov. 1993, 11.
3. Robert D. Hales, „With All the Feeling of a Tender Parent: A Message of Hope to Families“, *Liahona*, May 2004, 90.
4. Boyd K. Packer, „Our Moral Environment“, *Ensign*, May 1992, 67.

Atgaiva jūsų sieloms

Vyresnysis Peras G. Malmas
Iš Septyniasdešimties

Rasti atgaivą savo sieloms reiškia pajusti proto ir širdies ramybę, kylančią iš to, kad mokomės Kristaus doktrinos ir ja sekame.

Geteborgo miesto, Švedijoje, centre yra platus bulvaras, kurio abi pusės apaugusios gražiais medžiais. Kartą vieno didžiulio medžio kamienne aš pastebėjau skylę, todėl iš smalsumo pažvelgiau vidun ir pamačiau, kad medžio viduje yra didžiulė drevė. Tačiau ta drevė buvo netuščia. Ten buvo primesta įvairiausių šiukšlių.

Nustebau, kad medis išviso dar stovi. Todėl pažvelgiau viršun ir pastebėjau platų plieninį diržą, apskuktą aplink viršutinę kamieno dalį. Prie to diržo buvo pritaisyti keli plieniniai lynai, pritvirtinti prie šalimais esančių pastatų. Žiūrint iš tolo tas medis atrodė kaip kiti medžiai, ir tik pažvelgus vidun galėjai suprasti, kad jis neturi stipraus ir tvirto kamieno, o yra tuščiaviduris. Prieš daugelį metų dėl kažkokios priežasties prasidėjo palaipsninis, truputį čia, truputį ten, kamieno silpnėjimo procesas. Tai neįvyko per vieną naktį. Tačiau kaip jaunas medelis po truputį išauga į tvirtą medį, taip ir mes galime žingsnis po žingsnio išaugti tiek, kad būsimė tvirti ir vidumi nepalaužiami, o ne tokie, kaip tas tuščiaviduris medis.

Tik per gydantį Jėzaus Kristaus Apmokėjimą galime turėti stiprybės išlikti tiesūs ir stiprūs, o mūsų sielos gali prisipildyti – šviesos, supratimo, džiaugsmo ir meilės. Jo kvietimas skirtas visiems „ateiti pas jį ir ragauti jo gerumo; ir jis neatstumia nė vieno, kuris ateina pas jį“ (2 Nefio 26:33). Jis žada: „Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate prislėgti; aš jus atgaivinsiu! Imkite ant savo pečių mano jungą ir mokykitės iš manęs, nes aš romus ir nuolankios širdies, ir jūs rasite savo sieloms atgaivą.“ (Mato 11:28–29.)

Apie šią atgaivą, arba atilsį, prezidentas Džozefas F. Smitas sakė: „Mano nuomone, tai reiškia pažinti ir pamilti Dievą, tikėti Jo tikslais ir Jo planu tiek, kad žinotume, jog esame teisūs, ir nesivaikytume nieko kito, nebūtume sutrikdyti bet kokio mokymo vėjelio ar klastingo žmonių gudravimo, kuriuo šie tykoja apgauti. Mes žinotume doktriną, kad ji yra iš Dievo, ir kitų žmonių nieko apie ją neklausinėtume, tegul jie turi savas nuomones, idėjas ar minčių klajones. Žmogus, kuris pasiekė tokį tikėjimo Dievu lygį, kad visos abejonės ir baimė nuo jo pasitraukė, yra įėjęs į „Dievo atilsį“. (*Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* [1998], 56.)

Rasti atgaivą savo sieloms reiškia pajusti proto ir širdies ramybę, kylančią iš to, kad mokomės Kristaus doktrinos ir ja vadovaujamės bei tampame ištiestomis Kristaus rankomis tarnaujant ir padedant kitiems. Tikėjimas Jėzų Kristų ir sekimas Jo mokymais suteikia mums tvirtą viltį, ir ši viltis tampa patikimu inkaru mūsų sieloms. Galime tapti pastovūs ir nepajudinami. Galime jausti ilgalaikę vidinę ramybę; galime įeiti į Viešpaties atilsį. Tačiau jei nūsūsime nuo šviesos ir tiesos, mūsų slapčiausius sielos kampelius užims tuštuma, kaip atsitiko tam medžiui, ir mes netgi galime mėginti užpildyti tą tuštumą ilgalaikės vertės neturinčiais dalykais.

Atsižvelgiant į mūsų, kaip dvasinių vaikų, egzistavimą prieš atėjimą į žemę ir į nemirtingumą ateinančiame gyvenime, šis žemiškas gyvenimas tikrai yra labai trumpa akimirka.

Tai yra išbandymo dienos, bet kartu ir galimybių dienos, kuomet pasirenkame sekti kvietimu nešvaistyti savo išbandymo dienų (žr. 2 Nefio 9:27). Mintys, kurias mąstome, jausmai, kuriuos puoselėjame širdyje, veiksmai, kuriuos pasirenkame atlikti, darys lemiamą poveikį mūsų gyvenimui tiek čia, tiek ir po mirties.

Yra vienas naudingas įprotis: kas dieną pažvelgti į viską iš dangiškų aukštumų tam, kad tai, ką planuojame ir darome, visada matytume amžinojoje perspektyvoje, ypač jei savyje aptinkame polinkį laukti ateities, kad atliktume tai, ką žinome turį padaryti dabartyje.

Priiminėti sprendimus gyvenimo kelyje mums padeda palaikantis Dvasios poveikis. Tačiau jei pasirinksim elgtis priešingai turimai šviesai ir supratimui, pajusime sąžinės graužatį, dėl kurios, žinoma, nesijausime gerai. Tačiau sąžinės graužatis yra palaima, per kurią iš karto prisimename, jog atėjo metas atgailauti. Kuomet esame nuolankūs ir norime daryti kas teisu, trokšime nedelsiant keisti savo elgesį. O išdidieji ir tie, kurie siekia tapti patys sau įstatymu (žr. DS 88:35), leidžiasi Šėtono vedami „už kaklo linine virvele, kol jis suriša juos amžiams savo stipriomis virvėmis“ (2 Nefio 26:22), jeigu jie į širdis neįsileidžia atgailos dvasios. Sekimas blogio įtakomis niekada neatneš ramybės jausmo paprasčiausiai vien todėl, kad ramybė yra dovana iš Dievo ir ji gaunama tik per Dievo Dvasią. „Nelabumas niekada nebuvo laimė.“ (Almos 41:10.)

Mūsų kasdienėje veikloje dažniausiai maži ir paprasti dalykai daro ilgalaikį poveikį (žr. Almos 37:6–7). Tai, ką sakome, kaip elgiamės ir kaip pasirenkame reaguoti, darys įtaką ne tik mums patiems, bet ir mūsų aplinkiniams. Galime statyti arba galime griauti. Viso to paprastas ir teigiamas pavyzdys yra istorija apie mano senelę iš tėvo pusės. Ji pasiuntė vieną iš savo mažų vaikų nupirkti kiaušinių. Vaikas, kuriam buvo parodytas toks pasitikėjimas, tikriausiai labai džiugiai ėjo keliu į namus, nes jam atėjus namo beveik visi kiaušiniai buvo sudužę. Ten buvo vienas šeimos draugas, kuris pasiūlė senelei išbarti tą vaiką už tokį netinkamą elgesį. Užuoat taip pasielgusi, senelė ramiai ir išmintingai pasakė: „Ne, dėl to kiaušiniai juk netaps sveiki. Mes paprasčiausiai panaudosime ką galime ir iškepsime blynų, kad galėtume džiaugtis visi kartu.“ Kai išmokstame su mažais ir paprastais dalykais susitvarkyti išmintingai ir įkvėptai, to rezultatas yra teigiamas poveikis, kuris sutvirtins darną mūsų sielose ir palaikys bei sustiprins mūsų aplinkinius. Taip yra todėl, kad viskas, kas kviečia mus daryti gera, „siunčiama Kristaus galia ir dovana; todėl [galime] tobulai pažinti, kad tai iš Dievo“ (Moronio 7:16).

O to tuščiaidurio medžio, apie kurį pasakojau, daugiau nebėra. Kažkokie jaunuoliai į tą ertmę įmetė petardas ir medis užsidegė. Jo nepavyko išgelbėti ir jį teko nukirsti. Saugokitės to, kas sunaikintų jus iš vidaus, tiek didelių, tiek mažų dalykų! Jie gali turėti sprogstamąjį poveikį ir atnešti dvasinę mirtį

Geriau susitelkime į tai, kas palaikys ilgalaikę proto ir širdies ramybę. Tada mūsų „pasitikėjimas Dievo akivaizdoje augs“ (DS 121:45). Pažadas įeiti į Viešpaties atilsį, gauti ramybės dovaną, yra daug daugiau nei laikinas pasaulietiškas pasitenkinimas. Tai tikrai dangiška dovana: „Aš jums palieku ramybę, duodu jums savo ramybę. Ne taip aš duodu, kaip duoda pasaulis. Tenebūgštauja jūsų širdys ir teneliūdi!“ (Jono 14:27.) Jis turi galią išgydyti ir sustiprinti sielą. Jis – Jėzus Kristus, apie kurį liudiju Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Venkite nuodėmės spąstų

Vyresnysis Jairas Mazagardis
Iš Septyniasdešimties

Būkite stiprūs ir rinkitės teisingai, kad galėtumėte valgyti gyvybės medžio vaisių.

Vieną gražų saulėtą rytą pakviečiau savo beveik aštuonerių metų anūkėlę Viki pasivaikščioti su manimi palei ežerą, kuris, tiksliau sakant, yra mūsų nuostabaus miesto vandens saugykla.

Mes linksmi vaikščiojome, klausydamiesi kaip švelniai čiurleno krištolo skaidrumo upokšnis nusidriekęs šalimais mūsų tako. Takas buvo apsodintas nuostabiais žaliuojančiais medžiais ir maloniai kvėpiančiomis gėlėmis. Girdėjome, kaip čiulba paukščiai.

Pasiteiravau savo mėlynakės, linksmi nusiteikusios ir tyros anūkelės, kaip jai sekasi ruošti krikštui.

Atsakydama ji paklausė: „Seneli, kas yra nuodėmė?“

Tyliai pasimeldžiau siekdamas įkvėpimo ir atsakiau kuo paprasčiau: „Nuodėmė – tai tyčinis nepaklusimas Dievo įsakymams. Tai liūdina Dangiškąjį Tėvą ir veda mus į kentėjimą bei liūdesį.“

Akivaizdžiai susirūpinusi ji manęs paklausė: „O kaip ji mus užvaldo?“

Iš pirmo žvilgsnio klausimas atskleidžia tyrumą, tačiau jis taip pat parodo ir susirūpinimą, kaip išvengti susidūrimo su nuodėme.

Kad ji geriau suprastų, kaip pavyzdį panaudojau gamtoje mus supančius daiktus. Eidami keliu šalia spygliuotos tvoros aptikome nemažą betoninį stulpą; tai buvo sunki konstrukcija, aplinkui kurią augo gėlės, krūmai ir maži medeliai. Laikui bėgant tie augalai peraugo patį stulpą.

Prisiminiau, kad truputį tolėliau buvo dar vienas stulpas, kuris po truputį, beveik nepastebimai, jau buvo užvaldytas aplinkui žaliuojančios augmenijos. Manau, kad tas stulpas neįsivaizdavo, kad, nepaisant jo stiprumo, jį apsups ir užvaldys švelnūs augalai. Stulpas manė: „Tai ne problema. Esu stiprus ir didelis, tas mažas augalas man nepakenks.“

Taigi, kai šalimais esantis medis auga, stulpas iš pradžių to nepastebi; po to stulpas mėgaujasi medžio teikiamu pavėsiu. Tačiau medis ir toliau auga ir stulpą apgaubia dviem šakomis, kurios iš pirmo žvilgsnio atrodo trapios, tačiau ilgainiui apsipina ir apgaubia stulpą.

Tačiau stulpas vis dar nesuvokia, kas vyksta.

Netrukus eidami aptikome tą mūsų aptarinėjamą stulpą. Jis buvo išrautas iš žemės. Mano mažajai anūkelei tai padarė įspūdį ir ji manęs paklausė: „Seneli, ar tai yra nuodėmės medis?“

Tada paaiškinau jai, kad tai buvo tik simbolis arba pavyzdys to, kaip nuodėmė gali „užvaldyti žmogų“.

Nežinau, kokį poveikį jai padarė mūsų pašnekesys, tačiau jis privertė mane susimąstyti apie įvairius nuodėmės pavidalus ir kaip ji įslenka į mūsų gyvenimą, jeigu jai tai leidžiame.

Turime būti budrūs, nes maži pasirinkimai, pavyzdžiui, anksti eiti miegoti ir anksti keltis, gali sukelti lemtingas pasekmes. Doktrinos ir Sandorų 88:124 esame mokomi: „... kelkitės anksti, kad jūsų kūnai ir protai būtų žvalūs.“ Tie, kurie gulasi anksti, atsikelia pailsėję, jų kūnai ir protai būna žvalūs ir palaiminti Viešpaties dėl paklusnumo.

Tai, kas gali pasirodyti nereikšminga, kaip, pavyzdžiui, eiti miegoti vėlai, vieną dieną nesimelsti, praleisti pasninką arba sulaužyti Šabą – tokie maži nusižengimai – po truputį sumažins mūsų jautrumą, pastūmės mus daryti blogesnius dalykus.

Kai buvau paauglys, man paskirta komendanto valanda buvo 22 val. Šiais laikais, tai yra laikas, kada kai kurie išeina pasilinksminti. Tačiau žinome, kad blogiausi dalykai nutinka naktį. Šiuo tamsos metu, kai kurie jaunuoliai eina į tas vietas, kuriose yra netinkama aplinka, kur muzika ir dainų žodžiai neleidžia jiems turėti Šventosios Dvasios bendrystės. Tada, tokiomis aplinkybėmis, jie tampa lengvu nuodėmės grobiu.

Dažnai, nuodėmės grobiu žmogus tampa pasirinkęs draugauti su tais, kurių standartai nedera su Evangelija. Tam, kad būtų populiarius arba bendraamžių priimtas, jis atsisako Evangelijos principų bei įstatymų ir leidžiasi žemyn keliu, vedančiu tą žmogų ir jo artimuosius vien į skausmą ir liūdesį.

Turime būti budrūs ir neleisti nuodėmei apaugti mus. Įvairių formų nuodėmių yra visur – netgi, pavyzdžiui, kompiuteryje arba mobiliajame telefone. Šios technologijos yra naudingos ir gali mums labai pasitarnauti. Tačiau netinkamas jų naudojimas – toks, kaip įsitraukimas į laiką ryjančius žaidimus, programas, kurios kurstyti jus kūniškiems malonumams, ar daug blogesnius dalykus, tokius kaip pornografija, – yra griauantis. Pornografija žlugdo asmenybę ir skandina savo vartotoją liūne, iš kurio jis gali ištrūkti tik su didelia pagalba.

Ši siaubinga pabaisa sukelia skausmą ir kančias, tiek jos vartotojui, tiek jo arba jos nekaltiems vaikams, sutuoktiniui, tėvui, motinai. Kūniškų malonumų vaisiai yra kartėlis ir liūdesys. Paklusnumo ir pasiaukojimo vaisiai yra gerumas ir amžinas džiaugsmas.

Sprendimus laikytis reikalingų standartų reikia priimti iš anksto, o ne užklupus pagundai. Turėtume remtis tokiais kriterijais:

- Aš tai darysiu, nes tai teisinga, atestina iš Viešpaties ir atneš man laimę.
- To nedarysiu, nes tai nutemps mane nuo tiesos, nuo Viešpaties ir nuo pažadėtos amžinosios laimės, kurią Jis pažadėjo ištikimiesiems ir paklusniesiems.

Kadangi Tėvas žinojo, kad rinkdamiesi klysimė, Jis savo nuostabiajame meilės plane parūpino pasaulio Gelbėtoją, apmokantį nuodėmes visų tų, kurie atgailaus, kurie ateis pas Jį ieškodami pagalbos, paguodos ir atleidimo ir kurie norės prisiimti Jo vardą – Jėzaus Kristaus vardą.

Jeigu nusidedame, turime kuo greičiau siekti pagalbos, nes vieni negalime išsivaduoti iš nuodėmės spąstų, lygiai kaip palyginime minėtas stulpas negali pats išsivaduoti. Kažkas turi mums padėti išsivaduoti iš to mirtino glėbio.

Gali padėti gimdytojai. Taip pat Dievas pašaukė vyskupą, kad jis padėtų mums. Jis yra tas, kuriam turime atverti savo širdį.

Doktrinos ir Sandorų 58:42–43 aiškinama:

„Štai tam, kuris atgailavo dėl savo nuodėmių, yra atleidžiama, ir aš, Viešpats, jį daugiau nebeprisimenu.“

Iš to jūs galite pažinti, ar žmogus atgailauja dėl savo nuodėmių, – štai, jis išpažins ir paliks jas.“

Praėjus keliems mėnesiams po mūsų pasivaikščiojimo palei ežerą, su mano anūkėle dėl krikšto pasikalbėjo jos vyskupas – jos tėvas. Po to pokalbio paklausiau jos, kaip jis praėjo. Ji beveik subardama mane atsakė: „Seneli, pokalbis yra konfidencialus. Juk žinai tai.“

Vyskupai, tikiuosi jūs tą atsakymą priimsite rimtai. Man pasirodė, kad mano anūkėlės supratimas per trumpą laiką smarkiai išaugo.

Taip, kaip mano apibūdintas medis moko apie liūdesį, skausmą, kančią ir nelaisvę, lygiai taip kitas medis moko apie kitokius dalykus. Tai minima 1 Nefio 8:10–12:

„Ir buvo taip, kad pamačiau medį, kurio vaisius buvo trokštinas, kad padarytų žmogų laimingą.

Ir buvo taip, kad aš priėjau ir valgiau jo vaisiaus; ir pamačiau, kad jis buvo saldžiausias iš visų, kuriuos kada nors buvau valgęs. Taip, ir pamačiau, kad jo vaisius buvo baltas, pranokstantis bet kokį baltumą, kokį kada nors buvau matęs.

Ir kai aš valgiau jo vaisiaus, jis pripildė mano sielą nepaprastai didelio džiaugsmo...“

Brangūs broliai ir seserys, būkite stiprūs ir rinkitės teisingai, kad galėtumėte valgyti gyvybės medžio vaisių. Jei dėl kokios nors priežasties suklydote arba palikote taką, mūsų ranka ištiesta ir sakome jums: „Ateikite. Viltis yra. Mes jus mylime ir norime padėti jums būti laimingiems.“

Dangiškasis Tėvas mus taip stipriai myli, kad atidavė Savo Viengimį Sūnų Jėzų Kristų.

Jėzus Kristus mus taip stipriai myli, kad atidavė Savo gyvenimą apmokėdamas mūsų nuodėmes!

Ką esame pasirošę atiduoti mes, kad būtume švarūs ir patirtume tą džiaugsmą?

Palieku savo liudijimą apie šias tiesas šventuoju Jėzaus Kristaus vardu, amen.

180-oji Visuotinė pusmetinė konferencija
Sekmadienio popietinė sesija, 2010 m. spalio 3 d.

Ką tu padarei su mano vardu?

Vyresnysis Mervinas B. Arnoldas
Iš Septyniasdešimties

Kiekvienas iš mūsų kažkada turėsime atsiskaityti savo Gelbėtojui Jėzui Kristui už tai, ką padarėme su Jo vardu.

Kai prezidentas Džordžas Albertas Smitas buvo jaunas, sapne jam pasirodė jo miręs senelis Džordžas A. Smitas ir pasakė: „Norėčiau žinoti, ką padarei su mano vardu.” Prezidentas Smitas atsakė: „Su tavo vardu niekada nepadariau nieko tokio, ko turėtumei gėdytis.”¹

Kiekvieną savaitę, priimdami sakramentą mes sudarome sandorą ir pažadame, kad esame pasiryžę priimti Kristaus vardą, visada Jį atminti ir laikytis Jo įsakymų. Jei esame pasiryžę tai daryti, mums yra pažadėtas nuostabiausias palaiminimas – kad Jo Dvasia visada bus su mumis.²

Kaip prezidentas Džordžas Albertas Smitas turėjo atsiskaityti savo seneliui, ką jis padarė su jo vardu, taip ir kiekvienas iš mūsų kažkada turėsime atsiskaityti savo Gelbėtojui Jėzui Kristui už tai, ką padarėme su Jo vardu.

Kaip svarbu turėti gerą vardą parašyta Patarlių knygoje: „Geriau turėti gerą vardą, negu didelius turtus; malonė vertingesnė už sidabrą ir auksą“³ ir „Teisiojo vardas bus laiminamas!“⁴

Kai mažčiau apie šias ištraukas ir apie tai, kaip svarbu turėti gerą vardą, mane užplūdo prisiminimai apie gerą vardą ir palikimą, kuriuos mano gimdytojai paliko keturiems mano broliams, dviem mano seserims ir man. Mano tėvai neturėjo šio pasaulio turtų, sidabro ar aukso. Mes devyniose gyvenome dviejų miegamųjų ir vienos vonios namuose su įstiklinta veranda, kurioje miegojo mano seserys. Gimdytojams mirus, mano broliai, seserys ir aš susirinkome, kad pasidalintume jų žemišką turtą, kuris buvo labai negausus. Mama paliko kelias sukneles, keletą naudotų baldų ir keletą kitų asmeninių daiktų. Mano tėvas paliko keletą staliaus įrankių, keletą senų medžioklinių šautuvų ir dar šį tą. Vieninteliai piniginę vertę turintys dalykai buvo kuklus namas ir truputis santaupų.

Mes drauge atvirai verkėme iš dėkingumo, žinodami, kad jie paliko mums kai ką žymiai vertingesnio nei sidabras ir auksas. Jie mums dovanojo savo meilę ir laiką. Jie dažnai liudijo apie Evangelijos tikrumą – dabar apie tai galime skaityti jų neįkainojamuose dienoraščiuose. Ne tiek žodžiais kiek pavyzdžiu jie mokė mus sunkiai dirbti, būti sąžiningus ir mokėti visą dešimtinę. Jie įdiegė mums troškimą siekti išsilavinimo, tarnauti misijoje ir, visų svarbiausia, susirasti amžinąjį bendražygį, susituokti šventykloje bei ištvirti iki galo. Tikrai jie paliko mums gero vardo paveldą, už kurį visada būsime dėkingi.

Kai mylimas pranašas Helamanas ir jo žmona buvo palaiminti dviem sūnumis, jie pavadino juos Lehiu ir Nefiu. Helamanas pasakė savo sūnums, kad jie pavadinti vardais dviejų savo protėvių, kurie gyveno žemėje beveik prieš 600 metų iki jiems gimstant. Jis sakė: „Štai, mano sūnūs, ... aš daviau jums mūsų pirmųjų gimdytojų [Lehio ir Nefio] ... vardus; ir tai padariau, kad

prisimindami savo vardus,... prisimintumėt *jų darbus*; o prisimindami *jų darbus, žinotumėt, kaip tai pasakyta bei užrašyta, kad jie buvo geri*. Todėl, mano sūnūs, aš norėčiau, kad darytumėte tai, kas gera, *kad apie jus būtų sakoma bei rašoma, kaip tai buvo sakoma ir rašoma apie juos...*, idant turėtumėte *tą brangią amžinojo gyvenimo dovaną*.“⁵

Broliai ir seserys, kaip bus prisimenami mūsų vardai po 600 metų?

Kalbėdamas apie tai, kaip galime priimti Kristaus vardą ir taip apsaugoti savo gerą vardą, Moronis mokė: Ir dar aš paraginčiau jus, kad *ateitumėt pas Kristų ir laikytumėtės kiekvienos geros dovanos, ir neliestumėte piktos dovanos, né to, kas nešvaru...*

Taip, *ateikite pas Kristų* ir tobulėkite jame, ir atsisakykite visokios bedievytės.“⁶

Įkvėptoje knygelėje *Jaunimo stiprybės vardan* skaitome: „Pasirinkimo laisvė yra Dievo duotas amžinas principas, susijęs su moralinėmis atsakomybėmis už savo pasirinkimus. Nors galime laisvai rinktis, kaip elgtis, negalime pasirinkti savo poelgių pasekmių. Ką nors pasirinkę sulauksime to pasirinkimo pasekmių.“⁷

Netrukus po to, kai mudu su mano mylimąja Devona susituokėme, ji man papasakojo, kaip jaunystėje išmoko šios svarbios doktrinos, kad galime laisvai rinktis, kaip elgtis, bet kad negalime rinktis savo poelgių pasekmių. Padėdamas savo dukros Šelės norėčiau papasakoti apie sesers Arnold patyrimą:

„Kai buvau 15 metų, man dažnai atrodydavo, kad yra per daug taisyklių ir įsakymų. Nebuvau tikra, kad normaliam, linksmintis mėgstančiam paaugliui gali patikti toks suvaržytas gyvenimas. Be to, ilgos mano darbo valandos tėčio ūkyje, labai man trukdė būti su draugais.

Šią vasarą vienas iš mano darbų buvo užtikrinti, kad kalnų ganykloje besiganančios karvės neišeitų pro aptvarą į kviečių lauką. Augančių kviečių priėdusiai karvei gali išpūsti vidurius, ji gali uždusti ir nugaišti. Viena karvė be paliovos bandė prakišti galvą pro aptvarą. Vieną rytą jodama išilgai aptvaro apžiūrėti karvių, pamačiau, kad ta karvė išlindusi pro aptvarą ir senokai ganosi kviečių lauke, nes jau buvo išsipūtusi ir atrodė kaip balionas. Pamačiau: „Na ir kvaila gi tu karvė! Ta tvora buvo tau apsaugoti, tačiau tu pralindai pro ją ir prisiėdei tiek kviečių, kad gali netekti gyvybės.“

Nuskubėjau namo pasikviesti tėčio. Tačiau, kai atjojome, pamačiau ją gulinčią ant žemės negyvą. Man buvo gaila tos karvės. Mes parūpinome jai nuostabią kalnų ganyklą, kad turėtų sočiai žolės, ir tvorą, kad būtų apsaugota nuo pavojingų kviečių. Tačiau ji kvilaukė pralindo pro aptvarą ir neteko gyvybės.

Svarstydamas apie aptvaro paskirtį, suvokiau, kad jis buvo apsauga. Taip pat ir mano gimdytojų įsakymai ir taisyklės buvo apsauga. Įsakymai ir taisyklės buvo mano labui. Suvokiau, kad paklusnumas įsakymams gali apsaugoti mane nuo fizinės ir dvasinės mirties. Tas nušvitimas buvo posūkio taškas mano gyvenime.“

Sesuo Arnold suprato, kad mūsų gerasis, išmintingasis ir mylintis Dangiškasis Tėvas davė mums įsakymus ne tam, kad mus suvaržytų, – kaip priešininkas bando mus įtikinti, – bet kad palaimintų mūsų gyvenimus ir apsaugotų mūsų gerą vardą ir paveldą mūsų būsimoms kartoms, kaip tai buvo Lehiui ir Nefiui. Kaip ta karvė, kuri patyrė savo pasirinkimo pasekmes, taip ir kiekvienas iš mūsų turime suprasti, kad anapus aptvaro žolė *nėra ir niekada nebus* žalesnė, nes

„nelabumas niekada nebuvo laimė“.⁸ Pasibaigus šiam gyvenimui kiekvienas iš mūsų gausime savo pasirinkimų pasekmes. Įsakymai yra aiškūs, jie apsaugo, jie neriboja, o paklusnumas jiems atneša begalę nuostabių palaimų!

Mūsų Dangiškasis Tėvas žinojo, kad visi darysime klaidų. Esu labai dėkingas už Apmokėjimą, kuris leidžia kiekvienam iš mūsų atgailauti ir pasitaisyti, kad vėl galėtume būti su mūsų Gelbėtoju ir jausti malonią atleidimo ramybę.

Mūsų Gelbėtojas kviečia mus kasdien apvalyti savo vardus ir sugrįžti Jo akivaizdon. Jo kvietimas kupinas meilės ir švelnumo. Kartu su manimi įsivaizduokite Viešpaties apkabinimą, man skaitant Jo žodžius: „Ar dabar nesugrįšite pas mane ir neatgailausite dėl savo nuodėmių, ir neatsiversite, kad galėčiau jus išgydyti?“⁹

Šiandien kiekvienam iš jūsų norėčiau išsakyti tą patį kvietimą, išsakytą mano gimdytoju, kuriuos visada prisiminsiu dėl jų gerų vardų. Prieš ką nors darydami, įsivaizduokite šalia stovintį Gelbėtoją ir paklauskite savęs „Ar tai galvočiau, sakyčiau ar daryčiau, jei Jis būtų čia?“ Nes Jis tikrai yra čia. Mūsų mylimas prezidentas Tomas S. Monsonas, – liudiju, kad jis yra pranašas, – dažnai cituoja tokią ištrauką apie mūsų Viešpatį ir Gelbėtoją: „Nes aš eisiu prieš jūsų veidą. Aš būsiu jūsų dešinėje ir jūsų kairėje, ir mano Dvasia bus jūsų širdyse.“¹⁰

Tegul tą šlovingą dieną, kai stovėsime priešais mūsų mylimą Gelbėtoją, kad atsiskaitytume, ką padarėme su Jo vardu, galėsime pareikšti „Iškovojo gerą kovą, baigiau bėgimą, išlaikiau tikėjimą.“¹¹ Aš pašlovinau Tavo vardą. Liudiju, kad Jėzus yra Kristus. Jis numirė, kad mes galėtume gyventi. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. *Presidents of the Church Student Manual* (Church Educational System manual, 2003), 134.
2. Žr. Doktrinos ir Sandorų 20:77.
3. Patarlių 22:1.
4. Patarlių 10:7.
5. Helamano 5:6–8; kursyvas pridėtas.
6. Moronio 10:30, 32; kursyvas pridėtas.
7. *Jaunimo Stiprybės vardan*, 2001, p. 4.
8. Sesers Devonos K. Arnold pasakojimas apie savo patyrimą.
9. Almos 41:10.
10. 3 Nefio 9:13.
11. Doktrinos ir Sandorų 84:88.
12. 2 Timotiejui 4:7.

180-oji Visuotinė pusmetinė konferencija
Sekmadienio popietinė sesija, 2010 m. spalio 3 d.

„O tas gudrus piktojo planas“

Vyresnysis M. Raselas Balardas
Iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo

Priklausomybę turintiems žmonėms yra viltis, ir ta viltis yra dėl Viešpaties Jėzaus Kristaus Apmokėjimo.

Broliai ir seserys, čia, Uolėtuose kalnuose, artėjantis ruduo su savimi atsineša nuostabias lapų spalvas, žalios spalvos virsta į ryškiai oranžines, raudonas ir geltonas. Rudens metu visa gamta ruošiasi pereiti prie šaltos, asketiškos žiemos grožio.

Ruduo yra ypač mėgstamas žvejų muselininkų, nes šiuo metų laiku beveik nepasotinamas alkis valdo upėtakius, besistengiančius maistu sustiprinti savo kūnus prieš žiemos maisto stygių.

Muselininkas upėtakius gaudo pasitelkdamas gudravimą. Patyręs žuvautojas studijuoja upėtakių elgseną, orą, vandens sroves, kokiais vabzdžiais minta upėtakiai ir kada tie vabzdžiai išsiritą. Dažniausiai jis naudoja savo rankų darbo masalą. Jis žino, kad tokius dirbtinius vabzdžius ant mažyčio kabliuko reikia užmaiti kuo tobuliau, nes jei upėtakiui kils bent mažiausias įtarimas, tai jo pergudrauti nepavyks ir jis tokia musele nesusidomės.

Koks jaudinantis reginys matyti, kaip iš vandens išnyra upėtakis, stveria muselą, priešinasi ir išsekęs galiausiai sugaunamas. Visas esmė čia glūdi žvejo žinių ir įgūdžių panaudojime prieš kilnųjį upėtakį.

Tokių dirbtinių masalų panaudojimas žuvims apgauti ir sugauti yra panašus į Liuciferio dažnai prieš mus naudojamą gundymą, apgaulę ir viliojimą į pinkles.

Kaip muselininkas pažįsta upėtakių alkį, taip ir Liuciferis pažįsta mūsų „alkį“, arba silpnybes, ir gundo mus netikrais masalais. Jei užkibsim ant tokių masalų, tai būsim išplėsti iš gyvybės tėkmės jo negailestingon įtakon. Kai muselininkas sugauna žuvį, jis ją nesužeistą vėl paleidžia atgal į vandenį. Bet Liuciferis to daryti neketina. Jo tikslas yra savo aukas paversti tokiais pat nelaimingais koks jis pats.

Lehis sakė: „Ir kadangi [Liuciferis] nupuolė iš dangaus ir amžiams tapo nelaimingas, jis taip pat siekė, kad visa žmonija būtų nelaiminga.“ (2 Nefio 2:18.)

Pritariu kalbėjusiems broliams, kad Liuciferis yra gudrus ir klastingas protas. Vienas iš pagrindinių prieš mus naudojamų jo įrankių yra melas ir apgaulė. Jis mus įtikinėja, kad blogis yra gerai, o gėris yra blogai. Jau nuo pat pradžių, nuo didžiosios Dangaus Tarybos laikų, Šėtonas „siekė sunaikinti žmogaus valios laisvę, kurią aš, Viešpats Dievas, jam suteikiau. ... Ir jis tapo Šėtonu, taip, būtent velniu, visų melų tėvu, kad apgaudinėtų ir akintų žmones, ir vestų juos nelaisvėn pagal savo valią“ (Mozės 4:3–4).

Šis mūšis dėl Dievo žmogui suteiktos valios laisvės tebevyksta. Šėtonas, kartu su savo pakalikais, aplink mus primėtė masalų, laukia, kol mes susvyruosime ir užkibsim ant jo muselių. Tada jis tomis netikromis priemonėmis mus pasigaus. Valios laisvę jis atima panaudodamas priklausomybę. Žodyne rašoma, kad bet kokia priklausomybė reiškia pasidavimą kažkam, dėl ko

prarandama valios laisvė ir tampama priklausomu nuo kokios nors gyvybę ardančios medžiagos ar elgsenos.¹

Mokslininkai sako, kad mūsų smegenyse yra toks mechanizmas, vadinamas malonumo centru.² Kai šis centras aktyvuojamas tam tikrais narkotikais, jis užvaldo tą mūsų smegenų dalį, kuri atsakinga už mūsų valią, nuovoką, logiką ir moralę. Būtent dėl to priklausomas žmogus nesirenka teisingai. O kai taip nutinka, paruošiamas kabliukas ir Liuciferis užvaldo padėtį.

Šėtonas žino, kaip suviliojimui prieš mus panaudoti laikiną malonumą teikiančias dirbtines medžiagas ir elgesį. Pats mačiau, kokią įtaką tai daro žmogui, bandančiam atsikovoti savikontrolę, išsilaisvinti iš pragaištingo piktnaudžiavimo bei priklausomybės ir atgauti savigarbą bei nepriklausomybę.

Kai pradėdama piktnaudžiauti pačiomis pavojingiausiomis *narkotinėmis medžiagomis*, užvaldomos smegenys ir pavergiamas valios laisvė. Tokios medžiagos yra: nikotinas, opioidai (heroinas, morfijus ir kiti nuskausminamieji), raminamieji, kokainas, alkoholis, marihuana ir metamfetaminai.

Esu dėkingas daktarams, žinantiems, kaip tinkamai išrašyti vaistus, skirtus skausmo bei kančios malšinimui. Deja, šiandien mūsų bendruomenėse, net tarp pačių mūsų narių, yra žmonių, kurie, pripratę prie receptinių vaistų, pradeda jais piktnaudžiauti. Liuciferis, visų melų tėvas, apie tai nutuokia ir naudoja savo įtaką atimti iš žmogaus valios laisvę ir savo baisiomis grandinėmis pažaboti tokį žmogų (žr. 2 Nefio 28:22).

Visai neseniai vietinės ligoninės psichiatrijos skyriuje kalbėjau su viena seserimi. Su manimi ji pasidalino savo liūdna kelione iš tobulos protinės ir fizinės sveikatos, nuostabios santuokos ir šeimos, į protinę negalią, silpstančią sveikatą, ir šeimos suirimą. Visa tai prasidėjo nuo piktnaudžiavimo receptiniais skausmą malšinančiais vaistais.

Prieš du metus toji sesuo autoavarijoje susižeidė stuburą. Gydytojas tada jai išrašė vaistą, kuris turėjo numalšinti jos beveik nepakeliamą skausmą. Ji manė, kad jai reikia daugiau, todėl pradėjo klastoti receptus ir galiausiai pradėjo pirktis heroiną. Už tai ji buvo suimta ir įkalinta. Dėl piktnaudžiavimo vaistais žlugo jos santuoka. Vyras su ja išsituokė ir savo globon pasiėmė vaikus. Ji man sakė, kad tie jos vartojami vaistai ne tik apmalšindavo skausmą, bet laikinai sukeldavo pakylėtos euforijos ir pasitenkinimo jausmą. Bet viena tokių vaistų dozė veikė tik kelias valandas, ir atrodė, kad kaskart juos panaudojus jų poveikis trumpėdavo. Todėl ji pradėjo didinti dozes ir įpuolė į baisų priklausomybės ratą. Narkotikai tapo jos gyvenimu. Mudviejų pokalbio išvakarėse ji bandė nusižudyti. Ji aiškino, kad nebegali susitvarkyti su fiziniu, emociniu ir dvasiniu skausmu. Ji pasijuto įkliuvusi į padėtį be išeities – padėtį be jokios vilties.

Šios sesers bėda su receptinėmis ir kitokiomis narkotinėmis medžiagomis nėra unikali. Tokių atvejų pilna. Yra vietų, kur nuo piktnaudžiavimo receptiniais vaistais miršta daugiau žmonių nei nuo autoavarijų.³ Broliai ir seserys, laikykitės kuo atokiau nuo bet kokių jus pavergti galinčių medžiagų. Net vienas tokių medžiagų pauostymas, viena tabletė ar vienas gurkštelėjimas gali privesti jus prie priklausomybės. Vienas besigydantis alkoholikas man pasakė, kad tarp blaivumo ir priklausomybės tėra vienas gurkšnis. Šėtonas tai žino. Neleiskite, kad jis sugautų jus savo dirbtiniu masalu, galinčiu jus greitai įtraukti į priklausomybę.

Taigi, broliai ir seserys, prašau nesuprasti mano žodžių neteisingai. Aš nepasisakau prieš

receptinių vaistų naudojimą gydyti išgydomas ligas ir malšinti didelį fizinį skausmą. Tokie vaistai yra tikra palaima. Aš sakau, kad turime kruopščiai laikytis gydytojo nurodyto dozavimo. Taipogi tokius vaistus turime laikyti saugioje vietoje, kad tų vaistų negalėtų paimti jaunuoliai ar kas nors kitas.

Labai neramina ir kitas pražūtingas, užkrečiantis, asmeniškai pragaištingas ir visuomenėje plačiai paplitęs elgesys – tai lošimas ir pornografija. Broliai ir seserys, atminkite, kad bet kokia priklausomybė reiškia pasidavimą kažkam, dėl ko prarandama valios laisvė ir tampama priklausomu. Į priklausomybių sąrašą reikėtų įtraukti kompiuterinius žaidimus ir susirašinėjimą trumposiomis žinutėmis. Kai kurie „žaidėjai“ teigia praleidžiantys iki 18 valandų per parą, kad pasiektų vis aukštesnę ir aukštesnę kompiuterinio žaidimo lygį ir taip apleidžia visas kitas savo gyvenimo sritis. Susirašinėjimas trumposiomis žinutėmis gali sukelti priklausomybę, dėl kurios visai nebesugebama betarpiškai bendrauti su žmonėmis. Visai neseniai vienas vyskupas man pasakojo, kaip du jo apylinkės jaunuoliai vienas su kitu ne kalbėjosi, o susirašinėjo telefonais.

Medicinos tyrimuose priklausomybė priskiriama prie „smegenų ligų“⁵. Tai tiesa, bet aš manau, kad kai Šėtonas ką nors pasigauna, tai taip pat tampa ir dvasios liga. Tačiau kad ir į kokį priklausomybės ratą žmogus būtų beįsisukęs, viltis visada yra. Pranašas Lehis savo sūnus mokė šios amžinos tiesos:

„Todėl pagal kūną žmonės yra laisvi; ir jiems duota visa tai, kas būtina žmogui. Ir jie laisvi pasirinkti laisvę ir amžinąjį gyvenimą per didįjį visų žmonių Tarpininką arba pasirinkti nelaisvę ir mirtį, sulig velnio nelaisvę ir galia.“ (2 Nefio 2:27.)

Jei kas nors turi kokią priklausomybę ir trokšta iš jos išsivaduoti, visada yra kelias sugrįžti į dvasinę laisvę, kelias išsivaduoti iš vergijos, patikrintas kelias. Jis prasideda nuo maldos – nuoširdaus, karšto ir nuolatinio mūsų dvasių ir kūnų bendravimo su Kūrėju, mūsų Dangiškuoju Tėvu. Tas pats principas taikomas atsikratant blogo įpročio ar atgailaujant už bet kokią nuodėmę. Šventuosiuose Raštuose galime rasti formulę, kaip pakeisti savo širdį, kūną, protą ir dvasią.

Pranašas Mormonas mums patarė: „Todėl, mano mylimi broliai, melskitės savo Tėvui iš visų širdies jėgų, kad būtumėt pripildyti šitos meilės ... kad taptumėte Dievo sūnumis ... idant būtume išskaistinti, kaip jis skaistus.“ (Moronio 7:48.)

Ši ir daugybė kitų Raštų eilučių mums liudija, kad priklausomybę turintiems žmonėms yra viltis, ir ta viltis yra dėl Viešpaties Jėzaus Kristaus Apmokėjimo, per nusižeminimą prieš Dievą ir maldavimą išvaduoti iš priklausomybės vergijos ir karštoje maldoje Jam atnašauti visą savo sielą.

Kunigystės vadovai gali padėti tiems, kas į juos kreipiasi patarimo dėl turimų priklausomybių. Jei būtina, jie gali juos nukreipti pas kvalifikuotus licencijuotus konsultantus ir PDŠ šeimos tarnybą. Priklausomybę turintiems žmonėms ši tarnyba teikia pagalbą pagal adaptuotą anoniminių alkoholikų programos dvylikos žingsnių metodiką.

Tiems, kurie su priklausomybe kovoja asmeniškai arba šeimoje, aš kartoju, kad tik per karštą maldą įgysite dvasinės stiprybės, atrasite ramybę ir nugalėsite potraukį. Dangiškasis Tėvas myli visus Savo vaikus, todėl dėkokite Jam ir parodykite Jam savo nuoširdų tikėjimą. Paprašykite Jo, kad sustiprintų jus kovoje su jūsų potraukiu. Paminkite visą išdidumą ir savo gyvenimą bei širdį atgręžkite į Dangiškąjį Tėvą. Paprašykite, kad būtumėte pripildyti tyros Kristaus meilės galios. Nors tai daryti prireiks galbūt ne kartą, bet aš jums liudiju, kad jūsų kūnas, protas ir dvasia gali būti pakeisti, apvalyti ir išgydyti – galiausiai tapsite laisvi. Jėzus

pasakė: „Aš pasaulio šviesa. Kas seka manimi, nebevaikščios tamsybėse, bet turės gyvenimo šviesą.“ (Jono 8:12.)

Kadangi mūsų tikslas yra tapti panašesniems į mūsų Gelbėtoją ir galiausiai tapti vertiems gyventi su mūsų Dangiškuoju Tėvu, visi turime patirti galingą savo širdžių permainą, apie kurią Mormono Knygoje kalbėjo pranašas Alma (žr. Almos 5:14). Mūsų meilė Dangiškajam Tėvui ir Viešpačiui Jėzui Kristui turi atsispindėti mūsų kasdieniniuose pasirinkimuose ir darbuose. Jie pažadėjo ramybę, džiaugsmą ir laimę tiems, kas laikysis Jų įsakymų.

Broliai ir seserys, neapsigaukime pamatę dirbtines museles, kurių mums prigamino apsimetėlis žmonių žuvautojas Liuciferis. Būkime išmintingi ir dvasiškai įžvalgūs, kad atskirtume daugybę jo pavojingų pasiūlymų ir jų atsisakytume.

O jei kas nors iš jūsų jau įpuolėte į kokią nors priklausomybę, tai žinokite, kad visada yra viltis, nes Dievas myli visus Savo vaikus, nes per Viešpaties Jėzaus Kristaus Apmokėjimą ir meilę viskas yra įmanoma.

Pats mačiau, koks nepaprastas palaiminimas yra pasveikti, kuomet žmogus išsilaisvina iš priklausomybės grandinių. Viešpats yra mūsų Ganytojas. Jei pasikliausime Apmokėjimo galia, tai daugiau nebesikankinsime. Žinau, kad Viešpats gali ir tikrai išlaisvins priklausomus žmones iš vergijos, nes, kaip pareiškė Apaštalas Paulius, „Aš visa galiu tame, kuris mane stiprina“ (Filipiečiams 4:13). Meldžiu, mano broliai ir seserys, kad taip ir būtų tiems, kurie šiuo metu kovoja su šiuo iššūkiu. To nuolankiai meldžiu Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. Anglų kalboje žodis *addiction* (*liet. priklausomybė*) turi tris prasmes, kurių viena yra „pasiduoti savo šeiminkui“ (www.audioenglish.net/dictionary/addiction.htm).
2. Žr. National Institute on Drug Abuse, Drugs, Brains, and Behavior—the Science of Addiction (2010), 18, drugabuse.gov/scienceofaddiction/sciofaddiction.pdf.
3. Žr. Erika Potter, „Drug Deaths Overtake Auto Deaths in Utah“, Dec. 2009, universe.byu.edu/node/4477.
4. Žr. National Institute on Drug Abuse, „The Neurobiology of Drug Addiction“, section IV, no. 30, drugabuse.gov/pubs/teaching/teaching2/teaching5.html; taip pat žr. drugabuse.gov/funding/budget08.html.

180-oji Visuotinė pusmetinė konferencija
Sekmadienio popietinė sesija, 2010 m. spalio 3 d.

Dievas telydės nuolat

Prezidentas Tomas S. Monsonas

Turime išverti iki galo, nes mūsų tikslas – amžinasis gyvenimas su Dangiškuoju Tėvu.

Mano broliai ir seserys, šiai nuostabiai visuotinei Bažnyčios konferencijai einant į pabaigą, mano širdis pripildyta dėkingumo. Mūsų dvasios buvo pamaitintos kiekvienoje sesijoje kalbėjusių mokymais ir liudijimais. Neabejoju, kad kalbu visų narių vardu išreišdamas didelį dėkingumą už tiesas, kurių mus mokė. Galime atkartoti žodžius, kuriuos Mormono Knygoje sakė žmonės, išklausę didžio Karaliaus Benjamino pamokslo:

„Visi sušuko vienu balsu, sakydami: Taip, mes tikime visais žodžiais, kuriuos pasakei mums; ir taip mes žinome apie jų patikimumą ir tiesą dėka Viešpaties visagalio Dvasios.“¹

Tikiuosi, kad rasime laiko skaityti konferencijos kalbas, kurios bus išspausdintos lapkričio mėnesio *Ensign* ir *Liahonos* žurnaluose, nes jos vertos mūsų atidaus studijavimo.

Kokia palaima, kad galėjome susitikti čia, šiame nuostabiame Konferencijų Centre, ramiai, patogiai ir saugiai. Šią konferenciją transliavo plačiau nei bet kada ankščiau, ji pasiekė žmones visur – už žemynų ir vandenynų. Nors esame toli nuo daugelio iš jūsų, jaučiame jūsų dvasią ir siunčiame jums savo meilę ir dėkingumą.

Noriu išreikšti mūsų visų nuoširdžiausią dėkingumą šioje konferencijoje atšauktiems broliams už jų daugelį pasišventusio tarnavimo metų. Daugelis yra palaiminti dėl jūsų indėlio Viešpaties darbe.

Tabernaklio ir kiti šioje sesijoje dalyvavę chorai giedojo išties dangišką muziką, kuri sustiprino ir paryškino viso, kas čia vyko, grožį. Dėkoju, kad su mumis pasidalinote savo muzikiniais talentais ir gabumais.

Myliu ir dėkoju savo ištikimiems patarėjams, prezidentams Henriui B. Airingui ir Dyteriui F. Uchtdorfui. Jie išties yra išmintingi ir supratingi vyrai, jų tarnystė neįkainojama. Negalėčiau atlikti visko, kam esu pašauktas, be jų palaikymo ir pagalbos. Myliu ir žaviuosi savo broliais iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo, Septyniasdešimties ir Pirmininkaujančios Vyskupijos. Jie nesavanaudiškai ir veiksmingai tarnauja. Taip pat dėkoju moterims ir vyrams, tarnaujantiems visuotinėse pagalbinėse organizacijose.

Esame palaiminti, nes turime sugrąžintą Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ji atsako į tokius klausimus kaip: iš kur atėjome, kodėl esame čia ir kur keliausime po šio gyvenimo. Ji mūsų gyvenimui suteikia prasmę, tikslą ir viltį.

Gyvename neramiame ir pilname sunkumų pasaulyje. Esame čia žemėje, kad iš visų jėgų grumtumėmės su asmeniniais sunkumais, kad iš jų pasimokytume ir juos įveiktume. Turime išverti iki galo, nes mūsų tikslas – amžinasis gyvenimas su Dangiškuoju Tėvu. Jis myli mus ir nieko daugiau netrokšta kaip tik to, kad pasiektume savo tikslą. Jis padės mums ir palaimins mus, kada šauksimės Jo studijuodami Jo žodį ir laikydami Jo įsakymų. Tai darydami rasime prieglobstį ir ramybę.

Telaimina jus Dievas, mano broliai ir seserys. Dėkoju, kad savo maldose nepamirštate manęs ir kitų visuotinių įgaliotinių. Esame be galo dėkingi už jus ir jūsų triūsą statant Dievo karalystę žemėje.

Tebūna dangaus palaimos su jumis. Tegul jūsų namai prisipildo meilės, pagarbos ir Viešpaties Dvasios. Puosėlikite savo liudijimus apie Evangeliją, kad jie taptų jūsų apsauga nuo Šėtono smūgių.

Šią konferenciją baigiame. Saugiai grįžkime į savo namus. Tegul dvasia, kurią čia jautėme, pasilieka su mumis, kai eisime dirbti savo kasdienių darbų. Būkime malonesni vieni kitiems, visuomet dirbkime Viešpaties darbą.

Myliu jus, meldžiuos už jus. Sudie, iki kito susitikimo už šešių mėnesių.

Viešpaties ir Gelbėtojo, paties Jėzaus Kristaus, vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. Mozijo 5:2.

Visuotinis Paramos bendrijos susirinkimas
2010 m. rugsėjo 25 d.

Dukterys mano karalystėje. Paramos bendrijos istorija ir darbas

Sesuo Džiulė B. Bek
Visuotinė Paramos bendrijos prezidentė

Jeigu studijuosime ir pritaikysime Paramos bendrijos istoriją, tai apibrėš ir išreikš tai, kas mes, kaip mūsų Gelbėtojo Jėzaus Kristaus mokinės ir pasekėjos, esame.

Šis susirinkimas yra dovana visoms Dangiškojo Tėvo dukroms, trokštančioms pažinti Jo mintis ir valią, trokštančioms suprasti savo atsakomybes Jo plane. Per šiuos praėjusius metus aplankiau daug jūsų. Mano širdis buvo sujaudinta, kai žvelgiau į jūsų akis, apkabinau jus, juokiausi kartu su jumis, verkiau kartu su jumis ir klausiausiu pasakojimų apie jūsų džiaugsmus, širdgėlas ir pergales. Kiekviena iš jūsų esate be galo brangi mūsų Dangiškajam Tėvui. Jis pažįsta jus. Būdamos Dievo dukterys ruošiatės amžiniems paskyrimams ir kiekviena iš jūsų esate moteris, moteriškos prigimties ir su moteriškais atsakomybėmis. Šeimos, bendruomenės, ši Bažnyčia ir brangus išgelbėjimo planas veikia dėl jūsų ištikimybės. Ak, brangios seserys, be galo jus mylime ir nuolat meldžiamės dėl jūsų!

Kiekviena iš mūsų esame asmeninio mirtingojo gyvenimo kelyje. Dviejų neseniai sutiktų seserų gyvenimai iliustruoja, kaip galima ištikimai gyventi. Viena sesuo gyvena centrinėje Brazilijoje. Jos mielas raudonų plytų namas, pastatytas raudonžemio kieme, apsuptas raudonų blokų tvora yra prieglauda ir užuovėja nuo išorinio pasaulio. Jos skaisčiausiai vaikai moka dainuoti Pradinukų dainas, jos namų sienas puošia Gelbėtojo, šventyklų ir Dievo pranašų paveikslai iškirpti iš *Liahonos* žurnalo. Ji kartu su vyru pasiaukoję, kad būtų užantspauduoti šventykloje, kad jų vaikai gimtų sandoroje. Ji man pasakojo nuolat meldžianti Viešpaties stiprybės ir įkvėpimo, kad to pakaktų užauginti savo vaikus šviesoje, tiesoje ir Evangelijos stiprybėje.

Kita sesuo gyvena viena mažame butelyje Honkonge, 80-ame namo aukšte. Ji turi šiokių tokių fizinių negalių, tačiau yra linksma ir nepriklausoma. Savo šeimoje ji vienintelė yra Bažnyčios narė. Ant lentynėlės guli Raštai, Paramos bendrijos vadovėliai ir kita Bažnytinė literatūra. Savo namuose ji įkūrė Dvasios kupiną užuovėją. Savo skyriuje ji visiems yra šviesulys.

Ispėjimai

Žinome, kad daugelis seserų gyvena slegiančiomis ir pavojingomis aplinkybėmis. Kai kurios nuolat alkanos, kai kurios kasdien turi sukaupti visą drąsą, kad nepaisydamos nusivylimų ir išdavysčių išliktų tikėjimo kelyje. Kadangi gyvename paskutinėmis šios žemės dienomis, visur matomi didžiulių sunkumų ženklai. Esti daugybė mitų ir klaidingo suvokimo apie pastarųjų dienų šventosios moters stiprybę, tikslą ir užimamą vietą. Pasklidę mitai teigia, kad esame ne tokios svarbios kaip vyrai, kad dažnai esame malonios, bet neapsišvietusios, ir kad nepaisant to, ką darome, to niekada nepakaks, kad mus priimtų mūsų Dangiškasis Tėvas. Kaip apaštalas Petras sakė, yra „netikrų mokytojų, kurie slapta įves pražūtingų klaidamokslių, išsigindami net juos išpirkusio Valdovo“¹.

Mormono Knygoje aprašoma tai, kas vyksta: „Nes štai, tą dieną jis siautės žmonių vaikų širdyse ir kurstys juos pykčiui prieš tai, kas gera. O kitus jis nuramins ir nuliūliuos juos į kūnišką saugumą, kad jie sakys: Viskas gerai Sionėje; taip, Sionė klesti, viskas gerai, – ir taip velnias apgauna jų sielas ir atsargiai nusiveda juos į pragarą. O štai kitus jis nusiveda meilikaudamas ir sako jiems, kad pragaro nėra; ir sako: Aš ne velnias, nes tokio nėra, – ir taip jis kužda į jų ausis, kol sugriebia juos savo baisiomis grandinėmis.“² Vis daugėjant teisų, pasiteisinimų, apatijos ir pagundų, nebudrios, nepamaldžios ir neįkvėptos Dievo dukterys patenka į vis didesnį pavojų tapti

tuo, ką Raštai vadina paikomis moterėlėmis³, garbinančiomis svetimus dievus.⁴ Gaila, bet dėl gyvenimo sunkumų ir populiarių pasaulio erezijų daugelis seserų tiki mitais labiau nei tiesa. Jų nuklydimą nuo Dievo plano rodo duomenys, kad daugelis seserų nedaro to, kas svarbiausia, – nesimeldžia ir neskaito Raštų. Pats Viešpats sakė, kad tai yra „įspėjimo diena, o ne daugžodžiavimo diena“⁵.

Paramos bendrija buvo suorganizuota, kad būtų apsauga ir užuovėja

Kad šiais pavojingais laikais prižiūrėtų, mokytų ir įkvėptų Savo dukteris, Dievas įgaliojo Pranašą Džozefą Smitą suorganizuoti Bažnyčios moteris. Ši dieviškai paskirta ir kunigijos vedama organizacija vadinama Paramos bendrija.

Paramos bendrijos tikslas yra paruošti Dievo dukteris amžinojo gyvenimo palaimoms. Tai pasiekama tada, kai jos auga tikėjimu ir asmeniniu teisumu, stiprina šeimas ir namus bei stengiasi surasti tuos, kuriems reikia pagalbos, ir padėti jiems.

Paramos bendrija paaiškina mūsų darbą ir suvienija mus, kaip Dievo dukteris, ginant Jo planą. Šiomis klaidingų tapatybių, sutrikimo ir blaškymų dienomis Paramos bendrija turėtų būti kompasas ir vedlys, ištikimas moteris mokantis tiesos. Šiandien teisios moterys siekia apreiškimo, kad galėtų atsispirti blaškymams, kovoti prieš blogį bei dvasinį sunaikinimą. Stiprindamos savo tikėjimą, savo šeimas bei teikdamos pagalbą aplinkiniams jos stengiasi pakilti aukščiau asmeninių tragedijų.

Paramos bendrijos istorija ir darbas

Mūsų prezidentūra meldėsi, pasninkavo, maštė ir tarėsi su pranašais, regėtojais ir apreiškėjais, kad sužinotume, ką Dievas nori, kad darytume siekdamas padėti Jo dukterims būti stiprioms „[nelaimės], kuri turi ištikti žemės gyventojus“⁶ akivaizdoje. Gavome atsakymą, kad Bažnyčios seserims derėtų žinoti Paramos bendrijos istoriją ir mokyti iš jos. Jei suprantame Paramos bendrijos istoriją, ji sustiprina mūsų tapatybės ir ištikimos moters vertės pamatą.

Dėl to baigiama ruošti Bažnyčios Paramos bendrijos istorija, kuri jau kitais metais bus išleista ir mes galėsime ja naudotis. Iki tol Paramos bendrijos istorijai teikiama daugiau dėmesio lankomojo mokymo puslapiuose *Liahonos* žurnaluose. Istorijos ruošimas buvo įkvėptas ir apreiškiantis potyris.

Studijuodamos Paramos bendrijos istoriją, sužinojome, kad tai, ką Viešpats numatė ir skyrė Paramos bendrijai nėra mieguistas sekmadienio susirinkimas. Jis turėjo omeny kai ką žymiai didingesnio nei moterų klubas ar smagus pomėgių būrelis.

Jis numatė, kad Paramos bendrija padės stiprinti Jo žmones ir paruoš juos šventyklos palaimoms. Jis įsteigė šią organizaciją, kad įtrauktų Savo dukteris į Savo darbą ir panaudotų jų pagalbą statydamas Savo karalystę ir stiprindamas Sionės šeimas.

Istorija moko mus apie tai, kas esame

Mes studijuojame savo istoriją, kad sužinotume, kas esame. Gerosios pasaulio moterys trokšta sužinoti savo tapatybę, vertę ir svarbą. Jei studijuosime ir pritaikysime Paramos bendrijos istoriją, tai apibrėš ir išreikš tai, kas mes, kaip mūsų Gelbėtojo Jėzaus Kristaus mokinės ir pasekėjos, esame. Mūsų ištikimybė ir tarnystė rodo mūsų atsivertimą ir pasiryžimą atminti Jį ir sekti Juo. 1830 m. liepos mėn., Bažnyčios atkūrimo pradžioje, Viešpats išsirinko Savo pirmąją vadovę moterį šiame Evangelijos laikotarpyje ir jai apreiškime pasakė: „Kalbu tau, Ema Smit, mano dukra; kad visi kurie priima mano evangeliją, yra sūnūs ir dukros mano karalystėje.“⁷

Paramos bendrijos istorija moko mus, kad mūsų Dangiškasis Tėvas pažįsta Savo dukteris. Jis myli jas, Jis paskyrė joms konkrečias atsakomybes, ir Jis kalbėjo joms ir vadovavo jų

mirtingosios misijos metu. Be to, Paramos bendrijos istorija iškelia ir patvirtina moterų užimamą vietą ir parodo, kaip jos dirba kartu su ištikimais kunigijos vadovais.

Istorija moko mus, ką turime daryti

Mes studijuojame savo istoriją, kad suprastume, ką turime daryti. Studijuodamos savo istoriją sužinome, kaip pasiruošti amžinojo gyvenimo palaimoms. Paramos bendrija, kaip organizacija, visuomet turėjo atsakomybę suvienyti seserų Sionės apylinkėse ir skyriuose jėgas. Per Paramos bendrijos susirinkimus, lankančių mokytojų tarnystę ir bendrą tarnavimą, Dievo dukterys yra mokomos, prižiūrimos, įkvepiamos vykdyti savo pareigas Viešpaties darbe ir karalystėje. Apylinkės ir skyriaus Paramos bendrijos prezidentės yra paskirtos vadovauti šiam darbui.

Prieš metus tokiam pat susirinkime buvo paskelbta apie Paramos bendrijos susirinkimų taisykles. Džiugu pranešti, kad daugumoje apylinkių ir skyrių visame pasaulyje Paramos bendrijos prezidentūros bei seserys priėmė tas taisykles ir jų tikslą. Džiugu matyti Paramos bendrijos istorinio tikslo atgaivinimą. Taip pat matėme, kad Paramos bendrija įgijo daugiau orumo, tapo išskirtinesnė ir prasmingesnė, nes visi seserų susirinkimai dabar vadinami taip, kokie jie yra, – Paramos bendrijos susirinkimais. Matome, kad teisingai vedant Paramos bendrijos susirinkimus, auga tikėjimas ir asmeninis teisumas, stiprinamos šeimos ir namai bei teikiama didesnė parama Paramos bendrijos seserims. Visų Paramos bendrijos susirinkimų, lankomojo mokymo ir Paramos bendrijos darbo taisyklių pamatas yra Paramos bendrijos istorijoje. Taisykles patvirtina Pirmoji Prezidentūra.

Paramos bendrija visuomet turėjo atsakomybę dalyvauti išgelbėjimo darbe. Nuo atkurtos Bažnyčios pradžios seserys buvo pirmosios, paskutinišios ir nuolat reaguojančios į kasdienio gyvenimo įvykius. Galimybė tarnauti asmeniškai sustiprina kiekvieną seserį. Vieninga milijonų ištikimų seserų tarnystė sukuria nenugalimą tikėjimo galią Viešpaties darbe. Istorija rodo, kad nuo Sugražinimo pradžios seserys dalindamosi Evangelija buvo priešaky. Jos tęsia šį darbą tarnaudamos misijose, ruošdamos vaikus ir merginas tarnauti misijose. Jos kviečia savo draugus, kaimynus ir šeimos narius ragauti Evangelijos palaimų. Iš istorijos taip pat sužinome, kad prieš Navū šventyklos atidarymą Pranašas Džozefas Smitas per Paramos bendrijos susirinkimus ruošė seseris šventyklai. Šiandien šeimos istorija ir šventyklos darbas tebėra vienos iš pagrindinių Paramos bendrijos atsakomybių.

Mūsų istorinio tikslo suvokimas padeda moterims išmokti tinkamai skirstyti prioritetus, kad „[neeikvotų] pinigų tam, kas neturi vertės, nei savo darbo tam, kas negali patenkinti.“⁸ Paramos bendrija visuomet turėjo atsakomybę daryti tai, ko mokė apaštalas Paulius: mokyti merginas būti rimtas, santūrias, ir skaisčias, o ištekęsias mokyti mylėti savo vyrus, savo vaikus bei stiprinti savo namus.⁹ Paramos bendrijos istorija moko mus rūpintis būtiniaisiais dalykais, kurie išgelbės ir pašventins mus, dalykais, kurie būtini mums tampant savarankiškoms ir naudingoms Viešpaties karalystėje.

Mūsų istorijoje nuolat kartojasi tema, kad seserys, naudojančios Šventosios Dvasios galią savo gyvenime, dirba Viešpaties įkvėpimu ir gauna apreiškimą, susijusį su jų atsakomybe.

Istorija suvienija ištikimas moteris

Mes studijuojame savo istoriją, nes ji vienija ištikimas moteris. Paramos bendrijos istorija yra Dvasios kupina istorija apie stiprias, ištikimas, tikslo siekiančias moteris. Paramos bendrija, Viešpaties atkurtos Bažnyčios dalį galima rasti beveik 170-yje tautų. Visame pasaulyje kiekviena suaugusi Viešpaties Bažnyčios moteris gali gauti rimtas ir svarbias atsakomybes.

Bažnyčioje mergaitės ir merginos, naudodamos *Tikiu Dievą* ir *Asmeninio tobulėjimo* programas, išmoksta, kaip užsibrėžti tikslus, kurie nukreipia jas į šventyklą ir į būsimąsias atsakomybes. Paramos bendrijoje jos ir toliau tobulėja siekdamos šventyklos ir amžinojo

gyvenimo tikslo. Tai jos daro stiprindamos savo tikėjimą ir asmeninį teisumą, stiprindamos savo šeimas ir namus, ieškodamos tų, kuriems reikia pagalbos, ir padėdamos jiems. Ištikimos seserys išmoksta tai daryti be didelių aplodismentų ar pripažinimo už jų atliktą darbą. Taip yra todėl, kad Paramos bendrija pagrįsta Viešpaties Jėzaus Kristaus mokymu, kuris teigia, kad kai duodame išmalda (ar atnašas) slaptoje, mūsų Tėvas danguje, matantis slaptoje, viešai mums atlygins.¹⁰

Per Paramos bendrijos istoriją ir darbą esame didžiulės pasaulinės, jaunų ir pagyvenusių, turtingų ir vargšių, išsilavinusių ir beraščių, vienišų ir ištekėjusių, stiprių ir nepajudinamų Dievo dukterų seserystės dalis.

Istorijos žinios gali padėti mums pasikeisti

Mes studijuojame mūsų istoriją, nes tai padeda mums keistis. Istorijos vertė, galų gale, glūdi ne jos datose, laikuose ar vietovėse. Ji vertinga, nes moko mus principų, tikslų ir modelių, kuriais derėtų sekti. Ji padeda mums žinoti, kas esame, ką turime daryti, ir vienija mus stiprinant Sionės šeimas bei statant Dievo karalystę žemėje. Paramos bendrija, veikdama įkvėptu būdu, gali baimę, dvejoję, savanaudiškumą pakeisti tikėjimu, viltimi ir tikrąja meile. Paramos bendrijos istorija, mums dirbant Viešpaties darbą, ir toliau bus rašoma ištikimų seserų, gyvenančių visame pasaulyje. Viešpats jau dabar stiprina Paramos bendriją ir ruošia šlovingą ateitį Savo dukterims. Liudiju jums apie mūsų Dangiškojo Tėvo ir Jo Sūnaus Jėzaus Kristaus tikrumą. Per Pranašą Džozefą Smitą žemėn buvo sugražinta Evangelija – geroji naujiena apie mūsų tapatybę ir tikslą. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. 2 Petro 2:1.
2. 2 Nefio 28:20-22.
3. 2 Timotiejui 3:6.
4. Jozuės 24:23.
5. Doktrinos ir Sandorų 63:58.
6. Doktrinos ir Sandorų 1:17.
7. Doktrinos ir Sandorų 25:1.
8. 2 Nefio 9:51.
9. Žr. Titui 2:3-5.
10. Žr. Mato 6:4; 3 Nefio 13:4.

Visuotinis Paramos bendrijos susirinkimas
2010 m. rugsėjo 25 d.

Pastovios ir nepajudinamos

Silvija H. Alred

Pirmoji patarėja visuotinėje Paramos bendrijos prezidentūroje

Jei būsime ištikimos ir ištversime iki galo, gausime visas Dangiškojo Tėvo palaimas, net amžinąjį gyvenimą ir išaukštinimą.

Esu dėkinga galėdama dalyvauti šiame pasauliniame ištikimų moterų susirinkime. Susipažinau su tūkstančiais jūsų įvairiausiose šalyse. Jūsų ištikimybė ir pasišventimas mane sustiprino. Jūsų gerumo ir pasišventimo Evangelijai pavyzdžiai mane įkvėpė. Mane pribloškė jūsų santūri nesavanaudiška tarnystė ir jūsų liudijimai bei tvirtas tikėjimas.

Šį vakarą pateiksiu jums tuos pačius klausimus, kuriuos pateikiau daugeliui iš jūsų mūsų pokalbiuose.

1. Kas padeda jums būti pastovioms ir nepajudinamoms susiduriant su iššūkiais, bandančiais jūsų tikėjimą?
2. Kas jus palaiko einant per išbandymus ir bėdas?
3. Kas jums padeda ištverti ir tapti tikra Kristaus sekėja?

Štai keli jūsų man pateikti atsakymai:

1. Žinojimas, kad Dangiškasis Tėvas myli jus ir rūpinasi jumis.
2. Viltis, kad per Jėzaus Kristaus apmokančiąją auką visi ištikimiesiems pažadėti palaiminimai bus įgyvendinti.
3. Išgelbėjimo plano pažinimas.

Savo šiandieninėje žinioje papildysiu tuos nuoširdžius jūsų teiginius.

Laiško Romiečiams 8:16 sakoma: „Ir pati Dvasia liudija mūsų dvasiai, kad esame Dievo vaikai.“ Pirmas kartas, kai atsimenu tikrai pajutusi, kad Dangiškasis Tėvas pažįsta, myli mane ir rūpinasi manimi, buvo, kai įžengiau į krikšto vandenį būdama penkiolikos metų. Prieš tai žinojau, kad Dievas egzistuoja ir kad Jėzus Kristus yra pasaulio Gelbėtojas. Tikėjau Jais ir mylėjau Juos, tačiau iki tos dienos, kai džiaugiausi man suteikta galimybe sudaryti krikšto sandoras, niekuomet nejaučiau, kad Jie asmeniškai mane myli ir rūpinasi manimi.

Suvokiau, koks didelis stebuklas buvo tai, kad mane surado ir mokė misionieriai, ypač kai jų buvo tiek nedaug tarp dviejų milijonų gyventojų! Žinojau, kad Dangiškasis Tėvas pažįsta mane ir taip nepaprastai mane myli, kad atvedė misionierius į mano namus.

Žinau, kad Dievas yra meilės Dievas. Taip yra todėl, kad esame Jo vaikai ir Jis trokšta, kad visi patirtume džiaugsmą ir amžinąją laimę. Jo darbas ir Jo šlovė – kad mes turėtume nemirtingumą ir amžinąjį gyvenimą.¹ Būtent dėl to Jis parūpino mums amžinąją laimės planą. Mūsų gyvenimo tikslas yra įgyti amžinąjį gyvenimą ir išaukštinimą bei padėti kitiems padaryti tą patį. Jis mums sukūrė šią žemę, kad gautume fizinį kūną ir mūsų tikėjimas būtų išbandytas. Jis davė mums brangią laisvos valios dovaną. Naudodamiesi ja galime pasirinkti kelią, vedantį į amžinąją laimę. Dangiškojo Tėvo išpirkimo planas skirtas jums ir man. Jis skirtas visiems Jo vaikams.

„Dievas sukūrė žmogų pagal savo paveikslą, pagal savo paveikslą sukūrė jį; kaip vyrą ir moterį sukūrė juos.

Dievas palaimino juos, tardamas: Būkite vaisingi ir dauginkitės, pripildykite žemę.“²

„Ir jis davė jiems įsakymus, kad jie turi garbinti Viešpatį, savo Dievą. Ir Adomas buvo paklusnus Viešpaties įsakymams.“³ Adomas ir Ieva susilaukė vaikų, o planas ir toliau buvo vykdomas.

Žinau, kad kiekviena iš mūsų turime svarbų ir esminį Dievo dukters vaidmenį. Norėdamas, kad Jo darbas ristuosi į priekį, Savo dukteris Jis apdovanojo dieviškomis savybėmis. Dievas patikėjo moterims šventą darbą gimdyti ir auklėti vaikus. Joks kitas darbas nėra toks svarbus. Tai šventas pašaukimas. Kilniausia moters pareiga yra šventas amžinų šeimų kūrimas. Idealu, jei tai daroma kartu su vyru.

Žinau, kad kai kurios mūsų seserys dar nebuvo palaimintos santuoka ar vaikais. Patikinu jus, kad savo laiku gausite visus ištikimiesiems pažadėtus palaiminimus. Turite „veržtis pirmyn, būdam[os] nepajudinam[os] dėl Kristaus, turėdam[os] tobulą vilties skaistumą“⁴ ir ištverti iki galo, kad turėtumėte amžinąjį gyvenimą. Žvelgiant iš amžinosios perspektyvos, šių palaimų neturėjimas tetruks „trumpą akimirką“⁵.

Be to, jums nereikia būti ištekejusioms, kad laikytumėtės įsakymų ir ugdytumėte šeimas, draugus bei kaimynus. Jūsų dovanos, talentai, įgūdžiai ir dvasinė stiprybė yra be galo reikalingi statant karalystę. Viešpats kliaujasi jūsų noru vykdyti šias svarbias pareigas.

Viešpats sako: „Aš tavęs niekada neužmiršiu. Žiūrėk! Įrėžiau tavo vardą savo rankos delne; tavo mūrus nuolat turiu prieš akis.“⁶

Viešpats myli jus. Jis žino jūsų viltis ir nusivylimus. Jis neužmirš jūsų, nes jūsų skausmai ir kančios yra nuolat priešais Jį.

Didžiausia Dievo meilės mums išraiška buvo Jo noras atsiųsti Savo Mylimąjį Sūnų Jėzų Kristų, kad apmokėtų mūsų nuodėmes, būtų mūsų Gelbėtojas ir Išpirkėjas.

Evangelijos pagal Joną 3:16 skaitome: „Nes Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris Jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą.“

Gelbėtojas sako: „Kaip mane Tėvas mylėjo, taip ir Aš jus mylėjau.“⁷

Jėzaus Kristaus geranoriškumas būti aukos avinėliu parodė Jo meilę Tėvui ir Jo beribę meilę kiekvienai iš mūsų.

Izaijas taip apibūdina Gelbėtojo kančią: „Jis prisiėmė mūsų negalias, sau užsikrovė mūsų skausmus:

jis buvo sužalotas dėl mūsų nusižengimų, ant jo krito kirčiai už mūsų kaltes, mes buvome išgydyti jo žaizdomis.“⁸

Pats Viešpats pareiškė: „Aš, Dievas, iškentėjau tai už visus, idant jie nekentėtų, jeigu atgailaus.“⁹

Jis sutraukė mirties pančius, dėl Jo visa žmonija gali būti prikelta. Jis suteikė mums nemirtingumo dovaną.

Jėzus prisiėmė mūsų nuodėmes, kentėjo ir mirė, kad patenkintų teisingumo reikalavimus, jog mums netektų kentėti, jeigu atgailausime.

Tai, kad priimame Jėzų Kristų kaip mūsų Gelbėtoją, parodome sudėdamos savo tikėjimą į Jį, atgailaudamos dėl savo nuodėmių ir priimdamos išgelbėjimo apeigas, reikalingas norint įžengti Dievo akivaizdon. Šios išgelbėjimo apeigos simbolizuoja mūsų sudaromas sandoras. Paklusnumo Jo įstatymams sandoros saisto mus su Dievu ir sustiprina mūsų tikėjimą. Mūsų tikėjimas ir tai, kad esame nepajudinamos dėl Kristaus, suteiks mums drąsos ir pasitikėjimo, kurių taip reikia einant per gyvenimo išbandymus, kurie yra neatskiriama mūsų gyvenimo dalis.

Netrukus po to, kai 1992 m. mano vyras buvo pašauktas pirmininkauti Asencion misijai Paragvajuje, lankėmės skyriaus konferencijoje nuošalioje Paragvajaus Čako bendruomenėje.¹⁰ Keturias valandas važiuojome asfaltuotu keliu ir dar septynias žvyrkeliu. Ilgos kelionės pavojai ir nepatogumai iš karto pasimiršo, kai mus sutiko laimingi ir svetingi Bažnyčios nariai Mistolario miestelyje.

Chulijo Jėgrosas buvo jaunas skyriaus prezidentas. Jiedu su žmona Margarita buvo viena iš nedaugelio šeimų užantspauduotų šventykloje. Paprasčiau jų papasakoti apie savo išgyvenimus, patirtus kelionėje į šventyklą.

Tuo metu arčiausia šventykla buvo Buenos Airių šventykla Argentinoje. Kelionė iš Mistolario į šventyklą truko dvidešimt septynias valandas į vieną pusę. Jie vyko su dviem mažais vaikais. Jie keliavo šaltą žiemą ir per didelį pasiaukojimą nusigavo į šventyklą, ir buvo užantspauduoti kaip amžinoji šeima. Kelionės namo metu abu vaikeliai labai sunkiai susirgo ir numirė. Jie palaidojo juos pakeliui ir grįžo namo tuščiomis. Jie buvo nuliūdę ir vieniši, tačiau jautė nuostabų guodimą ir raminimą. Štai ką jie pasakoja apie savo išgyvenimą: „Mūsų vaikai buvo užantspauduoti su mumis Viešpaties namuose. Žinome, kad amžinybėje jie vėl bus mūsų. Šis žinojimas suteikė mums ramybės ir paguodos. Turime išlikti verti ir ištikimi šventykloje sudarytoms sandoroms ir tada vėl būsime su jais.“

Kaip galime sustiprinti savo tikėjimą ir viltį, kad būtume kaip šie ištikimi nariai Paragvajuje?

Kaip galime sustiprinti savo tikėjimą tais tvirtinimais, kuriuos vėl ir vėl girdėjau iš daugelio jūsų? Tuo, kad tikite Dievo meile jums, tikite, kad gausite Jo palaimas, ir suprantate išpirkimo per Gelbėtoją Jėzų Kristų planą bei savo svarbią dalį Jo plane.

Siūlau keturis dalykus, kurie padėjo man, t.y. malda, Raštų studijavimas, paklusnumas ir tarnavimas.

Malda

Malda yra bendravimas su Dangiškuoju Tėvu. Melsdamos pripažįstame, kad tikime Jį ir Jo galia mus laiminti.

Almos 37:37 skaitome: „Tarkis su Viešpačiu visuose savo darbuose, ir jis nukreips tave į gera; taip, kada guliesi vakare, gulkis Viešpačiui, kad jis prižiūrėtų tave tau miegant; ir kada keliesi ryte, tegul tavo širdis būna kupina dėkingumo Dievui; ir jeigu tu tai darysi, būsi išskeltas paskutiniąją dieną.“

Raštų studijavimas

Dangiškojo Tėvo plano pažinimas ir supratimas padeda mums žinoti, kas esame ir kuo turėtume būti.

Viešpats įsakė: „Jūs tyrinėjate Raštus, nes manote juose rasią amžinąjį gyvenimą. Tie Raštai ir liudija apie mane.“¹¹

Kiekvienai moteriai labai reikia studijuoti Raštus. Geriau pažindamos Raštuose esančias tiesas, galėsime pritaikyti jas savo gyvenime ir turėsime daugiau galios įgyvendinti Dievo tikslus. Asmeninė kasdienė malda ir Raštų studijavimas į mūsų gyvenimą taip pat pakviečia Šventosios Dvasios įtaką ir galią.

Paklusnumas

Viešpats sako: „Jei mane mylite, jūs laikysitės mano įsakymų.“¹² Mūsų ištikimas paklusnumas padės išsiugdyti dieviškumo savybes ir pakeis mūsų širdis.

Doktrinoje ir Sandorose mums patariama: „Glauskis prie tavo sudarytų sandorų. Laikykis mano įsakymų ir gausi teisumo karūną.“¹³ Mūsų išipareigojimas gyventi pagal Evangeliją ugdo tikėjimą ir viltį Jėzumi Kristumi.

Tarnavimas

Turime apsčiai galimybių tarnauti Jam. Kiekvienos sesers prašoma surasti vargšus ir beturčius, esančius mūsų gretose ar aplink mus, ir padėti jiems. Kalbėdamos apie „vargšus ir beturčius“ omenyje turime ir dvasinius bei emocinius poreikius. Kiekvienai taip pat buvo įsakyta „išgelbėti mūsų mirusiuosius“. Tai darome atlikdamos šeimos istorijos ar šventyklos darbą.

Mums buvo įsakyta dalintis Evangelija su kitais. Daugybe būdų galime dalyvauti misionieriškame darbe. Mes galime tarnauti Viešpačiui visais šiais būdais. Mūsų Dangiškasis Tėvas tikisi, kad stiprieji sustiprins silpnuosius, tokiu būdu stiprinant ir rūpinantis Jo vaikais sustiprės jūsų pačių tikėjimas.

Žinau, kad Dangiškasis Tėvas tobulai, asmeniškai ir be paliovos myli kiekvieną Savo vaiką. Žinau, kad būdamas moterys turime svarbią vietą laimės plane. Jis teprašo mūsų padaryti viską, ką galime. Kiekviena iš mūsų reikalinga Jo karalystės statyme. Apmokėjimas yra tikras. Jėzus yra mūsų Gelbėtojas ir Išpirkėjas. Liudiju, kad jei būsime ištikimos ir ištvर्सime iki galo, gausime visas Dangiškojo Tėvo palaimas, net amžinąjį gyvenimą ir išaukštinimą. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. Žr. Mozės 1:39.
2. Pradžios 1:27–28.
3. Mozės 5:5.
4. 2 Nefio 31:20.
5. Doktrinos ir Sandorų 121:7.
6. Izaijo 49:15–16.
7. Jono 15:9.
8. Izaijo 53:4–5.
9. Doktrinos ir Sandorų 19:16.
10. Retai apgyventa teritorija vakarų Paragvajuje.
11. Jono 5:39.
12. Jono 14:15.
15. Doktrinos ir Sandorų 25:13, 15.

Visuotinis Paramos bendrijos susirinkimas
2010 m. rugsėjo 25 d.

Su užuojauta darykite gera

Barbara Tompson

Antroji patarėja visuotinėje Paramos bendrijos prezidentūroje

Nuostabi Lankomojo mokymo prasmė paaiškėja matant pasikeitusius gyvenimus, nuo skruostų nuvalytas ašaras, augančius liudijimus, mylimus žmones, sustiprintas šeimas.

Mano brangios seserys, tai kad galiu būti su jumis, jausti jūsų stiprybę ir meilę Viešpačiui, yra tikra palaima. Dėkui už meilę ir atjautą, kuriomis kasdien dalinatės su aplinkiniais.

Žinome, kad ankstyvosiomis Paramos bendrijos dienomis Navū seserys eidavo iš namų į namus, tarnaudamos viena kitai, išsiaiškindamos poreikius, nešdamos maisto, rūpindamosi ligoniais ir atjausdamos kiekvieną moterį ir jos šeimą.¹ Tai primena eilutę Judo knygoje, mokinančią užjausti darant gera.² Mąstant apie šią eilutę ir jos reikšmę mano mintys nukrypsta į Gelbėtoją ir daugybę Raštų vietų, mokinančių mus apie meilę ir atjautą, kurias visiems juto Kristus.

Naujajame Testamente dažnai skaitome, kad Kristus „gailėjosi“³ žmonių tenkindamas jų poreikius. Jis gailėjosi matydamas alkanus ir pamaitino juos, kai jie buvo ligoti, Jis išgydė juos, kai jiems reikėjo dvasinės atgaivos, Jis mokė juos.

Atjausti reiškia jausti meilę ir gailestingumą kitam žmogui. Tai reiškia užjausti ir trokšti palengvinti jo kančias. Tai reiškia, kad rodome maloningumą ir švelnumą kito žmogaus atžvilgiu.

Gelbėtojas prašė mus daryti tai, ką Jis darė⁴: nešti vienas kito naštas, guosti tuos, kuriems reikia paguodos, gedėti su tais, kurie gedi⁵, pamaitinti alkaną, aplankyti ligonį⁶, pagelbėti silpniems, pakelti nusvirusias rankas⁷, ir „mokyti vienas kitą karalystės doktrinos“⁸. Man šie žodžiai ir veiksmai apibūdina lankančias mokytojas – tas, kurios tarnauja kitiems.

Lankomasis mokymas suteikia moterims galimybę prižiūrėti, stiprinti ir mokyti viena kitą. Labai panašiai, kaip mokytojas Aarono kunigystėje įpareigotas atsakomybe „nuolat prižiūrėti bažnyčią“, „būti su jais ir juos stiprinti“⁹, lankanti mokytoja parodo savo meilę pamaldžiai mąstydamą apie kiekvieną moterį, kuriai ji pašaukta tarnauti.

Sesuo Džulė B. Bek priminė mums: „Kadangi sekame Jėzaus Kristaus pavyzdžiu ir mokymais, mes branginame šį šventą paskyrimą mylėti, pažinti, tarnauti, suprasti, mokyti ir patarnauti Jo vardu.“¹⁰

Šiandien noriu kalbėti dviem temomis, apie:

1. Palaiminimus, kuriuos teikiate kitiems, tarnaudamos lankančiomis mokytojomis.
2. Palaiminimus, kuriuos gaunate tarnaudamos kitiems.

Palaiminimai, kuriuos teikiate kitiems, tarnaudamos lankančiomis mokytojomis

Ne per seniausiai kalbėjausi su grupele moterų Ankoradže, Aliaskoje. Kambaryje buvo apie dvylika moterų, ir dar šešios iš miestų ir miestelių visoje Aliaskoje prisijungė per telefono liniją. Daugelis šių moterų gyveno šimtai mylių nuo Bažnyčios pastato. Šios moterys mokė mane apie lankomąjį mokymą.

Norint asmeniškai aplankyti visas seseris prireiktų skristi lėktuvu, plaukti laivu ar ilgai keliauti automobiliu. Akivaizdu, kad dėl didelio kelionės laiko ir išlaidų apsilankymai namuose nebeįmanomi. Tačiau šios seserys jautė glaudų ryšį, nes karštai meldėsi viena už kitą ir siekė Šventosios Dvasios vedimo, siekdamos sužinoti, ko reikia jų seserims, nors joms ir netekdavo dažnai pabūti kartu. Jos sugebėjo palaikyti glaudų ryšį telefonu, interneto priemonėmis ir laiškais.

Kadangi sudarė sandoras su Viešpačiu ir troško palaiminti ir sustiprinti savo seseris, jos tarnavo būdamos kupinos meilės.

Kita pasišventusių lankančių mokytojų pora Kongo Demokratinėje Respublikoje nukeliavo ilgą kelią, kad aplankytų moterį ir jos kūdikėlį. Šios seserys pamaldžiai paruošė žinią ir norėjo sužinoti, kaip galėtų pagerinti brangios lankomos moters gyvenimą. Moteris be galo nudžiugo jų apsilankymu. Jų apsilankymas buvo tik jai skirta žinia iš dangaus. Kai lankančios mokytojos lankėsi jos kukliuose namuose, sesuo, jos šeima ir lankančios mokytojos, visi buvo pakylėti ir palaiminti. Ilga kelionė pėsčiomis nebeatrodė kaip auka. Šios lankančios mokytojos buvo kupinos atjautos, darė gerą įtaką ir laimino šios moters gyvenimą.

Dėl didelių atstumų, išlaidų ir saugumo klausimų kai kuriuose kraštuose, kur yra Bažnyčia, neįmanoma kas mėnesį aplankyti seseris asmeniškai. Bet per asmeninį apreiškimą seserys, kurios tikrai stengiasi mylėti, prižiūrėti ir stiprinti viena kitą, atranda prasmingų būdų atlikti šį Viešpaties pašaukimą.

Įkvėpta Paramos bendrijos prezidentė tariasi su savo vyskupu ir pamaldžiai paskiria lankančias mokytojas, siekdama padėti jam prižiūrėti ir rūpintis kiekviena seserimi apylinkėje. Suprasdamos šį tarimosi ir apreiškimo principą, geriau suprantame savo svarbią atsakomybę tarnauti ir galime drąsiau pasitikėti, kad Dvasia ves mus šiame darbe.

Esu viena iš tų, kuri kas mėnesį aplankiusi kelias moteris išdidžiai ir su palengvėjimu pareiškia: „atlikau savąjį lankomąjį mokymą!“ Na, gal ta dalis, už kurią reikia pateikti ataskaitą ir baigta, bet jei tai vienintelė priežastis, dėl kurios tai darau, – tikrai gaila.

Mėnesio ataskaitose nesimato visos lankomojo mokymo prasmės. Jo prasmė paaiškėja matant pasikeitusius gyvenimus, nuo skruostų nuvalytas ašaras, augančius liudijimus, mylimus žmones, sustiprintas šeimas, pralinksminčius žmones, pamaitintus alkanus, aplankytus ligonius ir paguostus tuos, kurie gedi. Tiesą sakant, lankomasis mokymas niekuomet nėra *atliktas*, kadangi prižiūrime ir stipriname nuolat.

Dar viena lankomojo mokymo palaima: jis teikia progą augti vienybe ir meile. Raštai mums pataria, kaip tai pasiekti: „Ir jis įsakė jiems, kad jie vieningai žvelgtų ateitin, turėdami vieną tikėjimą ir vieną krikštą, jų širdims esant sujungtomis vienybe ir meile vienas kitam.“¹¹

Daug moterų praneša, kad priežastis, dėl kurios jos sugrižo į aktyvų dalyvavimą Bažnyčioje buvo ta, kad ištikimos lankančios mokytojos, mėnesis po mėnesio, aplankydavo ir tarnaudavo joms, gelbėdamos, mylėdamos ir laimindamos jas.

Kartais tam tikrame apsilankyme žinia bus svarbiausia kuo dalinatės. Kai kurioms moterims savo gyvenime netenka dažnai ragauti dvasinio peno. Jos tai gaus per jūsų atneštą žinią. Lankomojo mokymo žinios *Liahonos* žurnaluose yra Evangelijos žinios, padedančios moteriai sustiprinti savo tikėjimą, savo šeimą ir akcentuoti malonės tarnystę.

Kartais svarbiausia jūsų apsilankymo palaima bus tiesiog išklausymas. Klausymasis teikia paguodos, supratimo, jis gydo. O retkarčiais gali tekti pasiraitoti rankoves ir kibti į darbą namuose arba padėti nuraminti verkiantį vaiką.

Palaiminimai, kuriuos gaunate tarnaudamos kitiems

Palaiminimų, kuriuos gaunate tarnaudamos kitiems, yra daug. Kadaisė sakydavau: „Oi, man reikia atlikti savo lankomąjį mokymą!“ (Tai buvo tie kartai, kai pamiršau, kad lankiau ir mokiau moteris. Tai buvo kartai, kai tai traktavau kaip našta, o ne palaimą.) Sąžiningai galiu teigti, kad aplankiusi ir mokiusi visuomet jausdavausi geriau. Būdavau pakylėta, mylima ir palaiminta, dažniausiai daug daugiau nei sesuo, kurią lankiau. Mano meilė augo. Mano troškimas tarnauti augo. Galėjau matyti, kokį nuostabų būdą prižiūrėti ir rūpintis viena kita mums paruošė Dangiškasis Tėvas.

Kitos lankančių mokytojų palaimos yra tos, kad mums tenka proga pažinti ir susidraugauti su tais, su kuriais kitomis aplinkybėmis nebūtume susipažinę. Dėl to kartais esame atsakymas į kažkieno maldą. Asmeninis apreiškimas ir dvasiniai išgyvenimai yra taip pat glaudžiai susiję su lankomuoju mokymu.

Lankydamosi savo apylinkės ir viso pasaulio moterų namuose, patyriau nemažai džiugiausių, dvasingiausių ir labiausiai pripildančių nuolankumo išgyvenimų. Viena kitą mokėme Evangelijos, kartu verkėme, kartu juokėmės, kartu sprendėme problemas, ir taip buvau pakylėta ir palaiminta.

Vieną vakarą, beveik mėnesio gale, ruošiausi išvykti ir dar nebuvo aplankiusi vienos savo sesers. Buvo jau vėlyvas vakaras. Nebuvau susitarusi dėl susitikimo. Neskambinau. Neturėjau porininkės. Tačiau nusprendžiau, kad svarbu aplankyti savo draugę Džiulę. Džiulės duktė Ešli gimė sirgdama trapių kaulų liga. Nors jau beveik šešerių, Ešli buvo labai maža ir be rankų judinimo ir kalbėjimo nesugebėjo nieko daryti. Ji kasdien, visą dieną, gulėdavo ant avies kailio kilimo. Ešli buvo laimingas, linksmas vaikas ir man patiko būti su ja.

Kai tą vakarą atvykau į jų namus, Džiulė pakvietė mane vidun. Ešli pasikvietė, norėdama kažką man parodyti. Nuėjau ir atsiklaupiau ant grindų šalia Ešlės vienoje pusėje, o kitoje pusėje – jos mama. Ešli tarė: „Pažvelk, ką galiu padaryti!“ Tuomet, šiek tiek padedama mamos, Ešli sugebėjo pasisukti ant šono ir vėl atgal. Jai prireikė beveik šešerių metų pasiekti šį nuostabų tikslą. Mums visoms kartu plojant, skanduoju, juokiantis ir verkiant šia ypatinga proga, dėkoju Dangiškajam Tėvui, kad nuėjau atlikti lankomąjį mokymą ir nepraleidau šio ypatingo įvykio. Nors tas apsilankymas buvo prieš daug metų ir mieloji Ešli jau iškeliauvusi amžinybėn, būsiu per amžius dėkinga galėjusi tai išgyventi kartu su ja.

Mano brangi mama daugelį metų buvo nuostabi ir pasišventusi lankanti mokytoja. Ji nuolat galvodavo apie tai, kaip galėtų palaiminti jos lankomas šeimas. Ypatingą dėmesį ji skyrė moterų, kurias lankė, vaikams, taip tikėdamasi sustiprinti šeimas. Pamenu, sykį vienas penkiametis vaikas pribėgo prie mano mamos bažnyčioje ir pareiškė: „Tu esi mano lankanti mokytoja. Myliu tave!“ Galimybė būti nuostabių moterų ir jų šeimų gyvenimo dalimi buvo palaima mano mamai.

Ne visi išgyvenimai, susiję su lankomuoju mokymu, yra šilti ir nuostabūs. Kartais sunku, tokiais atvejais, kai tenka lankytis namuose, kuriuose nesi pageidaujama ar kai sunku susitikti su seserimi, kuri yra labai užimta. Su kai kuriomis seserimis nepavyksta greitai susidraugauti. Tačiau, kai iš tiesų stengiamės mylėti, rūpintis ir melstis už seserį, Šventoji Dvasia padės mums atrasti būdą ją prižiūrėti ir sustiprinti.

Prezidentas Tomas S. Monsonas yra tikras tarnavimo taip, kaip tarnavo Gelbėtojas, asas. Jį visuomet galima matyti lankantį ir padedantį kitiems. Jis sakė: „Aplink mus yra tų, kuriems reikia mūsų dėmesio, mūsų padaršinimo, mūsų palaikymo, mūsų paguodos, mūsų gerumo. Esame Viešpaties rankos, turime pavedimą tarnauti ir pakylėti Jo vaikus. Jis pasikliauja kiekvienu iš mūsų.“¹²

Ir šiame darbe negalės padėti niekas kitas, kaip tik ta, kuri bus nuolanki ir kupina meilės, turinti tikėjimą, viltį ir tikrąją meilę, susivaldanti visame kame, kas tik bus jai patikėta.¹³

Mūsų lankomos seserys buvo patikėtos mums. Mylėkime ir atjauskime jas, taip pagerindamos mums patikėtų Dievo dukrų gyvenimą.

Seserys, aš myliu jus. Meldžiu, kad jaustumėte mūsų Dangiškojo Tėvo ir mūsų Gelbėtojo Jėzaus Kristaus meilę. Liudiju jums, kad Gelbėtojas gyvena. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

IŠNAŠOS

1. Žr. Jill Mulvay Derr, Janath Russell Cannon, and Maureen Ursenbach Beecher, *Women of Covenant: The Story of Relief Society* (1992), 32–33.
2. Žr. Judo 1:22. (TŽ vertimas.)
3. Mato 9:36; 14:14.
4. Žr. Jono 13:15.
5. Žr. Mozijo 18:8–9.
6. Žr. Mozijo 4:26.
7. Žr. Doktrinos ir Sandorų 81:5.
8. Doktrinos ir Sandorų 88:77.
9. Doktrinos ir Sandorų 20:53–54.
10. Julie B. Beck, „Relief Society: A Sacred Work“, *Liahona*, Nov. 2009, p. 113.
11. Mozijo 18:19, 21.
12. Thomas S. Monson, „What Have I Done for Someone Today?“, *Liahona*, Nov. 2009, p. 86.
13. Žr. Doktrinos ir Sandorų 12:8.

Visuotinis Paramos bendrijos susirinkimas
2010 m. rugsėjo 25 d.

„Meilė niekada nesibaigia”

Prezidentas Tomas S. Monsonas

Užuot teisę ir kritikavę vieni kitus, prisipildykime tyros Kristaus meilės savo bendrakeleiviams šiame gyvenime.

Mano mylimos seserys, šį vakar mūsų sielos džiūgavo ir pasiekė dangų. Buvome palaiminti gražia muzika ir įkvėptais pranešimais. Viešpaties Dvasia yra su mumis. Meldžiu Jo įkvėpimo dalinantis su jumis savo mintimis ir jausmais.

Pradedu trumpa istorija, iliustruojančia, ką noriu pasakyti.

Liza ir Džonas, jauna pora, atsikraustė į naują gyvenamąją vietą. Vieną rytą valgant pusryčius Liza pažvelgė per langą ir pamatė, kaip jos kaimynė džiausto skalbinius.

„Tie skalbiniai nešvarūs! – sušuko Liza. – Mūsų kaimynė nemoka skalbti!”

Džonas pažvelgė, tačiau nieko nesakė.

Kas kart, kai kaimynė džiaudavo skalbinius, Liza sakydavo vis tą patį.

Po kelių savaitių, pažvelgusi per langą, Liza nustebo savo kaimynės kieme matydama gražius, švarius skalbinius. Ji tarė savo vyrui: „Pažvelk Džonai, ji pagaliau išmoko skalbti! Įdomu, kaip jai tai pavyko?”

Džonas atsakė: „Na, mieloji, turiu tau atsakymą. Jeigu nori žinoti, šį rytą anksti atsikėliau ir nuploviau mūsų langus!”

Šį vakar norėčiau su jumis pasidalinti keliomis mintimis apie tai, kaip mes vieni kitus matome. Ar žvelgiame per langą, kurį reikia nuplauti? Ar teisiame nežinodami visų faktų? Ką matome pažvelgę į kitus? Ką manome apie juos?

Gelbėtojas sakė: „Neteiskite.“¹ Jis pridūrė: „Kodėl gi matai krislą savo brolio akyje, o nepastebi rąsto savojoje?”² Arba, perfrazuojant, kodėl matai, tavo manymu, nešvarius skalbinius savo kaimyno namuose, bet nepagalvoji apie nešvarius savo namo langus?

Nė vienas iš mūsų nėra tobulas. Nepažįstu nė vieno, kuris skelbtųsi esąs tobulas. Tačiau kažkodėl, nepaisydami savo pačių netobulumų, vis dar esame linkę pirštu rodyti į kitų netobulumus. Mes teisiame tai, ką kiti daro arba ko nedaro.

Iš tikrųjų, negalime pažinti žmogaus, kuris sako ar daro kažką, kas mums atrodo kritikuotina, širdies, ketinimų ar aplinkybių. Todėl ir turime tokį įsakymą: „Neteisk.“

Prieš keturiasdešimt septynerius metus iki šios Visuotinės konferencijos buvau pašauktas į Dvylikos Apaštalų Kvorumą. Tuomet tarnavau vienoje visuotinėje Bažnyčios kunigijos taryboje ir, prieš perskaitant mano vardą, sėdėjau su kunigijos tarybos nariais, kaip ir buvo iš manęs tikimasi. Tačiau mano žmona nežinojo, kur eiti ir su kuo sėdėti, ir, iš tiesų, nebegalėjo rasti vietos Tabernakulyje. Brangi mūsų draugė, kuri buvo vienos iš visuotinės pagalbinės organizacijos tarybos narė ir sėdėjo tarybos nariams skirtoje vietoje, pakvietė seserį Monson atsisėsti šalia jos. Ši moteris nieko nežinojo apie mano pašaukimą, kuris netrukus turėjo būti paskelbtas, bet ji pamatė seserį Monson, suprato jos sutrikimą ir maloningai pasiūlė jai vietą. Mano brangi žmona galėjo atsipūsti. Ji buvo dėkinga už tokią gerumo išraišką. Tačiau atsėdusi ji išgirdo garsų šnabzdėjimą už jos. Viena tarybos narė aplinkiniams reiškė savo nepasitenkinimą, kad kita tarybos narė drįso pasikviesti „pašalietę“ atsisėsti vietoje, skirtoje tik joms. Toks baisus elgesys buvo nepateisinamas, nežiūrint į tai, kas buvo pakviestas ten atsisėsti. Tačiau tegaliu įsivaizduoti, kaip ta moteris pasijuto, sužinojusi, kad ta „išibrovėlė“ buvo naujojo apaštalo žmona.

Mes linkę teisti ne vien kitų veiksmus ir žodžius, bet daugelis mūsų teisiame kitų išvaizdą – aprangą, šukuosenas, apimtį. Sąrašą galima tęsti ir tęsti.

Prieš daug metų visoje šalyje platinamame žurnale buvo išspausdinta istorija apie tai, kaip teisiama remiantis išvaizda. Tai tikras nutikimas, apie kurį jau gal girdėjote, tačiau kurį derėtų vėl papasakoti.

Moteris, vardu Merė Bartels, gyveno name, kuris buvo tiesiai priešais įvažiavimą į ligoninės klinikas, kitoje gatvės pusėje. Jos šeima gyveno pirmame aukšte, o kambarius viršuje nuomojo ambulatoriniams klinikos pacientams.

Vieną vakarą tikrai baisiai atrodantis senukas pasibeldė į jos duris ir paklausė, ar ji nerastų jam kambario pernakvoti. Jis buvo ligos suriestas ir susiraukšlėjęs, jo veidas perkreiptas nuo sutinimo – paraudęs ir žaizdotas. Jis sakėsi nuo pietų ieškojęs vietos pernakvoti, bet nesėkmingai. „Tikriausiai tai dėl mano veido, – tarė jis. – Žinau, kad jis baisiai atrodo, bet mano daktaras sako, kad galbūt pagerės po tolimesnio gydymo.“ Jis sakė būsiąs laimingas galėdamas permiegoti supamoj kėdėj verandoje. Kalbėdama su juo Merė suvokė, kad šis smulkus senukas menkame kūne turėjo didžiulę širdį. Nors jos kambariai buvo užimti, ji pasakė jam luktelti kėdėje, kol ji surasianti jam vietos pernakvoti.

Atėjus laikui miegot, Merės vyras ištiesė tam senukui sudedamą lovą. Atėjusi ryte ji rado gražiai sulankstyta patalyne, o jis jau buvo verandoje. Jis atsisakė pusryčių, tačiau prieš išeidamas į autobusą, paklausė, ar negalėtų sugrįžti vėl, kai atvyks gydytis. „Tikrai jums netrukdysiu, – pažadėjo jis. – Galiu gerai miegoti kėdėje.“ Merė atsakė, kad jis bus laukiamas.

Kelis metus, kas kart, kai lankydavosi pas gydytoją, senukas apsistodavo Merės namuose. Senukas buvo žvejys ir visuomet atsiveždavo jūros gėrybių ar daržovių iš savo daržo. Kartais jis atsiųsdavo siuntinius paštu.

Gaudama šias rūpestingas dovanas Merė dažnai susimąstydavo apie savo kaimynės pastabą, po to, kai tas perkreiptas, ligos suriestas senelis pirmą rytą paliko Merės namus. „Ar vakar priglaudei tą baisiai atrodantį vyrą? Aš jį pavariau. Gali prarasti klientus, jei priiminėsi tokius žmones.“

Merė žinojo, kad jie gal būt kartą ar du *prarado* klientus, tačiau ji galvojo: „*Ak, jei tik jie būtų galėję su juo susipažinti, gal būt jiems būtų buvę lengviau kęsti savo ligas.*“

Senukui mirus, Merė kalbėjosi su drauge, turėjusią šiltnamį. Pažvelgusi į draugės gėles, Merė pastebėjo gražią aukso spalvos chrizantemą. Ji buvo nustebusi, kad gėlė auga sulankstyta, sename, surūdijusiame kibire. Jos draugė paaiškino: „Man pritrūko vazonų, ir žinodama, kokia graži ši gėlė gali išaugti, pamaniau, kad ji neprieštaraus iš pradžių augdama šiame sename skardiniame kibire. Tai tik trumpam, kol galėsiu ją persodinti į sodą.“

Merė nusišypsojo įsivaizduodama tokį pat vaizdą danguje. „Štai ypač graži, – turbūt pasakė Dievas, prieš priėmęs prie to mažo senuko sielos. – Jis neprieštaraus iš pradžių augdamas šiame mažame deformuotame kūne.“ Bet tai buvo labai seniai. Kaip didingai ši nuostabi siela turėtų atrodyti Dievo sode dabar!³

Išvaizda gali būti labai apgaulinga. Tai netinkamas žmogaus matas. Gelbėtojas patarė: „Neteiskite pagal išorę.“⁴

Moterų organizacijos narė sykį reiškė nepasitenkinimą, kai tam tikra moteris buvo išrinkta vadovauti jų organizacijai. Ji niekuomet nebuvo sutikusi tos moters, tačiau buvo mačiusi jos nuotrauką ir jai nepatiko tai, ką matė. Jos manymu, ta moteris buvo per daug apkūni. Ji sakė: „Iš tūkstančių moterų šioje organizacijoje tikrai buvo galima išsirinkti geresnę atstovę.“

Tiesa, išrinkta moteris nebuvo toks šakaliukas kaip modeliai. Bet ją pažinoję ir žinoję jos savybes žmonės, joje matė daug daugiau nei tai, kas matėsi nuotraukoje. Nuotrauka *rodė*, kad ji draugiškai šypsojosi ir buvo pasitikinti. Nuotrauka *neparodė* to, kad ji visuomet buvo ištikima ir užjaučianti draugė, protinga moteris mylinti Viešpatį, moteris, kuriai patiko tarnauti Jo vaikams.

Ji neparodė, kad ji savanoriškai tarnavo bendruomenėje ir buvo supratinga ir rūpestinga kaimynė. Trumpai tariant, nuotrauka neatspindėjo to, kas ji buvo iš tikrųjų.

Klausiu: Jei *fizinioose bruožuose* atspindėtų požiūriai, darbai ir dvasiniai polinkiai, ar kritikavusios moters veidas būtų toks pat mielas kaip kritikuojamos moters?

Mano brangios seserys, kiekviena iš jūsų esate unikali. Skiriamės viena nuo kitos daugybe atžvilgių. Tarp jūsų yra ištekėjusių. Kai kurios iš jūsų pasilieka namuose su vaikais, o kitos einate į darbą. Kai kurios iš jūsų užauginusios vaikus likote vienos tuščiam lizde. Yra ir tokių, kurios ištekėjusios, tačiau neturite vaikų. Tarp jūsų yra išsituokusių ir našlių. Daugelis iš jūsų esate neištekėjusios. Kai kurios iš jūsų turite aukštą išsilavinimą, kai kurios jo neturite. Tarp jūsų yra tokių, kurios gali sau leisti pirkti tai kas madingiausia, ir yra tokių, kurios džiaugiasi turėdamos ką deramo apsirengti sekmadieniui. Tokių skirtumų yra begalė. Ar šie skirtumai gundo mus teisti viena kitą?

Motina Teresė, katalikų vienuolė, beveik visą savo gyvenimą dirbusi tarp vargšų Indijoje, pasakė šią gilią tiesą: „Jei teisi žmonės, tau nebeliai laiko juos mylėti.“⁵ Gelbėtojas ragino: „Tai mano įsakymas, kad vienas kitą mylėtumėt, kaip Aš jus mylėjau.“⁶ Klausiu: *Ar galime mylėti vieni kitus, kaip įsakė Gelbėtojas, jei teisiame vieni kitus?* Ir atsakau – kartu su motina Terese – Ne, negalime.

Apaštalas Jokūbas mokė: „Jei kas mano esąs pamaldus ir nepažaboja savo liežuvio, bet apgaudinėja savo širdį, to pamaldumas tuščias.“⁷

Man visuomet patiko Paramos bendrijos devizas: *Meilė niekada nesibaigia*.⁸ Kas yra tikroji meilė? Pranašas Mormonas moko mus, kad „tikroji meilė yra tyra Kristaus meilė“.⁹ Savo atsisveikinime lamanitams Moronis pareiškė: „Jeigu neturite tikrosios meilės, jūs jokių būdu negalite būti išgelbėti Dievo karalystėje.“¹⁰

Manau, kad tikroji meilė – arba „tyra Kristaus meilė“ – yra kritikavimo ir teisimo priešingybė. Kalbėdamas apie tikrąją meilę, šiuo metu nekalbu apie pagalbą kenčiantiems dalinant savo turtus. Tai, žinoma, yra būtina ir tinkama. Tačiau ši vakar kalbu apie tikrąją meilę, kuri pasireiškia mūsų tolerancija kitų atžvilgiu, mūsų atlaidumu. Kalbu apie tokią tikrąją meilę, kuri atleidžia, tokią tikrąją meilę, kuri yra kantri.

Kalbu apie tikrąją meilę, kuri skatina mus būti palankius, užjaučiančius ir gailėstingus, ne tik ligos, bėdos ar sunkumų atveju, bet ir žmonių silpnumo ar klaidų akimirkomis.

Labai reikia tikrosios meilės, kuri skirtų dėmesį tiems, kurie yra nepastebėti, teiktų vilties nusivylusiems, pagalbos esantiems bėdoje. Tikroji meilė yra meilė darbais. Tikrosios meilės reikia visur.

Reikia tokios tikrosios meilės, kuri nesimėgauja girdėdama ar pasakodama apie kitų klaidas, o daro tai tik norėdama padėti nelaimingajam. Amerikiečių švietėjas ir politikas Horacijus Menas kartą pasakė: „Gailėtis nukentėjusio žmogaus yra žmogiška, palengvinti nukentėjusiojo gyvenimą yra dieviška.“¹¹

Tikroji meilė reiškia, kad esame kantrūs su tais, kurie mus nuvylė. Tai reiškia, kad atsispiriame impulsui lengvai išsižeisti. Tai reiškia, kad priimame silpnynes ir trūkumus. Reiškia, kad priimame žmones tokius, kokie jie išties yra. Reiškia, kad nepaisydami fizinės išvaizdos žvelgiame į neblėstančias vertybes. Reiškia, kad atsispiriame impulsui skirstyti žmones į kategorijas.

Tikroji meilė, tyra Kristaus meilė, pasireiškia, kuomet merginų grupelė iš vienišų narių apylinkės nukeliauja šimtus mylių, kad pabūtų vienos iš jų Paramos bendrijos seserų motinos laidotuvėse.

Tikroji meilė pasireiškia tada, kai pasišventusios lankančios mokytojos sugrįžta kas mėnesį, metų metus, pas tą pačią abejingą, kažkiek kritišką, seserį. Ji matoma, kai prisimename

pagyvenusią našlę ir nuvežame ją į Paramos bendrijos veiklas. Ji juntama, kai Paramos bendrijoje sėdinti viena sesuo išgirsta kvietimą: „Eikš, sėsk prie mūsų.“

Šimtais paprastų būdų, visos jūs nešiojate tikrosios meilės mantiją. Niekam gyvenimas nėra tobulas. Užuoat teisę ir kritikavę vieni kitus, prisipildykime tyros Kristaus meilės savo bendrakeleiviams šiame gyvenime. Pripažinkime, kad kiekviena iš visų jėgų stengiasi įveikti iššūkius, pasitaikančius jos kelyje, ir stenkimės iš visų jėgų jai *padėti*.

Tikroji meilė apibūdinama kaip „aukščiausia, kilniausia, stipriausia meilė“¹², „tyra Kristaus meilė...; ir viskas bus gerai [tai], [kuri] bus pripažinta jos [turinti] paskutiniąją dieną.“¹³

„Meilė niekada nesibaigia.“ Tegul šis ilgalaikis Paramos bendrijos devizas, ši amžina tiesa, veda jus visuose jūsų darbuose. Teprasisverbia ji į pačią jūsų sielą ir pasireiškia visose jūsų mintyse ir veiksmuose.

Reiškiu jums savo meilę, mano seserys, ir meldžiu jums amžinų Dangaus palaimų. Jėzaus Kristaus vardu, amen.

Išnašos

1. Mato 7:1.
2. Mato 7:3.
3. Mato 7:1.
4. Pritaikyta iš Mary Bartels, „The Old Fisherman“, Guideposts, June 1965, 24–25.
5. Mother Teresa, in R. M. Lala, *A Touch of Greatness: Encounters with the Eminent* (2001), x.
6. Jono 15:12.
7. Jokūbo laiškas 1:26.
8. 1 Korintiečiams 13:8.
9. Moronio 7:47.
10. Moronio 10:21.
11. Horace Mann, *Lectures on Education* (1845), 297.
12. Bible Dictionary, „Charity“.
13. Moronio 7:47.